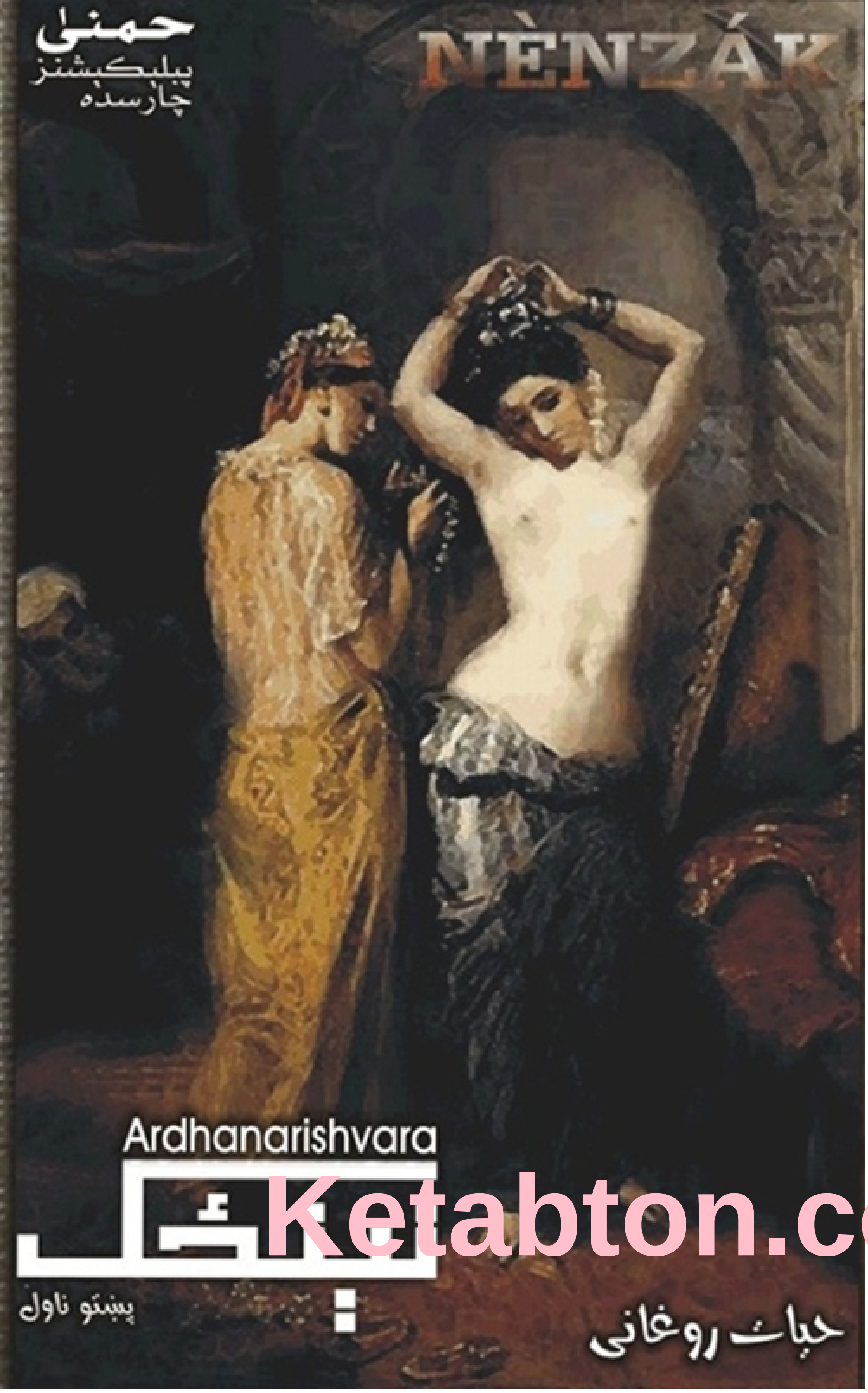

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

پیل کؤم په نامه د الله چې رحمان اؤ رحیم دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

HPC2012/315
NÈNZÁK
(Ardhanarishwara)
Hayat Roghaani
Wardaga, Charsadda
Pakhtoonkhwa, Pakistan
http://www.facebook.com/roghanivision

نینځک

ناول

ARDHANARISHWARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ کتاب ټول واکونه لیکوال سره خُوندي دي

کتاب	نېنځک (اردهنار پشوارا)
لیکوال	حیات روغانے
تدوین	علي بابا/ فضل حکیم عندلیب
کمپوزنګ	داؤد ساګر
مخپاڼه	داؤد ساګر
وړومبے چاپ	اګست 2012
خپروونکے	عربستان پښتو ادبي ټرون الرياض سعودي عرب
	حمنیٰ پبلیکېشنز چارسده 0092 300 933 9128
شمېر	1000
بیعه	100

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيناوے نېنځک اؤ د هغۀ ژوند سره تړلي ټول کردارونه اؤ ليکلې شوې پېښې د يؤ خيال زېږون دے. دَ دغه کردارونو د څۀ ژوندي يا مړ کردار د نوم، استوګنځاے، ځاندرې، خبرو يا کړو وړو سره سمون به هېڅ ډول کُرکږن هوډ باندې اډانه نۀ وي.

يادګيرنه دې قيصه کښې څۀ خبرې اؤ پېښې په ابغه نبغه اؤ تر څۀ حده لُوڅه ژبه کښې اؤرولې شوې دي. بايد چې ځلموټي اؤ پېغلوټې ئې لوستلو نه څنډه ؤکړي.

ټړون

د هغه وړومبي ښځونک په نوم، چې د هغۀ د پېدايښت په تُرخ کښې د هغۀ خداے له پېغور ورکړے شو اؤ هغۀ دغه پېغور په خپل ځان بې د څۀ زُباد اؤ ګيلې واخستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

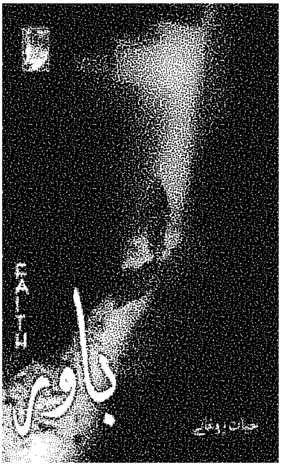

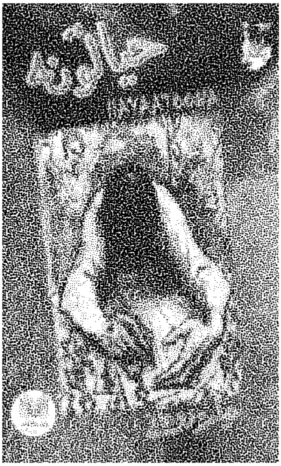

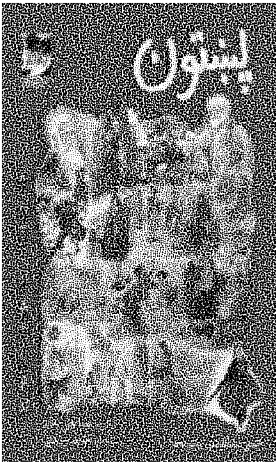

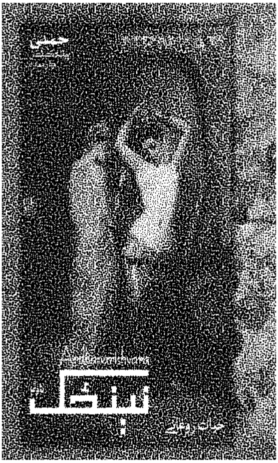

دَ ليکوال اثار

شاعري	دَ لېونتوب سندره	خپور شوے
شاعري	باور	خپور شوے
نثري ليکنې	حياتونه	خپور شوے
ژباړه	پښتون (دَ غني خان د کتاب)	خپور شوے
ناول	نښخَک	دا کتاب
ژباړه	البشتون (عربی ژبه کښې د غني خان د کتاب)..	خپرېدونکے
نثري ليکنې	حياتونه ۲	په لاره
نثري ليکنې	اسلام أؤ قام پرستي	په لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف	در معرفت "نېنځک".....	حیات روغانے
ج	ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک	فضل عندلیب
ز	وَخَلَقْنَاكُمْ اَزْوَاجاً	شیربهادر افتاب
1	شېبه وړومبې	
12	شېبه دویمه	
37	شېبه دریمه	
48	شېبه څلورمه	
67	شېبه پنځمه	
81	شېبه شپږمه	
94	شېبه اوومه	
106	شېبه اتمه	
129	شېبه نهمه	
154	شېبه پائیزه	
أ	..... توضیحات اؤ رڼاوي	
ك	..... د کردارونو نومونه	

(c) ketabton.com: The Digital Library

در معرفت "نېنځک"......

نېنځک يؤ خيال نۀ، بلکې زمونږ دَ ژوند يؤ ډېر ستغ اؤ تريخ رېښتيا ؤ. هغه به څو ځله راغلو اؤ ما ته به مخامخ کښېناستلو. خپلې ګيلې به ئې ؤکړې اؤ څۀ پېغورونه به ئې هم راکړل. ما لکه دَ اولس چرې هم هغۀ پسې ملنډې اؤ پچموزې نۀ وې کړې، ځکه ئې ترمې بوغمې زړۀ په ما اوبۀ ښکلې.

هغه ډېره وېنا نۀ کوي، بيا هم څۀ مُوده اګاهو دَ هغۀ خبرو زۀ ؤبوږنولم. هر څو کۀ زما اوښکې دَ هغۀ اوښکو سره بدرګه نۀ شوې ..... ځکه چې زۀ اوښکې ښې نۀ ګڼم (هغه دَ بې وسۍ وي، کۀ دَ زړۀ سواندۍ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ هغهٔ ځان کښې هغه وخت هم څهٔ کار نهٔ ؤ، کله چې هغه زېږېدلو اؤ هغه وخت هم دَ هغهٔ هېڅ لاس بر نهٔ ؤ، کله چې هغه دَ نیمګړي شتُون پوهې په وړومبي ځل ؤلړزولو. نړۍ په هر ګام دَ هغهٔ ځاندرې، دننه ښکلا اؤ درناوي ته په ښیرنو سترګو کتلي وو، هغهٔ په هر ګام ځان دَ مرۍ نه نیولے ؤ اؤ هره ساه ئې دَ اولس له خوا دَ دهٔ په پېدایښت دَ دهٔ خداے له ورکړے پېغور پخپل سر اخستے ؤ. دَ هغهٔ په سترګو کښې بې وسه اوښکې چپه وهلې وه اؤ دَ هغهٔ په شونډو دَ بې وزلۍ نړۍ موسکا یؤ داسې خیال زېږولے ؤ، چې دَ نړۍ دَ هر انځورګر فن دَ دغه انځور روغولو ته پړ اؤ ملامته ولاړ ؤ. انسانیت به تل دهٔ څخه دَ دهٔ دَ برخې، پېژندګلو اؤ لوړتیا تروړلو تور پخپله لمن لري. مونږ دلته دَ کفارې یوه هڅه په دې نیت کوو، چې کهٔ راتلونکې کښې دغه تور له خپلې لمن ؤوینځلے شو، کوم وینځل چې دَ ټولنې رویه کښې بدلون غواړي. کهٔ هغه ژوندے وي (کهٔ ژوندے نهٔ وي، نو دَ مابتۍ په دعا تاسو هم امین وایئ) اؤ ستاسو مخې له درشي، نو دَ هغه نازولي سپکاوے مهٔ کوئ، ځکه چې هغه په یوه ډېره نیازبینه ځاندره کښې یؤ ډېر سپېځلے روح (سا) دے اؤ خداے ته ډېر ګران دے. هغه په ما ځو ځله حضور شوے دے، دَ خپل ژوند قېصه ئې را ته تېره کړې ده اؤ دَ خپلو سترګو په رڼا ئې ما ته دَ ژوند زېري راکړي دي. زهٔ دَ ټولې نړۍ نه غوښتنه کوم، چې دَ ځیرک خېل ته دې دَ هغوي پېژندګلو، ځاے اؤ برخه ورکړے شي.

حیات روغانے

وردګه، اشنغر (پښتونخوا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه، سړے، جینۍ اؤ هلک.....

ټول مذهبونه اؤ نړیوالې ټولنې ښځې له د مور، مېرمن، خور، لور، نیا، ترور، ورندار اؤ تندار په شکل کښې اؤ سړي (نر) له د پلار، مېړۀ، ورور، ځوي، نیکۀ په شکل کښې حقونه ورکوي اؤ د حقونو نۀ ورکولو سزاګانې هم ښائي. عدالتونه اؤ شرعي قاضیان د مودو نه د قوانینو تشریح کوي اؤ پرېکړې کوي. خو تاسو چرته فکر کړے دے، چې د نړۍ په مخ یؤ بل مخلوق هم شته، چې وجود، خوي اؤ خواهشونه لري..... انسانان دي اؤ دا خبره د روغاني صېب په "نېنځک" اؤ هم په نورو لیکنو کښې ښکاره ده، چې د دریم جنس پېدا ېښت فطري هم دغسې وي اؤ دا چې دې لسیزې نه علاوه، چې دوي پکښې د نړۍ ښځو اؤ سړو نه څۀ حقونه ؤګټل، نوره بېخي د دې مخلوق د حقونو په حقله خاموشي خوره ده، کۀ دوي په نړۍ کښې د ژوند کولو حق نۀ لري، نو بیا خدا ے پاک زېږول د څۀ د پاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران ورور حیات روغاني "نېنځک" مې ؤلوستلو. سترګې مې رڼا شوې. د "ځېرک خان" نه "زرکه" څنګه جوړه شوه. د لوستلو سره لوستونکي ته دا حقیقت په ډاګه کیږي، چې "ځېرک خان" پېدائشي د دریم جنس ؤ اؤ ظالمې انساني ټولنې د هغهٔ نه زرکه جوړه کړه. دې ظالم انساني چاپېرچل د خپلو جنسي خواهشونو پوره کولو اؤ ځانونه د پېغور نه ژغورلو د پاره د "ځېرک خان" سره څهٔ ؤ نهٔ کړل؟

د روغاني صېب "نېنځک" چې لولم، نو بیخي را ته محسوسیږي، چې روغاني صېب لکه د "ځېرک خان" په زړهٔ کښې ناست وي. "ځېرک خان" څهٔ غوښتل اؤ څهٔ ورسره کېدل، روغاني ورور بیخي په داسې بڼه لیکلي دي، چې روغاني صېب دې خفه کیږي نهٔ، خو ما ته داسې محسوس شوه، لکه دا کتاب چې "ځېرک خان" یا "زرکې" پخپله لیکلے وي. د وړومبي سر نه تر اخیري سره د "ځېرک خان" قېصه په داسې زړهٔ راښکونکي کلیوال انداز کښې لیکلې شوې، چې حېران شوم ورته. زهٔ چې کله ښېرې اؤرم، نو خلق وائي، "غرق شې!"، "رب دې برباد کړه!"، خو دلته روغاني ورور یوه ښېره لیکلې، کهٔ رواج شوه، نو له دعا کمه نهٔ ده، یعنې "په دوزخ پسې رنده شې!". بیا په یؤ بل ځائے کښې یوه متل نما خبره ده، چې داسې کار ؤ نهٔ کړې، نو "میرې دربانډې اړمیږي". پښتنانهٔ کلتوري رنګونه د دې کتاب له ټکي ټکي ځاځي. لکه د "ځېرک" یا "زرکې" د زېږېدلو د پاره هغه کلیوالې کورنۍ خبرې ټولې لیکلې شوې دي، چې په پښتنه ټولنه کښې چې د چا اولادونه نهٔ وي اؤ دیسي علاج کوي..... د مُلا ځاښتونه، د باباګانو په قبرونو پورې چیرړۍ تړل، تعویزونه تړل، ځانګو بابا ته تګ، د لوي ځوان په نوم منښتې، د کلي ډانکټرګۍ اؤ بیا د حکیم صېب پونۍ اؤ بیا د "ځېرک" د زېږېدو په وخت د کلي د نایئې "مشکۍ" رول اؤ بیا د هغه کوټې بیخي داسې منظرکشي چې لوستونکي ته محسوسیږي، چې لکه دغه کوټه کښې موجود وي. لکه ورندار ماشوم تې ته اچولے دے، په مخامخ نغرو غبرګې پتیلې پرې دي، مشکۍ موجوده ده اؤ ټول ډاډه دي، ځکه چې د دې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر خلق د دې په لاسونو کښې زېږېدلي دي او بيا د ژړا غړا او دغه غږ سره د بانګ غږ د "ځيرک خان" زېږون له يو سپېځلې تړون ورکوي. بيا لکه څنګه چې پښتانه د خپل ماشوم د زېږېدلو نه وروستو کور ته په ورتګ شرمېږي، د "ځيرک خان" د پلار ناموس خان دغه ادا ئې هم نه ده پرېښې. د کليوال ژوند نور عکسونه لکه "د نمر سترګه داغل"، په اخترونو کښې قبرونه لېو کول، سپيلني لوګې کول، په تاخونو کښې په پرتو قرانونو دوړې، جومات ته د وريژو غورۍ لېږل او بيا د "ځيرک خان" ښځونک عادتونه لکه چيندرو (ګواټا)، ميرګاټ، کوډګۍ، د ګوډيانو واده، پټپټوني، شلغاتي، ناوې ناوک او بل يو ښکلې نوم چې ما په خپله په وړومبي ځل واورېدو "کارړه". روغانې وروړ را ته بېخي سوچه کليوال سرې ؤبرېښېدلو.

د "ځيرک خان" د ژوند بدې ورځې ئې داسې په فني جادوګرۍ څېړلې دي، چې د پښتون ځلمي د ژوند محروميانې ترې په ډاګه کېږي او د سياسي خطا ځېلې ورته د پيرنګي د وړې ؤچې ته راتګ او بيا د خپل واک د پاره د هند اولس په مذهبي جنون اړول او تولټاکنې کښې داسې کول، چې هندو به هندو له ووټ (رائې) ورکوي او مسلمان مسلمان له او بيا له يو بله کرکه تر دې برېده رسېدل، چې د هند وېش او کړۍ ئې دغه ځاې ته رسول، چې د سرمائې د نظام په کليوال ژوند داسې اغيزې چې خپل پتي پکښې لوړې ټوکوي او د ناموس خان ريښتيا چې کالوسر ګوډ او اوبه خورې کول خو بيا ګوړه منډۍ ته وړل او د سرمايه دارو د اړتيانو ښکار کېدل او بيا هغه فني ربط او ټچ چې قدوس خان خپلې مور ته وائي، چې که دا ځل فصل ښه ؤشو، نو د کور د ډنډې اړخ ته دېوال به د خښتو جوړوو. دېوال خو جوړ نه شو، خو هم دغه د کوټې دېوال په اوړده ژړۍ کښې په دوي راپرېوځي او "ځيرک خان" په معجزانه توګه ژوندې پاتې شي او پلار او مور ئې مړۀ شي او د "ځيرک خان" د فطري ښځک ثابتولو د پاره د هغۀ د پلار ناموس خان ښځونک خويونه، لکه د شپې به ئې د ښځې (قمرو) کميس اغوستو، ټولې هغه خبرې دي، چې د درېم جنس د خدائي زېږېدلو انسانانو هغه پټ اړخونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، چې پښتنو ته په پښتو ژبه کښې په ورومبي ځل د "نېنځک" په شکل کښې ښاغلي حيات روغاني وړاندې کړل. زۀ په داسې موضوع او د انسانانو په داسې ډله چې خپلوانو ته ئې په خپلوۍ ځانونه بد ښکاري، داسې کتاب ليکل او تحقيق کول د يو انسان په توګه ستر خدمت ګڼم او د انسانيت په دردونو دردېدونکي انسانانو ته ئې ستره او ارزښتناکه ډالۍ ګڼم.

په درناوي
فضل حکيم عندليب
تالاش (دير)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَخَلَقْنَاكُمْ أَزْوَاجاً

د انساني تخليق په لړ کښې يؤ سوال زۀ هميشه ډيرې بې ترسۍ سره سکونډلے يم اؤ هغه د "دريم جنس" په تخليق کښې د الله پاک قصد دے. دغه جنس زما په خيال کښې د دنيا په مخ ټولو نه بې ازاره صنف دے اؤ چې څومره بې ازاره دے، هم دومره ئې استحصال کيږي. ما چې دا موضوع ؤلوستله، نو حيات ته مې ؤوې، چې ستا په دې "نېنځکانو" کښې زما په خيال دا يوه خبره هم (کۀ الله ؤغواړي) د دوي د بخښنې لاره کيدې شي، چې دوي سحر سترګې غړوي، نو دعا کوي، "خدايه! هر چا کره ښادي غواړو" اؤ څوک چې د هر چا کره ښادي غواړي، هغۀ نه بې ازاره کۀ څوک مني اؤ کۀ نۀ مني، خو زۀ ئې نۀ منم. مونږ دغه صنف له د هغوي د دومره مينې اؤ بې ازارۍ په عوض کښې بغير د نفرت نه څۀ ورکړل؟ معاشره چې دغه خلقو ته په کوم نظر ګوري، ايا کۀ مونږ ته څوک داسې نظر ؤکړي، نو په مونږ به څۀ تيريږي؟ بيا هم د مينې دغه خلق نفرت نۀ کوي. هغوي زمونږ په سترګو کښې ملنډه اؤ سپک نظر پيژني، بيا هم نفرت نۀ کوي.

زما اؤ حيات منځ کښې د ورورولۍ رشته ده اؤ مونږ د دې رشتې بنياد په مينه اؤ لېونتوب ايښے دے.د مينې پورې لېونتوب اؤ لېونتوب پورې مينه. د حيات د قلم ژبه ځان له اواز اؤ اسلوب لري. دغه اسلوب پسې شا ته د هغۀ جرأت اؤ د نوؤ موضوعاتو لټون دے. ما دا ټوله قيصه لوستلې ده اؤ داسې مې ګڼلې، چې زما د سترګو وړاندې هر څۀ کيږي. د ناموس خان کره د ځيرک خان پيدا کيدل اؤ بيا د ځيرک خان "زرکه" کيدل اؤ بيا د قيصې پايه پورې د پنځۀ ځلوېښت نه تر پنځوسو کلونو دې قيصه لوستلو باندې ما ته خپل ځان سپين ږيرے اؤ خپله مينه ځوانه ښکاري.

په ټوله پښتنه مينه
شېربهادر افتاب
کيماړۍ (کراچۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړومبۍ شپېه

يا خو هغه ورځې وې، چې پخليځاے ؤ کۀ انګڼ، غوجل ؤ کۀ مڼا، خو قمرو خُواره پرې پڼه وه اؤ يا دا ورځې دي، چې کۀ چرګې ته په زوره کشې وائي، نو هم پڕې مشره مور چغه کوي،

"يه قمرو! اوس چرګې دې څۀ د مور د پلار د نيکۀ ورشې خُوري، چې "کشې کشې" دې راخستې دي. دوزخ پسې ړنده شې، په قلاره درباندې ميږي اړميږي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ قمرو خْواره رو غوندې خپلې سترګې په زمکه ښخولې. ښکلې لکه د نور کله وْرندار ته د دوارو وْروځو په رق اؤ يؤ وښکي تپکي ورکړي.
د جوغړې مُلا ښاښتونه وو، کۀ د سپدانو باچا شْنه چيرړې کښې په سْپين تار تړلي تعويزونه....په ځانګوبابا کښې ځورندې شوې ځانګوګانې وې، کۀ د لْوې ځوان په نوم ورکړې شوې منښتې.....
د بمبل حکيم پوښې وې، کۀ د ډانکټرې خور ښونې اؤ دوايانې؟
هر څۀ چې وو، خو په يوولسم کال د قمرو پښه دْرنه شوې وه.
انګڼ کښې کټ کښې قمرو د ورړوکي د پاره ښڼن ښلو. د کټ په پْيارمه ښکلې په کاربه د پرتوغاښ تارونه نخول اؤ وْرندار کټ کښې يوه پښه کوتټې کړې بله ښکته څْوړنده کړې د بينګلو نه تړپۍ اؤ لکۍ غوڅولو کښې بوخته وه.
"پتنوس دې خْدا ے په خبر کړي، دا د بينګلو ورځې دي؟ (تند ے لڑ بوټ کړي) خْدا ے زده کومې بنګا نه ئې راوړې دي؟ نيمې نه زياتې خو کېجې اؤ چينجنې دي. (سا واخلي) يره هلکه خو!"
قمرو څۀ خيال د ګوتې نه نيولې وه، د ښڼن سيخونه يؤ بل ته غاړه وتلي په ځا ے ولاړ وو. د هغې سترګو کښې يوه ډېره نيازبينه موسکا نخښدله اؤ دغې موسکا سره د هغې دوارو شونډو کښې نر ے غوندې رؤ شو ے ؤ. دغه رؤ سره د هغې ښېلمه غاښ داسې ښکارېدل، لکه د لرګي د تمبې ورړوکي غوندې چؤدې کښې چې د رڼا وْرانګه په زور ځان ټومبي.
"قمرو! په زمکه څۀ ستوري لټوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې تپوس قمرو ؤسکونډله اؤ هغې يؤ ځل نيمې شپې له ښکلې ته اؤ بيا ئې سترګې تُوندې وُرندار پله واړولې. د هغې مُوسکو سترګو ليدلو سره ئې نظر د ولاړو سيخونو اړخ ته په ډډه واړولو،

"هسـ سـ سې"....

"دا هسې به داسې وي، نو؟"

د ښکلې سترګې اؤ په کاررېه ګوتې تُوندې اؤ ژبه تېره ده، نوره پرې هر وخت خپسه ناسته وي.

"يه قمرو! دا ځان دې څۀ کاکۍ کړے دے؟ چې ښځه ئې، نو يوه ورځ به دا ګېډے در په ګېډه کېدۀ".

د ښکلې خبره ريښتيا وه. قمرو به زړۀ خامخا خُوږو. په يوولسم کال راغلي زيري ته ئې اؤکر بې ځايه وو. هغه په زېږون وېرېدله، خو زېږے په وېره زورور ؤ. دغه زيري د هغې د ناموس خان سترګې روښانه کړې وې. بيا هم دا وئېلے شو، چې ښکلې نه يؤ تېر شوے ؤ. قمرو دغه وخت ځان د مور نيازبين انځور کښې ليدلو. په وُرنې کښې د نُغښتې نازولې ماشوم پستې شونډې د هغې په تې پسې نُخښتې وې اؤ دغې احساس د هغې سترګو کښې نيازبينه مُوسکا نخوله.

"تنکۍ نۀ ئې. دې وخت کښې ښځې ته لنګون څۀ وي؟ دا ده چې، مشرې مور نه ځان ساته! هسې نۀ په ګُوريدو ګُوريدو دې بې وختـه....".

د تندار ښونې ته د ور کُړپ په خُلۀ لاس کېښودو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما له کاکا (ماته شوې سا) شنشني (دوه ماتې سا ګانې) اؤ مم لاؤلل".

د میرګاتې سا مور له په راتلو راتلو کېښې ماته شوې وه،

"کاکا!!!!!"

یؤ کُرینګے غږ ؤشو اؤ بیا لکه د مستې سُخوندرې په تهپونو اؤ دُرینجقونو مابتیې ور ته رسېدلې وه.

(میرګاتې یؤ لاس د ښکلې پښو نه تؤ کړے ؤ اؤ په بل لاس ئې هغې ته شنشنې پسخوۀ، خو د ښکلې سترګې د ناموس په لاس کېښې نیولې غوتې پسې نُخښتې وې).

مېلې ته قدوس لالا اؤ پانوس هم ځي، خو د کور د لویو وړو په خُوښه یؤ ناموس خان پوهه دے. میرګاتې له پلار هم چرته څۀ راخستي نۀ دي، خو ناموس خان چې کله هم کور ته راځي، نو د تُرخ جېب کېښې ئې دۀ له څۀ نا څۀ راخستي وي..... (دا بېله خبره ده، چې څۀ نا څۀ په بدِه هم راؤړي، خو دغه قمرو د پاره وي).

ښکلې پخپل خُوي میرګاتے نوم پخپله اېښے دے اؤ ټول کور ورته هم دغه نوم وائي، خو یؤ ناموس خان اؤ مشره مور ورته په ډکه خُلۀ فردوس خان وائي.

د "کاکا" کُرینګي غږ سره چې مابتیې په دُرینجقونو شوې وه، نو د مشرې مور غړُمب سره ئې خپلې واګې راښکلې.

"په رو یه دُوکبیانې! په رو! دوزخ پسې ړنده شې! اوس به دې لینګي سرُۀ شي. بیا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟ ور له مۀ ځه سخاپتې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ؤدرېږه! چې بمبته دې کړي" (ښکلې وړومبې لږه پیکه شوې وه، بیا قمرو په ځنګل تېلوهي، څوک چې د دې خبرې اؤرېدو سره د خپلې کوټې په لور روانه شوې وه).

ناموس خان میرګاټې له شنشني سره ځلوبۍ هم راوړې وې، چې لکه د بنجارې ئې غوټه راؤسپړدله، نو وړومبې ترې مابتۍ د پاره نوې ټوکې راووتل. مابتۍ ټک سره دغې ته لاس کړو اؤ وړندار اؤ ښکلې ته ئې سُتائنې د پاره وړاندې کړل.

"لېونۍ کېږه ورته مۀ! دومره خُوند ئې نشته".

دا خبره ښکلې هسې د مابتۍ سُکونډلو د پاره ؤکړه، ګنې نور خو ناموس خان د ښځو په خُوښه اؤ رنګونو دومره پوهېږي، چې د کلي جُونې د مابتۍ د پاره د ناموس راوړې رنګونه د خپلو مېندو نه غواړي.

مشرې مور د پاره تود ځادر، سپیاکو تپلو د پاره لاسپېلي، فردوس خان د پاره رېؤړۍ، بنېن اؤ جورابو سره رمبې، چارېګي، ګاؤڼې، قولبې د پاره کُوري، رنګولېټ اؤ دغسې نور ډېر څۀ.

"قمرو له دې څۀ تود ځادر یا اغوستن راوړې دي؟"

مشرې مور ناموس خان ؤپوښتلو اؤ هغه ځواب ته غلې پاتې شو.

"په دوزخ پسې ړوند شې! زما ځادرې لږې دي؟ یا د دغه پاراموځۍ جامې لږې دي، چې ځان دې ښۀ سرې کړې دے؟ هغه تؤده ساتل غواړي".

ښه ده، چې مُلا اللهُ اکبر کړو. کۀ بانګ نۀ ؤ شوے، نو هم ناموس څۀ وئیلي نۀ شو. غلې به ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانک سره ناموس خان جومات ته روان شو او پانوس "جاسوسي ډائجسټ" لاس کښې د یو ګوټ نه نیولے کور ته ننوتلو.
"خیر نائیکه!"
په ور کښې پانوس په ناموس تېک وکړو.
"جومات ته راځه!"
لاس ورکولو سره ناموس ووې.
"د جومات ورته مهٔ وایه! ګډه ده. اوبو نه وېرېږي. یو دا بېلماځه دے او یوه ئې هغه بدري جماله".
دې نه اګاهو چې مشرې مور بېلماځې کښې پانوس سره ښکلې ملګرې کړې وه، هغې ترې خبره وتروړله،
"مورې! دهٔ سره لږه ناراسته شوم. د پلار په کور ښه چتېک وم. دا دې پوهه کړے نهٔ دے".
"دوزخ پسې رنده شې ښکلې! وچه لخته ئې، وندنے درنه نهٔ کیږي. تهٔ او دغه پتنوس یوه شاډوله یئ، ګډېږئ شا په شا، خو پړق له یو ځاے کیږئ".
مشره مور د ښکلې سره ډېره ګوزاره کوي. هغه پوهه ده، چې ښکلې د ژبې نه لږه خلاصه ده، نوره بده نهٔ ده. خپله ورېره ئې ده. ښکلې ډېره په منتونو پانوس خپله کړې ده. بلقیس، مشره نږور ئې خورځه ده او قمرو ئې هم خورځه وګڼه، ځکه چې د ترورځې لور ئې ده. قمرو له خداے ډېر ښائست ورکړے و او دغه ښائست سره ئې خوي هم داسې و، چې د مشرې مور خپلو نږوریانو کښې دغه د سترګو یخ او د زړهٔ تکور وه. کله کله به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرۍ مور د ناموس خان کړۀ وړۀ هېر کړل اؤ په دې به ئې خپل زړۀ ؤغولوۀ، چې د قمرو ښکلا د بدو سترګو لاندې شوې ده، ځکه ئې غېږه ښېرازه نۀ شوه (دا خبره کۀ هر څو هغې هم پخپله نۀ منله، ولې بيا هم ځان له دلاسې د پاره بده نۀ وه). د قدوس دَوي پلار چې مړ شو، نو قدوس خان به د دَيارلس کلونو ؤ. ناموس پسې پنځۀ کاله وروستو شوے ؤ. پانوس اؤ ګُلۍ غبرګوني وو. دغه وخت خُوبانې ايله د څلوېښتې نه ډډې نمانځې کړې وې، چې د سَترې ژوند اُوږد مزل ته يوازې شوه.

د مشرې مور يکې يؤ ورور نمېرګل ؤ. ښکلې هم د هغۀ لُور وه. نمېرګل د خور کورمه ځان پورې ؤنيوله. قدوس به ورسره کښېتونو کښې سر خَوځوۀ. ډېر تُوند اؤ ځيرک ؤ. ناموس به يؤ اړخ ته غلے ناست ؤ. نۀ خبرې نۀ وَراني. ټول اولس نمېرګل ته په دَرنه سترګه کتل. مشره مور دا مشره مور نۀ وه. خوبانه نوم ئې پرې هسې اينښودلو شۀ؟ دنګه څَواني، ډکه ځاندره اؤ رڼې سترګې. اوس ئې د زوړ مخ کُوتونه ډېر ژور شوي دي اؤ چُوچنو سترګو کښې ئې پېغلتوب سا ورکړې ده، خو دغه سترګو نه ژوند اؤ ځلا سَپينو وېښتو هم وړې نۀ دي. د ورور نوم اؤ ننګ (چې کومه معنا پښتنه ټولنه کښې کېږي) د مشرې مور پېغلې جذبې د پښو لاندې کړې. کۀ څوک خبر نۀ وو، چې د هغې مشر ځوے د ديارلس کلونو دے، نو چا به هم نۀ وئيل، چې وادۀ شوې ده. د شپې چې به کله کله جالُوس خان ورياد شولو، نو ځان نه به ئې غېږه تؤ کړه. د پېغلتوب د غوښتنو اور به ئې د زَغم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسوېلو کښېې باد کړو. پانوس يا ګُلې به ئې سينه پورې جوخت کړل اؤ ؤ به ئې وې،
"الله مې دې پردې ؤساتي!"
د خاوند په مړينه هغه کونډه شوې وه، خو د نمېرګل په مرګ يتيمه شوه. نمېرګل د خپلې خور کورمې ته ځان په مجمر ايښې ؤ. نمېر چې ټول ؤسوزېدۀ، نو د قدوس دوي د نېستۍ بُياسته شلېدلې وه. اوس هغه پنځۀ شُپېتۀ جيربه په ايجاره ساتي. د خپل کور ښښتن دے. داسې ايجاره، چې سمه خاني ده. دا ځل خو ئې ځان له ټېکټر هم واخستو. اوس ئې متور ګرځوي اؤ کله کله پُرې پانوس هم مټ ګوري.
"دا ځل چې تماکو ؤشي، نو د خېره سره د ډنډې د خُوا دېوال به سراسر د ښښتو کوو. کوټو له به اډانه ورکړو اؤ"
"کوټې به هم پخې کړې".
د قدوس خبره مشرې مور په نيمه کښې ؤوهله.
"مورې! خُدا ے دې ؤکړي، چې دومره ښۀ نرخونه وي. د ښار بېپاريان خو بنياخېل دي. ټول کال په کرونده، ګوډ اؤ اوبۀ خُور مونږ مړۀ شو اؤ په رېبلو ئې هغوي ماړۀ شي".
قمرو فردوس خان ته خپله کوټه کښې قبصه کوي،
"يؤ چتے ؤ، يؤ پتے ؤ، د ناني ګنګنتے ؤ، په خَټه کښې نُخښتے ؤ. يوه ورځ چتي ؤوې"......
"چتے پتے پُرېږده مور چاچي! ما ته د سُرې بيزې قبصه ؤکړه!"
مابتۍ سره د راتلو د قمرو نه خبره واخستله اؤ اوس به قمرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورمرو د سْرې بيزې قېصه کوي، ګنې بيا وروستو مابتۍ د ميرګاتي غوړونه راکاړي.
چغمتې لا وړوکے دے، خو د اوس نه په ولاړه ميتيازې کوي اؤ ځوک ورته څۀ وئيلے نۀ شي. د هغۀ پلار اوس هم ټوپک په اوږه ګرځوي اؤ دغه ټوپک د پاره تر اوسه پورې د چغمتې اوږه ډېره اُومه ده، خو په بله اوږه به ځْوند هم نۀ کوي. د چغمتې پلار نۀ چا ته سر ټيټې وړے دے اؤ نۀ ئې د چا لْواړ غړ ته غاړه بنْکته کړې ده. دغه هسکې غړۍ هغۀ ته ټوپک په غاړه کړلو. ټوپک لادومره دْروند شوے نۀ دے، چې د هغۀ هسکه غړۍ کږه کړي. کله کله چې مابنام کښې د نْغري په غاړه د هغۀ مشره لور په ډکي مْړۀ سْکارۀ بيا ژوندي کوي، نو هغۀ کښې هم څو سْپرغۍ ويښې شي اؤ هغۀ ته د خپلې پېغلې موسکۍ سترګې ځېلمه شي اؤ هم دغه شېبو کښې د هغې په وينو لمبېدلې ځاندره پام کښې راتلو سره هغه ؤشوشنېږي. چغمتې هغه وخت خړپوسې کولې.
کله چې مشرې مور مابتۍ ته وئيلي وو،
"....... بيا به ستا د پاره څۀ قران په سر ګرځوم؟"
نو دغه وخت بنکلې لږه پيکه شوې وه. پښتنو کښې ډېرې خبرې داسې دي، چې هغه په پوهه اډانه نۀ لري، خو اؤرېدلې خبره وي اؤ بيا هم هغه د ريښتيا منلو سره په اوچته موړه کېږدي اؤ خپل ئې کړي. د پېغلتوب يؤ پېلام دوي د پېغلې هغه وينه منلې ده، کومه چې ترې د وادۀ په وړومبۍ شپه ؤځي (اؤ دوي ورته "پړده" وائي). د بنکلې دغه پړده په څۀ ډول شْلېدلې وه اؤ پانوس خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سحر د کوټې نه ووتلو، نو سترګې ئې سرې نيولې وې. هغهٔ خو دړې کانې هم څنډل، خو د خپل ماما نمبرګل ډېر ښهٔ اؤ د خپلې مور سپارښتنې ورته ؤدرېدلې. يوې مياشت پورې پانوس خان د ښکلې سره ډډه شوے نهٔ ؤ. بيا دا ؤشو، چې د ښکلې مور په قران لاس کېښودلو اؤ ښکلې هم دغه خبره نيولې وه،

"زهٔ پرته ؤم. ځان له مې لاس يؤړلو اؤ څوند ئې راکړو. بيا چې لږ وخت وړوستو زما لاس لوند غوندې شو، نو ؤوېرېدم، ځکه چې په لاس مې توربښن د وينې غوندې رنګ ؤ. مرڅپنې ته مې ؤوې، نو هغې وې چې، "بيا داسې ؤ نهٔ کړې اؤ دغه هېڅ خبره نهٔ ده" اؤ په الله مې دې قسم وي، کهٔ بيا مې دغسې کړي وي. ما دې پيربابا ؤوهي، کهٔ بيا مې کړي وي".

د ښکلې خبرې نه زيات زور د ښکلې د مور قسم کښې ؤ (ځکه چې پښتانهٔ په خپلو سترګو ليدلو نه هم اؤړي، کهٔ څوک ورته په دې قران ؤخوري، چې ستا ليدل تېر کېدے شي). هر څو کهٔ سائنس څرګند کړي دي، چې دغه پرده ډېره نرۍ وي اؤ ځنې وخت څهٔ تپوپ، دروند پېټې پورته کولو يا په زوره غږ کولو سره هم شلېدلے شي. بايد چې د څپلوۍ کولو نه اګاهو د کورنۍ پېژندګلو ؤشي اؤ د هغوي نورې څپلوۍ، ورکړه راکړه، تګ راتګ اؤ د ژوند ژواک لاره باندې ځان پوهه کړے شي. څپلوي کول د ژوند پرېکړه وي، اؤ بيا داسې ملازې اؤ سپارښتنې ژوند سره ملګرې شي، چې کهٔ وګړے (هغه مېړمن وي اؤ کهٔ مېړهٔ) د تړون د غوڅولو بانه ګوري، نو هم ورته تولنه خنډ کېږي، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې پانوس سره شوي وو (دا بېله خبره ده، چې پانوس د لونډۍ د ژوند ټولې غلاګانې خپلو بڼګو او بڼدو سترګو کښې رانغښتلې وې او هسې هم کۀ هغۀ ځان نۀ نېغولو، نو د سړي څوړنده باندې نۀ توربښنه وينه وي او نۀ ئې ګېډه کېږي، چې اولس به پرې پړه ؤوائي).

د ژوبل شوې څانګې غېږه کښې د نوې غوټۍ د ټوکېدلو توان د ژوند ټولو نه لويه پېژندګلو ده او د مړاوې شوې څانګې غېږه کښې د غوټۍ ټوکېدل د ژوند ټولو نه لويه ناشونې ده. ناموس خان او قمرو او د ناموس خان او قمرو سره تړون لرونکي د قمرو غېږ کښې د نوي ژوند هرکلي ته لېواله دي. مور د غرمې خوب له لور يا څوے غواړي او پلار د سپينې ږيرې ملاتړ د پاره. د ژوند په دې پوړۍ چې ناموس خان پلار شي او قمرو مور شي، نو سپين سر او سپينې ږيرې پورې به ئې څۀ روزنه ؤکړي او څۀ به ئې د ژوند د خنداګانو رنګونه ؤويني؟

بيا هم ژوند د هيلې په اسره سا اخلي.

مرګ د هيلې د نيشتون نامه ده.

د مرګ او ژوند منځ کښې د ورک پړاؤ نوم وګړے دے.

هم دغه وګړے د مرګ او ژوند په پوله ولاړ ريښتيا دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوېمه شپه

د کوټې دننه د لالټين نرۍ رڼا خوره ده. شپې ټول زور خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو دواړو لاسونو کښې خوا سره جوخت کټ کښې د پروت ناموس خان لاس نيولے دے، چا چې د قمرو کميس اغوستے ؤ.

"اے! چرته ورک شوے ئې؟"

ناموس خان د څۀ خيال د ژورې کندې نه د قمرو خبرې سره راؤوتلو،

"هں!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د خُدا ے شکرونه کوه! دومره مُوده پس دا زېرے په مونږه لويه پېرزو ده. اؤ بله دا چې، زۀ ورته هم ښه تکړه يم. دا تۀ ځان له په څۀ زړۀ خوْرې؟".

د ناموس خان پاڅېدلو سره قمرو هم خوْځېدله، خو

"مۀ خوْځه! ـــــ زۀ درغلم".

ناموس خان د هغې په ګس لاس منګول اېښے د هغې شا ته ثملاستلو. هغۀ په هغې خپل غځولي شوي لاس کښې د هغې لاس ؤنيولو اؤ چې ځنګه ئې په هغې پښه اچوله، هغې خپل لاس د هغۀ پتون ته ؤنيولو، ؤئې وئېل،

"په رو نېکبختـه! (موسکی سترګې ئې هغۀ ته واړولې) اوس دغه څو ورځې دي".

"زۀ هسې هم سبا نه کور ته نۀ راځم. نن شپه به تا سره تېره کړم، بيا به هله راځم چې".

"ولې؟".

"مړې! (هغه لږ سُتنوسُتر شو اؤ دغه خبرو کښې قمرو هغۀ ته مخ ور واړوي) ما ته ځان بدي ښکاري".

قمرو هېڅ ؤ نۀ وئېل. هغه خپل ناموس خان پېژني. دومره ډېره مينه ناموس خان کښې وه، چې کله کله به قمرو ته خپله ځولۍ وړه ؤبرېښېدله.

د کوټې دننه د لاټېن نرۍ رڼا خوره ده. شپې تول زوْر خپل ځان کښې رانغښتے دے. قمرو غېږه کښې ناموس خان ځان پورې جوخت نيولے دے. دومره ده چې، د کوټې دغه چپيا کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي خوږې اؤ نیازبیني کوکې کله کله سا اخلي.
مشکې د کلي ناپګنه ده. دا اوس چې کلي کښې کوم کهول ګرځي، دغه خو نژدې نژدې ټول د هغې لاسونو کښې شوے دے.
هغې باندې خپل کور کښې نن سبا وخت نۀ تېرېږي. چې نمر خېره وهي، هغه د مشرې مور سره د کټ سر ته په بالښت سوره شوې وي. نن ماسخوتن شو، خو هغه ناسته ده. مازیګر ځاموره هم د خپلې لور لیدلو له راغلې ده. هغې دړیزه پتیله کښې سوچه غوړي، دوه چرګې، درځن د کورنو چرګو اګۍ، د جوارو وړۀ، د پېشترې سابۀ اؤ نور ډېر څۀ ځان سره راوړي دي.
"زۀ به څۀ ؤوېم، الله دې دا کور ودان ساتي".
(د ځامورې سترې دعاګانې دغه کور ته په مودو پس نمانځلې شوې وې).
"اے زورورې! ښځه په وړوکي راؤړلو ښځه وي، ګنې جینۍ وي. د قمرو ډکه خولۍ د دې کور ودانې ده. شکرونه کوۀ، چې الله په کلونو پس دغه زېړے ستا په لور ؤکړو".
(مشکې کله کله ډېرې پوهه خبرې کوي).
ښکلي اؤ ګلۍ همځولې دي. دواړه چې سره یؤ ځاے شي، نو بیا د هغوي قېصې د شپې نه اوږدې وي. اوس خو دریمه ورځ ده، چې د دواړو غوړونه په چپیا پسې کانۀ شول اؤ د ژبو ئې په ساه اخستلو پسې ژبې شوه. ګلۍ اوس هم خپل وړوکے تي ته اچولے ښکلي سره د ژبې بدې رانغښتې دي. وړندار پخلیځاے کښې په غبرګو نغرو غټې پتیلې د اوبو ډکې ایښې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خُدا ے دې دوزخ پسې رِنده کړه! (د مشرې مور دې خبرې سره تول کور غوږونه څک کړي اؤ بیا چې د چا نوم هغه واخلي، نور خپلو کارونو کښې ارم شي) یه مشکۍ! کۀ ډکه شوې ئې، نو راشه کنه!"

مشکۍ تُونده د کوټې پله روانه شوه. څو شېبې وروستو مشرې مور غږ ؤکړو،

"بلقیس!!!"

اؤ بلقیس چیرړې اؤ برستن نیولې کوټې پله لاړه. ښکلې ته په تللو کښې بلقیس څۀ ؤوې اؤ هغې پانوس ته غوږ کښې ګنګوسه ؤکړه. پانوس د ښکلې په وېنا کور نه ؤوتلو اؤ څو شېبې وروستو قدوس خان کور ته راغلو. هغه کور کښې د بکیاڼې د ؤنې سره د څپر لاندې کټ کښې کښېناستو. ګُلۍ د چیو پیاله هغۀ له یؤړه. دغه وخت ښکلې مابتۍ سره څۀ خبرې نه دُورې څنډلې.

د وړندار کوټې ته کله څۀ اؤ کله څۀ سره تګ راتګ اؤ ځنې وخت د مشرې مور لخوا د ښکلې په بللو رابللو سره څو ګېنټې غلې غُولې تېرې شوې. د پانوس خان کوټه، چې قمرو پکښې پرته وه، نه شا ته اوبۀ ډب وې. هغې نه د کیرړو تېرۀ غږونه راتلل. د بکیاڼې، شېوې اؤ تُوت ښاخونو کښې ناستو چړګو قړتارے کوؤ.

سترې قدوس خان اسمان ته سترګې نیولې خوره لپه په مصله ناست ؤ. پانوس خان چې خپل مشر ورور پسې د وړندار په وېنا ښکلې لېږلے ؤ، هغه څو شېبې اګاهو کور ته راغلو اؤ دالان کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګُلۍ غېږه کښې پروت وړوکے بنُکولولو پسې خپلې کوټې ته ننوتلے ؤ. د ګُلۍ پښو ته مابتۍ د یخنۍ نه رچېدلې اُوده وه.
مشره مور چې د قمرو کوټې نه نُغري پله تلو کښې ایله د انګڼ منځ ته رسېدلې وه، چې د کاکي د ژړا غږ ئې تر غوږو شو اؤ چې تر څو هغه کوټې ته د انګڼ نیمې نه بیا سُتنېدله، د "اللهُ اکبر" غږ ئې واؤرېدلو.
د سحر بانګ خو هره ورځ کیږي، خو ننني بانګ ځان سره د ناموس خان اؤ قمرو د نوي ژوند زېرے راوړے دے. د قدوس خان د وادۀ په وړومبي کال مابتۍ ؤشوه اؤ بیا بلقیس د نورو وړو جوګه پاتې نۀ شوه. د ناموس خان وارۀ نۀ کېدل. د پانوس مشر ځوے فردوس خان هم په وړومبي کال شوے ؤ. هغۀ اتم پورې زده کړه کړې ده، خو چرته چې وُرځپانې، مُیاشتنۍ اؤ ډائجستونه وینې، هغه لولې. ځکه خو د وړې کوړمې خبره کوي. کمیله ئې په څلورم کال راؤړه اؤ هغه هم چې بنکلې پښې ډېرې کُلکې کړې، نو هغۀ ورسره ؤمنل.
څابنتې مال ناموس خان کور ته دننه شو. بنکلې پړې غږ ؤکړو، (اؤ دغه غږ سره چې ورته د مابتۍ پام شو، نو سترګو کښې د مشرې مور څارلو سره ګرځندۍ هغۀ پله روانه شوه) خو چې قدوس خان ئې انګڼ کښې ځامورې، مشکۍ اؤ مشرې مور سره ناست ؤلیدلو، نو بېرته سُتنېدلو. تر دغه وخته مابتۍ ور رسېدلې وه اؤ بنکلې ور ؤرسېدله.
"کاکا! زېرے به ما له راکوې بنه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه! پلار نه دې پېښې اخلم، نو در به کړم".
"(د مشرې مور د سترګو لاندې ساتلو سره ګنګوسه غونډې کېښې) پېښې نهٔ اخلم. ښهٔ ښکلے د دنګو پوندو پېزار به راله راؤړې اؤ هغه هم چې ګلونه به پُرې وي".
"(ناموس خان خپلې خُوږې وُرېرې ته څهٔ وئېل غوښتل، خو ښکلې پرې مخکښې شوه) د میرګاتې پلار چې در وړې وې؟"
"ما اؤ هغهٔ بهر یؤ ځاے ؤڅښکلې. (د قدوس خان پله کتلو سره) اوس زهٔ ځم، خو چې هغه".
"ښه سور کېښې ده. کاکے داسې سم ډېر ښکلے دے. مشره مور ورته ځوک نهٔ پرېږدي. تهٔ راځه کنه".
"نه نه! زهٔ ځم. غټ لالا ناست دے اؤ بیا به مابنام یا سبا راشم".
څهٔ خو هسې هم د قدوس کور کېښې ناستې سره هغه د ډېرې حیا نه کور ته نهٔ شو ورتللے اؤ بیا چې ئې مشکۍ ؤلیده، چې کوټې ته تللو د پاره پاڅېدله، نو تُوند بهر ؤوتلو.
"ناموس لالا کېښې څومره ډېره حیا ده کنه؟"
"هو! شکر دے، د وړوکې کاکا غونډې نهٔ دے. میرګاتے چې کېدو، ستا سر ته ولاړ ؤ".
ښه شوه، چې مابتۍ خبرې سر ته رسېدلو سره پېښې سُپکې کړې، ګنې ښکلې خو رینګوله. اوس هم د هغې په ټُوټې جوختې سُکونډارې سره ښکلې خپل تاؤ لږ کښېنولے ؤ.
"دا کاکے مونږ کله چنګه لاګلے دے؟"
د فردوس تپوس بلقیس، ښکلې، ګلۍ اؤ پانوس خان رقولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې ؤشو، چې د شپې پرښته راغله اؤ د ګلونو پاڼو کښې ئې کاکے نُغښتلے راؤړو اؤ ستا د چاچې کټ کښې ئې پرېښودلو"، پانوس زياته کړه، "لکه څنګه چې تهٔ وې".

"اؤ پلېکته چنګه وي؟"

"پرښته د مابتۍ غوندې وي".

مابتۍ د خپل کاکا په څواب موسکۍ شوه، خو د ميرګاټي بلې پوښتنې بيا بُرګه کړه،

"بيا کو به پلېکتې په مونږ ځکونډالې هم لګوي".

(هاهاها! مابتۍ هر وخت فردوس ولې سُکونډي؟)

موسم پوره په ډډه اؤړېدلے ؤ. ناموس خان کۀ دوه درې ورځې کور نه بهر ؤويستې، خو تېر په تېر پرې قدوس خان خُلۀ راؤسپړدله،

"تۀ د هغه وړوکي ليدلو له هم نۀ ئې ورغلے. دا خو ښه ده، چې ښکلې ما ته ؤوې. کۀ تۀ غُواړې، نو زۀ به کور ته نۀ ځم. (ناموس زمکې نه سترګې نۀ اوچتوي) غټ سړے شوې مړه! بس کړه!"

هغۀ د هر چا خُلې نه د خپل څوي د ښکلا خبرې اؤرېدلې وې، د قدوس خان خبرو سره نېغ کور ته لاړو اؤ پخپله کوټه دننه شو. مشره مور، ګُلۍ، مشکه، ځاموره اؤ راپوړۍ ناستې وې. د ناموس ليدلو سره قمرو خپل مخ بړستن کښې پټ کړو.

"مورا کاکے لږ وينم؟"

"مور درته لوګے شه!"

(مشرې مور د ماشوم مخ نه پلؤ واخستو) اؤ د ماشوم په حقله اؤرېدلې خبرې تولې رېښتيا ؤختلې. لکه چې ګل چا د رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځادر کښې نغښتے وي. داسې مئينه، نازولې اؤ سپېځلې موسکا ، لکه چې سپرلے د لوڅې ؤنې په ځانګو ګلونه ؤټوکوي. لکه پرښتو چې د ژوند د تولو نه ښکلې، نيازبينه اؤ نازولې ډالۍ د هغۀ د قمرو غېږ له راوړې وي. هغۀ مخې سره دوه روپيو ته لاس کړو. يوه ئې مشکۍ اؤ يوه ئې راپوړۍ له ورکړه اؤ کوټې نه ؤوتلو.

"هلکه! د مُوندر غوندې دې روپۍ راکړه!"

راپوړۍ د ماشوم نه د ناموس سترګې ځان ته کړې.

"د مُوندر وادۀ کښې دې ځان ځانګ کړے ؤ. دلته دې ځۀ وطن شرشم کړو، چې".

"کښېنه مشرې مور! ولې اوومه به نۀ کوئ ځۀ؟"

"د اوومې په برخه به دې اوومه کښې ؤتخنؤم. اوس دغه واخله اؤ هلک پرېږده، چې بهر ځۀ نمرۍ تېره کړي" (اؤ هم دغه وخت يؤ لاس په ماشوم اينښے ناموس ته سترګې واړوي) "مخروره! ښکاره شوې؟ هله ورشه، چې وړندار دې دربانذې ځۀ ؤخوري اؤ بيا راځه خپلې کوټې ته".

"کوټې ته" وئيلو نه اګاهو هغۀ بهر ته لاره نيولې وه.

"(مشره مور ځيرک ښکول کړي) نېکبختې قمرو! هلک ځان نه اوچت ځملوه. په ډډه چې اؤړې، نو خُدا ے مۀ کړه، د ډډې لاندې دې نۀ شي اؤ چې تے ورکوې، نو مسواکه ګوته اؤ منځ ګوته کښې دې تے نيسه اؤ خُلۀ کښې ئې ورته بږده!"

د قمرو غېږ کښې ورومبے کاکے دے. مشرې مور ته ډېره ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده.

کلي کښې تولو نه ساده وګړے خو مُوندر ؤ. د هغهٔ وادهٔ کښې د نکاح په وخت مُلا د هغهٔ نه تپوس ؤکړو اؤ هغهٔ ځواب نهٔ ورکولو. څو واره د مُلا لخوا په تپوس چې هغه غلے پاتې شو، نو ماما ئې ورته ؤوې،

"يه کور وړانيه! يؤ "هو" خو ورته ؤکړه!".

"دا خو ډېر اوږدهٔ تپوسونه کوي. زما په ځاے ئې ورته تهٔ ؤوايه!".

(د موندر په دغه ځواب اؤرېدونکي خندا نه لؤړې بؤړې پرېوتلې وو).

خپل وادهٔ کښې د نکاح د ښه کولو تْوان نهٔ لرونکے مُوندر بيا د يؤ خپلوان وادهٔ کښې په مړدکې مړ شو. مُوندر ته په اسانه چا خور لور ورکولو ته غاړه نهٔ ايښودله، ځکه چې يؤ خو هغه ډېر ساده ؤ اؤ بله دا چې رنګ نه تور ؤ. کهٔ د ښائست نهه نوي ببلګې اؤ د بې ډولۍ نهه نوي ببلګې واخلې اؤ مُوند سره ئې ؤتلې، نو د ښائست يوه کرښه هم هغهٔ کښې ځان برڅېره کولې نهٔ شو. د هغهٔ تورو سترګو کښې زْيړ ګاټې ښکاره وو. غاښونه ئې يؤ بل نه ډېر لرې وو اؤ څهٔ ځاے تور، څهٔ ځاے زْيړ وو. پلن لاسونه اؤ پښې، چې تلې ئې لکه د څمڅېرې د خېټې رنګ لرلو اؤ نوره ځاندره ئې د شمشتۍ د ډال غوندې کلکه اؤ سْتغه وه. د هغهٔ د سرېتوب کهٔ هر څو کلي کښې د جغ څوک نهٔ وو، خو دغه برڅېره پېلامونه د هغهٔ خْپلوۍ کښې خنډ د پاره ډېر تېر وو. څمدُوره د هغهٔ په ختېه نهٔ وه، خو د څمدُورې مور خپل مېړهٔ طلاق کړې وه. د هغې رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ښائست لکه د ګُل ؤ اؤ خُلې نه هم ښه تېره وه. د طلاق شوې مور نوم اؤ تېره ژبه د ثمدورې د پاره د خپلوۍ راتلو کښې لوی اټکل ؤ اؤ یوه ورځ د مُوندر خپلوي د هغوي کره ورغله. د ثمدورې تلونکې ځوانۍ ښاپېرۍ د ښاپېرک په برخه کړه. مُوندر چې بهر ځومره غلے ؤ، دغومره خپله کوټه کښې په چړچقو ؤ اؤ ثمدوره چې ځومره لمبه اؤ تؤده وه، دغومره کوټه کښې یخه وه. د مُوندر خوا چرې هم د ثمدورې سره سړه نۀ شوه، خو مُوندر خُلۀ د حیا په پلؤ ترلې وه. کله کله به د هغۀ زړۀ له راغلل،

"د ثمدورې مور به هم دغسې یخه وه، ځکه خو ئې پرې پلار بن راوستې وه".

هغۀ د ثمدورې سره خپل تړون د خپلې تندې نه ډېر کړو اؤ دا پرېکړه ئې ؤکړه، چې هغه به هاغه څۀ نۀ کوي، کوم چې د ثمدورې پلار کړي وو. هغۀ ته به ځان ؤوې،

"کۀ د ثمدورې غوندې تۀ یخ وې اؤ هغه ستا غوندې تؤده وه،اؤ ثمدورې تۀ پرېښودې یا ئې تا سره غلا کوله، نو تا به څۀ کول؟"

د مُوندر تور مخ، پېړې توربښنې شونډې، پلنه پوزه، ګُولګُوتې وېښتۀ، زېړې چُوچنۍ سترګې اؤ داسې نور ډېر څۀ وو، چې مُوندر نه ئې خپلوۍ تمبولې، خو دغه پورته شوې خبره د هغۀ تولو نه لویه ښکلا وه اؤ بیا چې مُوندر نۀ ؤ، نو ثمدُورې ته د هغۀ یوه یوه خبره مخې ته ؤدرېدله. چې هر ځومره ؤ، مُوندر خپلې شپې ورځې د ثمدورې د یخ خوي سره تېرې کړې. ثمدورې د بې ډوله مُوندر دننه د ښائست هغه چینه لیدلې وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه به په سپينو پوستکو کښې نۀ وه. د مونډر ويشتونکے ډېره موده وروستو په ګوته شو، خو اوس پرې د مونډر د پلار اؤ ورونړو لاس نۀ بر کيږي. دغه خبره به راتلونکي ته پرېږدو. دومره ده، چې ځمدوره به تل د هغۀ کونډه وي.

اوس شل ځلې وې اؤ اووۀ شلې نومونه. هر چا لکه د چاړا بېل بېل نومونه په يؤ اېږ، يوه سا اؤ يؤ رنګ وئېل. چې زوږ ډېر شو، نو يؤ غړمب سره هر يؤ غږ پخپل پخپل ځائے پښه نيولے شو.

"تږ پولۍ ؤچؤده اؤ سر نېنې ؤتړۀ. تاسو به ورله ولې نوم ږدئ؟ د نوم پوښتنه ناموس خان نه ؤکړئ!"

د مشرې مور خبرې سره تولې سترګې په ناموس خان اتنې شوې (څوک چې تر دغه وخته پخپله دغه زوږ ته ترېدلے ناست ؤ).

"ځيرک خان"

ناموس خان چرې هم دومره په اسانه څۀ نۀ وائي. دا نوم لکه چې هغۀ په ځلۀ کښې نيولے ؤ. چا ته هم برڅېره نۀ وه، چې دغه نوم ناموس خان د وادۀ ورځ نه ځان سره په زړۀ ليکلے ؤ اؤ هم دې وخت ته ناست ؤ، چې خپل ځوي له به دغه نوم ږدي. دغه نوم هغۀ د ځان سره لوي کړے ؤ. په دغه نوم د هغۀ سود کېدۀ. مشرې مور په دغه نوم اؤرېدلو څو شېبې په يؤ ناپ ناموس خان ته ؤکتل. هغۀ دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي خپلو ځنګنانو کښې ؤنيول اؤ نوم اخستلو د پاره پورته شوې سترګې ئې د مشرې مور سترګو نه په زمکه ځملولې. د مشرې مور سترګو کښې دوه رڼې اوښکې ؤځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان د ناموس د کوچنيتوب يوازينے ملګرے ؤ. د کلي څۀ بې سره هلکان، چې ناموس خان ته به ئې "جينوټارے" وئېلو، د ځيرک خان د وېرې نه قُرنج نۀ شو کولے. کلي کښې به دواړه يؤ بل نه بغېر کنډم ښکارېدل. ځيرک خان له د ژوند ډېر تنکي وخت کښې لُوبې ئې کودالۀ بېلچه لاس کښې ورکړي وو. مور چې به ئې په شلمه ګېډۍ لؤ کولو، نو هغه به هم ورسره ؤ. ټول کلي به ورته د کونډې ځُوے وئېلو. د پلار د ځلي اؤ د دوي د کور منځ کښې يوه وړه لاره اؤ د کلي جومات ؤ. د اولس پچموزو ناموس خان غلے کړو اؤ ځيرک خان تود خُويه. خبره په خبره غوځول هغۀ له نۀ ورتلل. (لاسونه وو کنه!) مور به ئې کله کله د خپل مړ مېړۀ ځلي ته سترګې نؤژنې کړې، ځوک چې د ژمي يوه يخه شپه کښې ټنګ ټکور نه کور ته راتلو اؤ سحر ئې شاملات سره مړے پروت ؤموندلے شو. د هغۀ د رباب يؤ تار شلېدلے ؤ. نن پورې هغه رباب دغسې نيمه خوا اؤ غلے د ېوال ته ځوړند دے. د موسمونو څومره نيازبينې سندرې دي، خو په دغه رباب چا اړولې نۀ شوې. د ځيرک خان د مور زړۀ اؤ دغه رباب دواړه يؤ مړي سره ډېر بې ځوکه شول (هغه مړے، چې کۀ وژونکي ئې هر څو ډېر دي، خو نن پورې پکښې يؤ هم په ګوته شوے نۀ دے).

د ځيرک مور ليدل، چې د هغې د مېړۀ ځاندره کۀ د خاؤرو لاندې خاؤرې شوې ده، خو هغه په ځيرک کښې ژوندے شوے دے. هغه بيخي پلار ته تلے دے. سترګې خو ئې ترې بيخي نۀ دي ځُوځېدلې. چې خبره ورته بده ؤبرېښيږي، نو غلے شي..... داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلې، لکه ځُول راتلو نه وړاندې چې سیلۍ سا ؤنیسي.
د ځیرک خان شونډه چې شنّه شوه، نو په مور ئې هم پېغلتوب راغلو. هغه په سپّینو شوؤ ځنو بیا په ستر شوه. دا ریښتیا وو، چې هغه اوس هم کونډه وه، خو د ځیرک خان سرتېزۍ نه ځار، اوس نۀ چا هغې ته کونډه وئېل اؤ نۀ ئې چا ځُوي ته د کونډې ځُوے. په هغې "د ځیرک خان مور" نوم کېښودے شو.
یوه ورځ ځیرک لکه د نورو پښتنو ځلمو د پښتونخوا د مینې ډکه غېږه د خپلې نهرې ګېډې د پاره پرېښودله. د مرې خاؤرې وړې پښتانۀ، چې د نړۍ هغه بدمرغه قام دے، چې خپلې خاؤرې ئې د لوي خُداے د ورکړې ټولې پنګې ځان کښې رانغښتې دي، د رڼو سپّینو اوبو سیندونه پکښې چاپېره بهېږي اؤ ځنګلونه ئې هسکه غړۍ شنّۀ ولاړ دي، خو بیا هم د صنعتونو نیشتون د دوي په خاؤره دا وېنا ریښتونې کوي، چې "خُداے د خپلو خزانو په لټون سلو کښې پنځۀ وګړي ماړۀ کوي اؤ د دغه خزانو په کار راوستلو باندې پاتې پنځۀ کم سل".
دغه ورځو کښې د پښتنو خواریکښو د پاره کراچۍ د دوبۍ په توګه ؤ. پښتنو به خپلې ښېرازه زمکې اؤ کښتونه ؤکرل اؤ بیا به د اشر پورې کراچۍ کښې نغدې دیاړۍ له لاړل. څۀ هلته پاځۀ مېشته هم شول. دغه وخت پورې کراچۍ کښې تؤدۀ باد الوتلې نۀ وو. په ځیرک خان به کراچۍ کښې د کاکوان، خړو اؤ پوردلې زړونه راټول وو، خو د هغۀ مسافرۍ کلې کښې ناموس بېخې یوازې کړے ؤ. اوس به هغه د جومات مخامخ مورې باندې نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤدرېدلو (ځکه چې د غلته به زياتره هغۀ ځيرک سره خبرې کولې).
هغه خلٌې چې د ځيرک خان په سُوک غلي وې، اوس د ناموس سرېتوب د ملنډې نه ويستلي وې. دغه مُوده چې مٌياشتو ته ؤرسېده، نو د ناموس زړۀ د خپل خوږ ملګري ليدلو ته ډېر لېواله شو. مازيګر جومات کښې نمونځ پسې هغۀ د ځيرک د ليدلو دُعا ؤکړه. نيمګړې دُعا زر ؤنمانځلې شوه اؤ بله ورځ کلي ته ځيرک راغلو ــــــ پخپلو پښو نۀ ، د روغتون امبولنس کښې. ژوندے نۀ، د يؤ ناپېژندلي مړدکي ښکار شوے (ځکه خو د ناموس دُعا نيمګړې وه). د کراچۍ په ارتو پٌلنو لارو اؤ لويو دنګو ماڼو کښې د ژوند ارزښت باندې څوک نۀ پوهېږي. د سياستمدارانو سترګې يؤ بل ته بٌرګې شوې وې اؤ د هغوي په لمسه يوه ورځ مرګ د دغه ښار لارو کوڅو کښې اتڼ ؤکړو. د بې وسو اتې ؤسوزولې شوې اؤ بسونه اؤ لارۍ ئې ؤچقولې شوې. د وژنې اؤ وٌرانې د يوې اوږدې لړۍ دغه بې ترسه پېل ؤ. د ځيرک د مور ستر يؤ ځل بيا مات شو.

د خپل پلار قبر سره خٌوا کښې هغه ښخ دے. د هغۀ مور اوس لږه اخوا ښخه ده. د مينې پېرزو نه ځار شم، د مور اؤ پلار قبرونه ئې نږېدلي دي، خو ناموس اوس هم اختر ته د هغۀ قبر لېؤ کوي اؤ ګلونه پرې خٌوروي. کۀ تاسو چرته ورپېښ شوئ اؤ دا مو هېر وو، چې د ښرولې ؤنې نه د لارې پله د مامدين کاکا دوي د کښتونو اړخ ته ځيرک خان ښخ دے، نو بيا به ئې هم په ډمبرګلو اؤ ورخاړو ؤپېژنئ، چې دا د ځيرک خان قبر دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ځيرک خان" نوم اخستل شوی وو، چې وړومبې "ډېر ښۀ دے" ورته ښکلې ژوې. ښکلې دې نه خبر نۀ وه، چې ځيرک خان څوک ؤ اؤ د ناموس خان زړۀ کښې ئې څۀ ځائے ؤ، خو دغه نوم ئې په غوږو خوږ ورغلو.

"خو هسې نۀ چې څوک ورته "ځيرکو" وائي؟"

مابتۍ خپلې اند ېښنې څرګندولو سره تولو ته ؤکتل.

"چې ناموس ورته "ځيرک خان" ژوې، نو "ځيرک خان" شو (مشرې مور پرېکړه ؤکړه) د چا پلار خو دې ورله نوم وران کړي، چې د پلار هغه بغرۍ ئې په ترښځ کندې کړم".

(يره چې يؤ خو به دا مشره مور کنځلې کله پرېږدي؟)

پرځند کاکا خپلې چړې اؤ نلونه کسوړۍ کښې اخستې د قدوس خان دوې څپر ته راغلو. د کلي څو وګړي هم دغلته ناست وو.

قدوس خان سپين اغوستن اغوستے، سپينه خولۍ په سر اېښې پرانستې لستوڼي ناست ؤ.

"پرځند کاکا! سونت له راتلې، کۀ وريژو له؟"

د قدوس خان په ځائے مېترې پرځند کاکا ؤپوښتلو.

"مېتريه! ستا غوندې څنګل مې مخ ته نيولے نۀ دے، د بونجۍ پوزې خو به دا منې، چې بوي زر راکاږي. دېګ نه چا سر لرې کړو اؤ پرځند ته ياد شول، چې بل مسلمانول غواړي".

د پرځند کاکا قيصه به بيا چرته واؤرو. هغۀ سره خبرې کول د هر چا د وس خبره نۀ ده (پانوس غېږ کښې ځيرک خان نيولے کور نه څپر ته راغلو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هله راد پخوا ئې کړئ! اوس به ئې د رله مسلمان کړم".
خپل نلونه اؤ تېره چړه لاس کښې نیولې پرځند یؤ نظر ځیرک خان ته ؤکتل اؤ ناګهانه ئې د خلې نه ؤوتل،
"الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
اؤ بیا چې کله ئې پچې ته ؤکتل، نو مخامخ ولاړ پانوس نه ئې تپوس ؤکړو،
"پتنوسه! پرېکړم ئې؟ بیا به پکښې څۀ پاتې نۀ شي".
"پرځند کاکا! شړق ترې ؤباسه! برسنده به پرې ؤخورم، بیا به ورته پسخېږي".
د پانوس دې هم بلا ورکه وي، خو پرځند کاکا خبره په دغې د بره هم وړاندې بوتلله.
"اے پلار دې ئې خُدا ے بنۀ ساتي، ګنې تاسو نه خو ګیله هسې ځان مرورول دي".
"پرځند کاکا! څۀ له راباندې د خاتم طائي قبر په لته وهې. نور څۀ ؤکړم. سبدان یو، خبره کوه، زمونږ دعا نۀ سُتنیږي اؤ نور تۀ بنۀ پوهه ئې".
د پانوس په خبره به ناستو ډېر خندلي وو، خو د پرځند کاکا متل پانوس د خندا کړو،
"پرېږده مړه! خُدا ے دې سپے سړے نۀ ګهي اؤ تۀ ترې سوال د بارانۀ کوې".
ما خو درته وئیلي وو، چې د پرځند کاکا دې بلا ورکه وي. کلي کښې ټول د هغۀ د خلې نه ځان ساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د پتنوس ځوېه! څه ګنې بیا دې تېرهٔ کړم".
میرګاتې خوار ننداره کوله، خو پرځند کاکا ئې د پلار تؤدهٔ په هغهٔ سارهٔ کړل. هغه هم په ریښتیا ؤتښتېدو.
"پتنوس خانه! پرتوګ ترې ؤباسه اؤ کمیس ئې بډې کوه! چې خرپ ترې ؤباسم".
راپوړی باندې خو کلي کښې غم هم تود وي. مشرې مور د خوږو وریژو د یګ پوخ کړے دے اؤ راپوړی تمبل راخستے د کور انګڼ کښې ناسته ده،
"اؤ زهٔ پنا ولاړه یمه
هلکه بلی مهٔ نړوه!
لیدې مهٔ نهٔ شې"
وادهٔ کړې ورسره پړقې وهي. ناوادهٔ شوي پړقو سره څهٔ خیالي نړی کښې هم وړکې دي. د هغوي روح هم یؤ بت ته دغه وائي،
"مینه کښې تا نه کمه نهٔ یم
(هلکه بلی مهٔ نړوه!)
خو وړه نهٔ یم، چې به کلي خبرؤمه"
بیا لړې ګاګیرې شي ــــ پلار، ورور، تهپک، مرګ.....
پښتنې مینې تل حبس کښې وي.
پښتنې جذبې تل د وېرې سیوري کښې سا اخلي اؤ بیا مړې شي ــــ پښتانهٔ د مینې په اسره ژوندي وي اؤ په مینه مري.
راپوړی: "یار مې د جنګ نه په شا راغلو"
ګڼې خلې: (هلکه بلی مهٔ نړوه!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپوړۍ: "په پرونۍ ورکړې خلۀ ستومانه یمه"
وړندار هسې په خلۀ وائي چې،
"راپوړۍ! اوس د خبر ختم ؤشو اؤ تا بیا ډمامې ته لاس کړي دي".
(خو پټ ئې تمبل سره زړۀ ترپکې وهي).
"دوزخ پسې رېنده شې د مُلا بادر لور! چې نن ئې نۀ وهي، نو کله به ئې وهي؟"
مشرې مور دې پسې په راپوړۍ غږ ؤکړو،
"نن به دې تمبل شلوې، دومره ئې ؤغړنګوه!"
راپوړۍ: "خولګۍ دې خورم، نۀ پرې مرېږم"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "نېکبختې تولـه را په شا شه چې دې وړمه"
اؤ "چې دې وړمه" سره ګڼ غږونه ؤشو،
"مړه مۀ شې راپوړۍ!"
راپوړۍ: "تا په کوڅه کښې تۀخې ؤکړو"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "زۀ په مستو ککړه خلۀ در ؤوتمه"
راپوړۍ: "د نغارې اواز دې راغې"
ګڼې خلې: (هلکه بلۍ مۀ نړوه!)
راپوړۍ: "د وړې لُور سره د کټ نه پرېوتمه"
راپوړۍ ته مشرې مور وئیلي وو، اوس به د عبدالرحمان مُلا په بانګ ؤدرېږي. دغه تۀدوبنه کښې د وړندار سترګې په مابتۍ ؤدرېدې. مابتۍ اؤ مونپجره د دالان د وړوکي دېوال سره ولاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. مابتۍ خپله شونډه چيچله اؤ يؤ لاس ئې خپل لُوڅ سر سره د مونېچرې په اُوږه ايښے ؤ. د مابتۍ سترګو کښې وړندار پېغله تنده ؤليدله اؤ مخ کښې ئې د خندا ټولې کرښې ژورې شوې.
"مابتۍ!"
"مابتۍ!"
(د مور په دوہم غږ هغه د خيال غېږه کښې ويښه شوه)
"هں مورې!"
"قمرو له اوبهٔ يؤسه!"
د وړندار دغه وس ؤ، چې مابتۍ د هغې د خيال د بُت غېږې نه کُوزه کړي.
ناموس اؤ پانوس په دغه شپه ناوخته د اوبهٔ څُور نه راغلي وو. ناموس چې سحر نمونځ ؤکړو، نو اودهٔ شو اؤ پانوس خو ځان ته د نمونځ بخښلو څهٔ بانه ګوري. ټوله شپه ئې اوبهٔ څُور کړے ؤ، ښکاره خبره ده، چې ماسپخين به پاڅېدلو. هغه خو زر اودهٔ شي، وائي "نمونځ په ويښو اؤړي". الله دې پوهه کړي.
ماسپخين نمونځ پسې ناموس د جومات مخې ته مورې باندې ولاړ ؤ، چې پرځندکاکا ورسره سلام کولو پسې د ځُوي مبارکي ورکړه.
"ډېر ښکلے ځُوے خُدائے درکړے دے. الله دې بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤساتي!"
ناموس په دواړو لاسونو د هغهٔ لاس ؤنيولو اؤ په ډېر روڼ تندي ئې تړې مبارکي واخسته. د ځيرک خان مرګ نه په کلونو وروستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د جومات مخامخ موړه باندې په وړومبي ځل ولاړ ؤ. د هغهٔ زړهٔ غوښتل، چې هم دغلته ولاړ وي اؤ د ټول کلي اولس راشي اؤ هغهٔ لره مبارکي ورکړي. پرون چې د څوړو وٗريژو د ېګ نه څلور غوٗرۍ جومات ته راغلې وې، نو ماښام د سونت نه ټول کلے خبر شوے ؤ اؤ ناموس له ئې مبارکۍ ورکولې. د خپل تربور سپد ګُلي په ليدلو هغهٔ خپله سينه د ډېر وٗيار نه پٗلنه کړه اؤ ژوند کښې په وړومبي ځل د هغهٔ پستو سترګو کښې کلک نظر بٗرند شو. سپد ګُلي يوه ورځ قدوس ته وئيلي وو، چې کهٔ د ناموس څوٗښه وي، نو هغه به ورلره خپل ځوٗے ورکړي. د سپد ګُلي زړهٔ سٗپين ؤ. هغهٔ دغه خبره په څوٗاخوٗږۍ کړې وه، ګني څوک د خپل زړهٔ غوٗښې بل له ورکوي، خو ناموس خان ته دغه پېرزو لکه د پېغور ؤدرېدلې وه. د پښتنو د مينې اؤ کُرکې، پېرزو اؤ زباد، ورکړې اؤ منښتې خپله ژبه اؤ خپل مخ دے. پښتانهٔ د وياړ نه په لړه منونکي نهٔ وي. وياړ د پاره هغوي ته د سر بيعه هم ارزانه وي. دغه وياړ هغه د وينې په تړون کښې لټون وي اؤ کله کله د وينې تړون هم د خپل وياړ د پاره غوٗځولو کښې د لارې خنډ نهٔ پرېږدي.

"نن مو د خېره سره ځيرک خان د يويشت ورځو شو"

د کوټې ور پورې کولو سره ناموس خان ؤوې، اؤ بيا ئې سٗپېږمې راښکلې چاپېره ؤکتل،

"مشرې مور مشکۍ تٗرور ته وئيلي دي، چې هره ورځ به ځيرک خان ته سٗپيلنې لوګے کوي. دا دُومه هغې روغه کړې ده".

قمرو د ناموس حېرانتيا له په موسکۍ څلٗه ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناموس په دغه ځواب موسکي کېدو سره د هغې خُلۀ خپله خُلۀ کښې واخسته اؤ قمرو د هغۀ مخ ته خپل لاس ؤنيولو (د دغه لاس ايښودلو چرې هم دا زړۀ نۀ ؤ، چې هغه دې د قمرو نه خُلۀ ؤباسي) اؤ بيا ئې په رو د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان له مخ ښکول کړو.

د خپل کميس په ځاے د قمرو کميس اغوستلو سره بل کټ کښې څملاستونکي ناموس ؤوې،

"وريځې نن ښې ؤګوابښېدې، خو ؤ نۀ ورېدې".

قمرو په يؤ ناپ ناموس ته کتلو کتلو کښې ناڅاپه په خندا شوه.

موسکي اؤ حېران ناموس ؤپوښتله،

"ولې په خندا شوې؟"

"وريځې خو کۀ نن ؤ نۀ ورېدې، سبا به ؤورېږي. خاندم په دې چې، څومره ورځې دې دا کميس وا نۀ غوستلو. زۀ ځان له دومره خېتې، شوې ؤم چې".

"زۀ نۀ پوهېږم قمرو! څۀ خبره ده، چې زما د ښځو رنګونه، کړۀ وړۀ اؤ اغوستن ډېر زيات خوښ وي. زۀ وېم، چې هم دا اغوستن مې اغوستي وي، نکريزې مې په لاس کېښودې، بنګړي مې لېچو کښې ؤشرنګولے".

"ولې هن؟ تۀ داسې ولې کوې؟"

(اوس د هغې مخ نه هغه خندا تلې وه)

د ناموس خان په مخ ځونډي رېره ده. داسې به ؤوايو، چې لړې ئې څڼې اوړېدې شوې دي اؤ لږ وېښتۀ ئې زنې نيولې دي. هغۀ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چاړه رانښکلې نۀ ده. سينه ئې د وېښتو نه داسې پاکه ده، لکه چې په پوزه ئې نومې وېښتۀ نشته. د تګ وخت کښې کيڼ لاس لږ ځوړند شوے وُړي. خبرې ډېرې په رو رو کوي اؤ زياتره زمکې ته ګوري. غوږه خبره به دا وُکړو، چې هغه جينوټاړے غوندې دے اؤ په وړوکوالي به هم په دغه نوم هلکانو تنګولو، خو په کوټه دننه هغه سړے ؤ. د هغۀ غېږ کښې قمرو چرې ځان تږے ليدلے نۀ ؤ.

قمرو د هغۀ نه څو شپږې اګاهو پوښتنه کړې وه، خو دا پوښتنه هغې په وړومبي ځل نۀ وه کړې اؤ نۀ په وړومبي ځل ناموس خان د هغې په پوښتنه غلے شوے ؤ (ځکه خو هغې بيا تپوس ؤ نۀ کړو). کوټه کښې چپيا خپل سُيوري خوارۀ کړي وو، چې دې کښې وريځې ؤغړمبېدې. د برېښنا پړق د کوټې د ور چؤدو کښې ځان ؤځلولو. څو شپږې دغه ګړز ګړوز اؤ پړق پړوق کښې تېرې شوې اؤ بيا بهر په زمکه د څاڅکو ټوپونه شول.

د څاڅکو په ښکالو اؤرېدو ناموس خان ؤوې،

"خُدا ے خو دې باران د اُورېدو کوي نۀ"

"سپرلے په سر دے. خامخا به کېږي"

"نه قمرو! زۀ وېم، چې اوس ؤدرېږي اؤ نولس ورځې پس بيا غوټ يوه مياشت ؤورېږي. زمونږ ځيرک خان به د ځلوېښتو ورځو وي".

(د پانوس خبرې اوس لږې شوخې نۀ دي؟)

"اؤ ما به لامبلي هم وي".

(قمرو دا وئېلو سره د حيا نه سر د هغۀ ترُخ کښې ورکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس خان موسکے شو ..... قمرو ته ئې ؤکتل اؤ بيا خُدا ے زده څۀ وخت به اُودۀ شوي وي.

شْپارس ورځې جړې ؤورېده. د کورونو د ناوؤ خْلې ؤ نۀ درېدلې. د مُوندر دوي د چنې د ېوال باندې دوه څوپېدار پرېوتي وو. د پټو په پُولو ولاړې ؤنې اؤ پټو کښې فصلونه مْلاښت وو. د څاروؤ د تشو بُوسو په شْخوند خْلې پخې شوې وې. سْره غرمه به هم د نمر په نيشتون لکه د سْکښې مابنام توره تېرېدله. شپې خو بيخي د ګناهګار زړۀ رنګ اخستے ؤ. ګړګوړ بابا په يؤ اېړ ګُورېدلو اؤ لارو کښې ختې بنې خوشتې شوې وې.

د جړې د اوولسمې ورځ شپه نور کله نه ډېره توره اؤ دْرنه وه. اسمان څو شېبو له غلے شوے ؤ. شپې خپل نيم ژوند تېر کړے ؤ، چې بْرېښنا شوه اؤ برېښنا سره سم ګړزګړوز شو اؤ ډک جام په لاس اسمان بيا تيندک ؤخوړو. ټوله شپه ناوې ؤشرېدې. مشرې مور د چرګبانګ نمونځ دالان کښې ؤکړو.

"خْدايه! په وخت نۀ پوهېږم، خو تۀ ئې په چرګبانګي قبول کړې".

(مشرې مور خپله غاړه په دُعا خوشې ؤګڼله. مُصله ئې په کټ کښې کېښودله اؤ بيا کوټې ته ډډې کېدو د پاره دننه شوه. د هغې خيال ؤ، چې لا نيمه شپه ده. سترګې ئې پټې شوې نۀ وې، چې نمر څيره وهلې وه).

"مورې! مورې! يه مورې!"

د بلقيس ګاګيرو غږونو مشره مور تُونده پاڅوله اؤ د کوټې نه بهر وتلو سره هغې د ناموس خان د کوټې نړېدلې بلې ؤليدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ډوبه شوم خُدايه!"

د بلقيس اؤ مشرۍ مور په چغو قدوس اؤ پانوس د ناموس کوټې ته رسېدلي وو. څو شېبې تېرې نۀ وې، چې کور کښې د کلي ښځې، مړونه اؤ واړۀ راغونډ شوي وو. د ډب اړخ ته دېوال پرېوتلے نۀ ؤ، خُوئېدلے ؤ. نۀ زُوړ نۀ غُرب. لږ وخت تېر نۀ ؤ، چې بيا نمر د خلقو سترګې بُربښولې. سړو په خاؤرو اؤ برګو لرې کولو خپلې ساګانې ماتې کړې وې (څو دغه وخت د سُترې کېدو احساس چا ته کېدلو؟). د کوټې تير سره لږ نژدې د تورسرې کميس ښکاره شو اؤ سپېدګُلي قدوس ته غږ ؤکړو. هغه راغلو اؤ خاؤرې ئې ترې اخوا کړې. د کلي نور سړي دغه وخت دغه ځائے ته اخوا شوي وو. قدوس خان څادر په مړي واچوۀ اؤ د پانوس خان سره ئې دالان ته يؤړلو. د کلي ښځې د قمرو ليدلو ته په دالان ماتې شوې، خو پانوس سُتنې کړې. مړے کټ کښې څملولو سره هغوي د مشرې مور کوټې ته دننه کړو. مشرې مور پخپل لاس د ناموس خان نه د قمرو کميس ؤويستلو. بيا قدوس ځان سره پانوس اؤ پرځندکاکا ملګري کړل اؤ دغه ځائے ئې نور ؤلټولو. قدوس دا پټول غوښتل، چې د کلي نور وګړي دا ګڼي، چې قمرو د کوټې نه ؤويستلې شوه. دغه وخت د خپل ستر ساتلو د پاره پرځندکاکا باندې د هغۀ زړۀ اوبۀ څښکلې. د کلي اولس ته هغه يؤ نټي ؤ، خو قدوس پوهېدلو، چې د کاڼي نه به غږ ؤځي، خو پرځندکاکا نه نۀ. کۀ کلي کښې په کلوبغۍ چا ځان پوهولو، نو پرځندکاکا سره به ناست وو. دغه ستر ډېر ټينګ پاتې نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ځکه چې کله لږې نورې خاوړې دوی اخوا کړې، نو د بش لاندې قمرو سا اخستله او د هغې غېږ کښې پروت ځيرک خان په ښځ خوب اوده پروت و).

"هله وروښو راشئ!"

د قدوس غږ سره ټولو د هغه اړخ ته منډه کړه. بش ئې په ټوله اخوا کړو او قمرو په بړستن کښې نغښتلې قدوس او پانوس دالان ته يوړه. د هغې روڼ مخ په خاوړو خړ و او تورو وېښتو کښې ئې خاوړې ښځلې نخښتې وې. د هغې سترګې د کوټې پله اوړېدلې، خو هغې د خپل مخ د اړولو تْوان نۀ لرلو. مشره مور دغه وخت د خپل ناوياته نمسي تلوسې د رنګې شوې کوټې خوا له بوتله. ځيرک خان نۀ يوازې دا چې ژوندے و، بلکې په خوږ خوب اوده و. مشرې مور هغه غېږ کښې اخستے برنډې کښې پروت کټ کښې ثملولو. قدوس، پرځندکاکا، سپدګُلي او پانوس کټ کښې بې ځانه قمرو روغتون پله واخستله. ټوله شپه د دْروند تير او خاوړو د پيټي لاندې د هغې سا څْدا ے زده څنګه ټينګه پاتې شوې وه؟ د قمرو مخ چې کوم اړخ ته و، هماغه اړخ ته کټ کښې ځيرک خان پروت و، چې اوس ئې سترګې غړېدلې وې ـــ د دواړو لاسونو ګوتې ئې خپله خلۀ کښې نيولې وې ـــ دواړه پْښې ئې راغونډولې، غځولې. د قمرو سترګې د خپل ځيرک مخ نه چرته وتلې. کور کښې يوه ژړا انګولا وه. ور ته رسېدلو رسېدلو کښې د هغې سترګې د خپل ځيرک په ليدلو مړې شوې نۀ وې، خو مړې شوې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه شپېه

د کور نه وتونکو دوؤ غُبرګو جنازو مشره مور ماته کړې وه. کۀ هغه خبر وه، چې د بارانونو دغه ماته شوې شپېه به د هغې کور نړوي، نو هغې به د نمر سترګه داغلې وه، خپله پښنځه به ئې ځيرې کړې وه، وريځ ته به ئې وئيلي وو، چې:

"دريږ دريږ!
د وريځ تورې بلا!
دريږ دريږ!
زمونږ په کلي کښې د چا هم نۀ خُوښيږې بلا!
دريږ دريږ!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د هغې خپلې سترګې ترېدلې وې. اوس هغې سره يؤ ځيرک خان ؤ، چې هم دغه ئې د ځېل کوونکي زوړ زړۀ دلاسه وه. کور کښې کۀ اوس ځيرک خان هر څو بې څوکه شوے ؤ، خو مشرې مور اؤ مابتۍ د ناموس خان اؤ قمرو د برخې مينه هم دۀ له ورکوله. د کور نورو وګړو کۀ هغۀ سره ډېره مينه نۀ کوله، نو بيا هم د هغوي خۉاخوږي اؤ زړۀ سۉاندي د وړوکي ځيرک خان وخت تېري د پاره ډېر وو.
مابتۍ کۀ بلقيس راوړې وه، خو د ناموس خان ګوته نيولې ئې پل اخستے ؤ. د هغې د اغوستن، بنګړو، نکريزو اؤ پېزار خۉښول اؤ راؤړل په ناموس خان وو. د هغې ژبې د قمرو غېږ کښې خبرې زده کړې وې اؤ د ناموس خان سترګو نه ئې پېرزو پېژندلې وه. هغه چې په وړومبي ځل د پېغلتوب وينې ؤوېروله، نو د خپلې مور په ځاے ئې خپل حال قمرو ته وئېلے ؤ. په هغه ورځ د مابتۍ ژړا ته قمرو ډېرې دلاسې ؤوئېلې، ډېره ورته نانې کتانۍ شوه، خو د مابتۍ اوښکو قمرو هم ؤژړوله اؤ بيا چې به کله د مابتۍ ورځې شوې، نو د لوپټې پيسکے څلۀ کښې نيولے د حيا نه به اوبۀ اوبۀ شوه. قمرو کښې دننه يوه مور وه اؤ دغه مور ته د بلقيس مابتۍ په برخه رسېدلې وه. د پېغلوتۍ لور زړۀ په ځاے کول اؤ دغه وينه باندې پوهول ډېر ګران وو. بلقيس خپلې لور سره دغه سر خۉږ کړے نۀ ؤ.
داسې وخت چرته نۀ ؤ راغلے، چې مابتۍ فردوس غېږ کښې اخستے ؤ، يا ئې چرې دلاسه کړے ؤ، خو د مشرې مور غېږ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغېر هغه ځېرک خان بل چا ته نهٔ پرېږدي. دغه ورځ ځاموری ځېرک خان غېږ کښې نيولے سړي ستړګې ناسته وه. نن ځېرک خان د ځلوښتو ورځو شوے ؤ. نن هغه ورځ وه، په کومه ورځ چې ناموس خان باران غوښتلے ؤ. هغهٔ غوښتل، چې نن ورځ نه باران ؤورېږي، خو نن نه دُرې ورځې وړاندې باران ؤدرېدلے دے. قمرو وئېل، چې په نن ورځ به هغه ځلوښتی نه لامبي، خو هغه نن نه دُرې ورځې وړاندې لمبولې شوې اؤ خاؤرو ته سپارلې شوې ده. نن د ناموس اؤ قمرو درېمه ده. پرځندکاکا د هغوي بخښانې د پاره ورېژې باندې کړې دي. عبدالرحمان مُلا ځان سره چنې اؤ د کلي څو مشران د هغوي بخښانې د پاره د قران ختم ته کښېنولي دي...... هغه قران چې ناموس اؤ قمرو لوستلے هم نهٔ شو، هر څو کهٔ مينه ئې ورسره ډېره کوله. چې کوم قام قران د مړو بخښلو، په نُخښتو کښې خوړلو اؤ برکت راتللو د پاره راخلي اؤ نور ئې کسوړی کښې نُغښتے تاخ کښې خوندي کړے وي، هغه قام په زمکه ننوځي. ښځې يؤ ځل د ځاموری غېږ کښې پروت ځېرک ته ګوري اؤ په سلګيو کېږي. دغه ښځې به خپلو کورونو ته لاړې شي اؤ هلته به تږې د خپلو وړو په مخونو ليدلو ځېرک هېر شي. وړندار به اوس هغهٔ له څهٔ وخت ورکړي؟، ځکه چې د کور دُرې برخې کار د هغې په سر شو (يوه برخه خپله اؤ دُرې برخې د قمرو). ښکلې خو هسې هم په تک پک اؤ تېره خلهٔ وخت تېروي (اوس خو پسې مېرګاتې سره د درې مياشتو کميله هم نُخښتې وي، اوس به پرې څوک اُوده غوا پاڅوي؟). باور مې نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، کۀ د مشرې مور په زړۀ کښې نور د زور څاڅکے وي، چې څۀ له به ګوتې وروړي اؤ پاتې شوه مابتې، نو کۀ هغې مخکښې کار کوۀ، نو اوس به ئې هم ؤکړي.
موسمونه په ډډه اؤړېدل راؤړېدل. کله به شپې کنګل شوې اؤ کله تېژنې..... کله به د ورځې اور ورېدۀ اؤ کله به يخې هوا د ژوندو څرمن څيرله. کله به خاؤره، ؤنې بُوټي اؤ کښتونه لُوڅ لغړ وو اؤ کله به خاؤرې، ؤنو بُوټو اؤ کښتونو د رنګونو شال ځان نه چاپېره کړو.
چې کله به ورځ د شپې غېږه کښې اُوده شوه، نو خوږ ځېرک به مابتې ځان سره څملولو. پروسکال چې د هاړ يوه خوپه شپه کښې اُوده شوې مشره مور سحر ويښه نۀ شوه، نو هغه ورځې نه مابتې ځېرک ځان پورې نيولے ؤ. وُرندار د مابتې لخوا د ځېرک په دومره پاملرنه خپله غاړه خوشې ګڼله اؤ د هغې خبره دروغ نۀ وه. هغه د کور نه نۀ ؤزګارېدله. بيا هم کله کله به چې د ناموس اؤ قمرو يادونو ژړغونې کړه، نو څو شېبو له به ئې ځېرک ځان پورې ؤنيولو اؤ بيا به ئې ورله تندے ښکول کړو. اوس خو هغې د مشرې مور ځاے هم نيولے ؤ. غم ښادي اؤ د چم ګاونډ راشه درشه هم د هغې په سر وو. ښکلې څۀ خپلو وړو سره ګېره وه اؤ څۀ د ځېرک سره د مابتې ډېرې مينې د هغې زړۀ هغۀ نه تور کړے ؤ. کۀ خبره سپينه کؤم، نو د هغۀ نه به کله کله ښکلې کُرکه هم کوله، خو قمرو تل هغه لکه د خپلې خور ساتلې وه اؤ چې کله کله به مشرې مور هغې ته ژبه تېره کوله، نو قمرو به د ښکلې سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینځلو. کهٔ ستاسو یاد شي اؤ د وادهٔ په وخت کښې لا د ښکلې نکریزو نه ډُوي ختلو، نو ناموس هغې ته دُرې کانې ځنډلي وو. هغه وخت کښې یوه قمرو وه، چې د ښکلې زړهٔ ئې ساتلے ؤ، دغه زُبادونو به ښکلې چرې هم ځیرک سره کُرکې یا د کُرکې څرګندؤنې ته نهٔ پرېښودله.

د کُرکې اؤمینې په شا خپله یوه قېصه، یوه پېښه، یؤ خوځښت اؤ یؤ جواز پروت وي اؤ بیا دغه کُرکه اؤ مینه د خپلې موخې په لور د یوې تګلارې په کرښه روانه شي. د هندوستان په خاؤره چې کال 1909ء کښې لارډ مورلے اؤ لارډ منټو د انډین کونسلز ایکټ (Indian Councils Act) غږ ؤکړو، نو په وړومبي ځل ئې د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښله. "ؤویشه اؤ بادار شه!" په لور دا د برېطاني واکمنۍ د هندوستان په مخ وړومبۍ بنسټیزه څپېړه وه. د دې تر مخه به یؤ مسلمان مسلمان کاندید اؤ یؤ هندو هندو کاندید له ټاکنو کښې خپله خوښه څرګندولې شوه (یاد دې وي، چې دغه ټاکنو کښې د خپلو زمکو لرونکو ته د ووټ حق ؤ اؤ اولس ته د خپلې خوښې څرګندولو واک ترلاسه نهٔ ؤ. د هغه وخت د پیرنګي واکمن مُلاتړ ته ولاړو مسلمانانو دا لُوي بریالیتوب ؤګڼلو، چې مسلمان د پاره ئې د واکمنۍ حق ترلاسه کړلو، خو په دې خبره غلي وو، چې د پنجاب مسلمانانو ته ولې دغه حق ورکړے شوے نهٔ ؤ). اتهٔ کلونه وړاندې د بنګال وېش باندې پښه راکښلې شوه اؤ...... (خبره به لږه ؤغځېږي خو راځئ، چې لږ ورسره د خلې خوند واړوو).

(c) ketabton.com: The Digital Library

1906ء کښې د بنګال وېش انتظامي موخه باندې شوے ؤ (هر ځو کۀ په شا ئې نورې هم ډېرې خبرې وې). وروستو د قام په نوم دغه وېش 1947ء کښې ؤشو. د 1906ء په وېش 1909ء کښې اؤ د 1947ء په وېش 1971ء کښې پښه راکښلې شوه. د خپلې ابۍ ژبړولي له کۀ هم د هغۀ حق نۀ ورکوې، نو هغه خپل حق د پاره د ابۍ ځُوي پسې ټوپک توپنچې ته لاس کوي. د هندوستان وېش د پاره د مذهب کرښه راکښلې شوې وه اؤ چې هندوستان ؤویشلے شو، نو د وړو قامونو په حقونو خښته واچولې شوه. د "پاکستان کا مطلب کيا ؟... لاإله إلاالله" چغه په ديريشت کلونو کښې دروغ شوه. نمرختيز پاکستان د نړۍ په مخ بنګله دېش شو. بنګاليان غوځ کړے شول... سپک کړے شول... د هغوي د چقولو هڅه ؤکړې شوه اؤ نن هم د هغوي په زړونو دغه پرهر داسې بُرېښي، لکه چې د هغوي په شين ببرغ کښې سُور خال ځلند دے. د پاکستان نوي زره ځُواکونه هلته سرونه ټيټوي اؤ دلته ځيرک خان د خپل کاکا اؤ مابتۍ سره د مشرې مور په ځلي ګلونه ايښودلو نه سْتانۀ شوي دي. دلته ځيرک خان د مابتۍ په ريښتوني دلاسه د مشرې مور نيشت شتون ګڼي اؤ هغه ياران به د بنګاليانو د وينو تويولو په دغه ريښتوني تور لکه پېغور تر هغې سْوزي اؤ سْرۀ کيږي، تر ځو چې ئې پخپل تبر ځان پړ ګڼلے نۀ وي اؤ د وړو قامونو د برخو ورکړې ته ئې غاړه ايښې نۀ وي (ځکه چې د پاکستان په چوکاټ دننه اوس هم ډېرې نيمګړتياوې په ځانونو وير کوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرګاټے هم اوس په "میرګاټي" سُور کیږي، "فردوس خان" نه پرته بله نامه اؤرېدل نۀ غواړي. مابتۍ ئې کله کله ؤسکونډي اؤ ښکلې خو به ئې ورته ځکه وائي، چې دا نوم پرې هغې ایښے ؤ. شونډه کۀ ئې شنُه شوې نۀ ده، خو چې څنګه ورځ تر ورځ غځېږي، نو برېتوکي به ئې هم زر ؤتوکیږي.

نن بله ؤشوه. د ډېر وخت نه به مابتۍ ځیرک نه د شپې خُوند اخستلو. هغې به خپله خېټه اؤ تیونه لوځ کړل اؤ ځیرک خان پسې به ئې مړل. هغه چرې هم له خپلې خُوا خُوځېدلے نۀ ؤ. هغه د دغه خُوند په معنا پوهه نۀ ؤ..... هغه د دغه خُوند د اخستلو په چل پوهه نۀ ؤ..... هغۀ کۀ په هېڅ پوهه نۀ ؤ، خو بیا هم هغۀ د مابتۍ دغه کار ښۀ نۀ ګڼلو. نن داسې ؤشو، چې مابتۍ څنګه هغۀ له خپل لُوځ تیونه څلۀ کښې ورکول، نو هغۀ خپله څلۀ بنده کړه اؤ د هغې نه ئې د ځان لرې کولو د پاره په ډډه د اؤړېدلو هڅه ؤکړه. مابتۍ څو شېبې ځان غلے کړو. د هغې وېرې د هغې سترګې چاپېره ؤځغلولې. هغې بیا د ځیرک مخ ځان پله راواړولو اؤ دا ځل ځیرک ؤ نۀ خُوځېدۀ. د خُوند دغه څو شېبو د هغې ساګانې ژورې کړې اؤ هغې د ځیرک ځنګون خپلو دواړو لېنګو کښې دومره جوخت ؤزورلو، چې د ځیرک خان ځنګون تود شو. د ځیرک پوزه د هغې د دواړو مېمو منځ کښې چپړیته شوه. هغه بیا هم ؤ نۀ خُوځېدۀ. (دا څنګه ؤشول؟) د دې پوښتنې ځواب څو شېبو کښې راغلو. ځیرک خان نۀ دا چې ځان د هغې نه ؤشوکولو، د کټ نه هم پاڅېدلو. هغه انګڼ کښې ولاړ ؤ. هغۀ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ وخت ځان مابتۍ ته سپارلے غلے پروت ؤ، دغه وخت هغۀ پرېکړه کوله اؤ اوس چې مابتۍ دومره ستغ خواب ؤليدلو، نو ځان ته پړه شوه. ګناه تل د وېرې په غرمه پاڅي اؤ د توبې د ؤنې ګور سيوري ته په زمزم لامبي. دغې پړې د هغې وېره يوه شېبه کښې ؤوژله. هغه غلې په ډډه واؤړېدله. ځيرک هم لږ وخت وروستو بيا کټ ته ؤختلو اؤ هغې ته شا کړے ځملاستلو. هغه اودۀ شو، خو مابتۍ ټوله شپه ويښه وه. يؤ وخت کښې هغه پاڅېدله، ځيرک له ئې تندے ښکول کړو اؤ د هغې سترګو نه د پښېمانۍ دوه داسې سپينې، رڼې اوښکې د ځيرک په تندي ټوې شوې، چې اسمان کښې ځلقېدونکي ستوري پيکه ښکاره شول. نن په وړومبي ځل مابتۍ ته خپل ځان کښې قمرو ښکاره شوه. نن هغې خپل ځان کښې يوه مور ؤليده اؤ قمرو د ځيرک د پاره هغې کښې سا واخسته. د توبې دوه سپېځلو اوښکو د هغې زړۀ نه د ګناه تور ؤوينځل.

د وخت پښه په ځاے نۀ ؤدرېږي. نن د روژې د مياشت وروستے پېشمنے ؤ. ماسخوتن تراوېح ؤشوې اؤ لا د سپوږمۍ په ليدلو چا نۀ تر دغه وخته قسم خوړلے ؤ اؤ نۀ پرې چا طلاق غورځولے ؤ. دا ده، چې چاپېره پټاخې ډ ځېدلې.

"زما خو دا جامې خوښې نۀ دي، (وړوکي ځيرک پټ مابتۍ ته ؤوې) ما له د کميلې په رنګ جامې".

مابتۍ زر هغه د لاس نه نيولے ځان سره بوتلو،

"نه ځيرک خانه! داسې مۀ وايه! تۀ خو هلک ئې. دغه خو د جينکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستن دي".

"خو زما خو ستا د جامو غوندې ښځې وي او د کمیلې د جامو غوندې ښځې وي او د چاچي د جامو غوندې ښځې وي او".

"ته راځه، چې رېږې، پتاڅې او ځلوبې درله راواخلم!"

(مابتې د خپل وس پورې د ځیرک خان په خله د لاس ایښودلو هڅه وکړه).

فردوس هغه نه ډېر مشر نه و. بیا هم نه چرې هغه د فردوس سره لوبې کړې وې او نه ئې چرته لینده لاس کښې اخستې وه او نه ئې شینولو له ګوتې وړې وې. تل به کمیلې سره په لوبو و. نینګاڼې، میرګاټې، پتپتوڼې، شلغاتې، کوډګې، د ګوډا ګوډې وادۀ او چیندرو. د کوډګې په وخت به هغه کمیلې ته وئېل،

"ته به سرے ئې. ته به کور ته راشې او زه به درله ډوډې راواخلم".

"نه کنه، جینې خو زه یم. زه به ډوډې راواخلم".

"خو ته زما غوندې ډوډې نه شې راخستې".

یو ځل ځیرک لوبو کښې په ستړې سا وئېلې وو،

"دوه ګوتې ځانډې"

خو د هغې نه پرته هم فردوس هغه په زمکه لوخړولے و او د هغه ځنګون نه ښورګ اوړېدلے و. د ځیرک نه زیات کمیلې ژړلې وو او د ځیرک په سر مابتې میرګاټے سم تپولے و. تر دې چې ښکلې او مابتې پرې خله هم وهلې وه او دغه ټریخوالے تر ډېره د دوارو منځ کښې و.

د هغه کړه وړه خپل پلار نه خوښېدلې نه وو، خو د ښځو رنګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ناستې پاستې ته د پلار نه زيات نزدې ؤ. د هغۀ دغسې ځنې خويونه تر هغه وخته چا نۀ ليدل، چې تر څو مابتۍ په کور وه. د مابتۍ وادۀ نه وروستو هغه داسې يوازې شو، چې ځان ورته بيخي نيمګړے ښکاره کېدلو. نن دغه کور نه د هغۀ دويمه مور لاړه. هغه په يؤ ژوند کښې دوه ځله يتيم شو اؤ دواړه ځله په اُومه ځلۀ. د هغۀ نه هغه څادر راښکلے شو، د کوم په شا چې هغۀ کښې د ننه جينۍ په ستر وه.

ګليشان به ريښتيا د کبانو ازار وهلے ؤ، چې د هغۀ په پېغله لور ميرزادګۍ پېريان کښېناستل. وړومبيو ورځو کښې به هغې په سمه لاره تيندک ؤخوړو اؤ ؤ به غورځېدله. بيا څۀ موده وروستو به چې څنګه پرېوتله، نو څۀ بل غوندې خبرې به ئې هم کولې.

"تۀ د شېطان اؤرې اؤ زما نۀ اؤرې"، يوه ورځ د ميرزادګۍ ترُور د هغې مور ته ګنګوسه کښې ؤوې، "په دې جينۍ پېريان ناست دي اؤ د کوچينوالي نه د دې سترګو کښې دغه سرُۀ وو".

مور ئې هم په زړۀ ؤخوړه. نور څۀ وي اؤ کۀ نۀ، خو چې اوس دا خبره کلي کښې خوُره شي اؤ ګليشان ته د کبانو د ازار خبره د اولس د ژبې نه لرې شي. د ګليشان څاروانه خوُي د پېريانو د اپلتې شا ته پټېدلے هم شو.

د روغتياپال لخوا د مېرګو د رنځ نه د ژغورنې د پاره ورکړې شوې دوايانې کۀ يوه پله په هغې ډېرې ښې راغلې، خو بله پله د پېريانو دم دورخو هم روان وو. مېرګي د پېريانو سره تله کښې سپُک وو، ځکه خو زيات پام پېريانو ته ؤشو اؤ يوه ورځ د سيند

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لېونو څپو غېږې نه د میرزادګۍ مړه ځاندره راووتله. کبانو د میرزادګۍ نه یؤ پوتړے هم څوړلے نۀ ؤ. ګلیشان د کُونډې یا جال پرځاے روان سیند کښې پرچاؤ سره نژدې کالتوس ډزولي وو. دغه کالتوس نومې ژوندے د اوبو سر له مړ راوړے ؤ اؤ چاپېره اولس د ګلیشان دغه ناکړده غندلې وه اؤ د میرزادګۍ رنځ ئې د پېریانو بؤ باندې اړولے ؤ.

"شېرکاکا! دوه یو. پچاسے پُرې کېږده!"

(منډې ته ګوره وړونکي پانوس خان د چیو ؤوئېل).

"پخېر هلکانو! (شېرکاکا پانوس دوي ته ؤګوري اؤ بیا چېنک په سُکرو کېږدي) پربنتو! سُکارۀ ورته سرُۀ کړئ!"

چې خو تول بنار کښې پخیږي، خو د شېرکاکا چې مازغۀ تکور کړئ. د شېرکاکا وینا ده،

"زما پچاسے جنت نه راځي. زۀ اوبۀ، تورې چې، څوارۀ اؤ پې پتیله کښې واچؤم. اور دغه هر څۀ ؤسیزي اؤ د جنت نه ورته پخې چې راشي".

(هر څوک چې چې دومره ؤخوتکوي، نو جنتي کیږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورمه شپېه

کابل نه چاپېره ځومره ګنګوسې وې، ځومره لُومې څُورېدې اؤ ځومره پړکي لچېدل، دې نه پېښور خبر ؤ. کابل نه دُرې زره کېلومېټره لرې ماسکو کښې د کابل په خاؤره د رنګون ښکالو د کابل غږ کښې رسېدلې وه. دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې تهران هم ناجانه نۀ ؤ اؤ ځان څُوندي کولو له ئې د سُوېل لخوا شپول باندې لاس پورې کړے ؤ. هم دغلته نه يؤ زر کېلومېټره لرې هند کښې په کابل کۀ هر څو څُواچيني وه، خو د دغه څُواچينۍ چينه ښکاره وه. پنځۀ سوه کېلومېټره لرې اسلام اباد د "اپې" غږ ته غُوږونه څک نيولي وو اؤ دغه تؤدوښې کښې د ګټې اؤ تاوان سوال هغۀ د پاره هېڅ ارزښت نۀ لرلو. ځلور زره اتۀ نيم سوه کېلومېټره لرې شنګهائي خپل مخ ته لاس نيولے د سُور ببرغ د پېغور نه سترګې پټې کړې وې. کابل نه يوؤلس زره کېلومېټره لرې نيويارک کښې ناست جيمي کارټر د افغانستان په خاؤره د شوروي اتحاد د پرځولو د پاره نوکونه ترنګولي وو اؤ د اسلام نوم اخستونکي د دغه پرځؤنې ډاګه کښې ټولې نړۍ نه د صليب تر سُيوري لاندې راټول شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته کهٔ راتلونکي وخت کښې د افغانستان اؤ پاکستان منځ کښې د مېشته پښتنو تر منځه د بېلتون کرښې نه د دېوال دنګولو تابیا کېدله، نو لرې په جرمني کښې د یوې خاؤرې دوؤ برخو کښې د ویشلي اولس تر منځه د برلن د دېوال ړنګېدلو.

د اشنغر نه یؤ سپین ږیري عبدالغفار خان د اسلام مینه کښې مست خپل لېوني قام باندې غږ ؤکړو،

"دا نُخښته د امریکې اؤ روس ده. دا د اسلام نُخښته نهٔ ده. دې نُخښتې ته مهٔ وردانګئ! دې خاؤرې نه به د بارودو توپ روغ کړئ اؤ بیا به پوهېږئ نهٔ، چې چا ؤویشتو اؤ له کومې خوا ئې ؤویشتو".

د امریکې ډالر اؤ د مُلا د جنت زیري د پښتنو په سترګو لاس کېښودل. یؤ مسلمان به پُردیو ښځو پسې ګرځي، شراب به څښکي، روژې به خوري، غلا به کوي، دروغ به وائي، بېلماځه به وي، خو د خنزیر غوښه به نهٔ خوري، خپل کټ به چا سره نهٔ نیموي اؤ د اسلام په نوم به ځان وژني. د ډالر اؤ روبېل د دوؤ کاڼو منځ کښې پښتنو خپل سرونه کېښودل، چې د اسلام په نوم چقڼي شي.

دې لرې اؤ خرې نه لرې د پراخه شنُو کښتونو منځ کښې قدوس خان ګوډ کولو. هغهٔ سره پنځهٔ شپږ دیاړیمار بوخت وو. د رڼو اوبو نه ډک په شنُو وښو د ببر لختي په پُوله دیارلس کلن ځیرک خان ډوډۍ اخستې روان ؤ.

"راځئ هلکانو! چې دا شخوند ورته ؤوهو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان ډېر لرې نۀ ؤ، چې په ليدلو ئې مشر تره کودا له کښېنوده اؤ پخپلو ملګرو ئې غږ ؤکړو.

"ځيرکه! څۀ دې راؤړل؟"

"دادا! يوه ډونګه کښې غوښه اؤ ښوروا ده، بله کښې لاوڼ دے اؤ ډوډۍ دي اؤ پياز اؤ شنۀ مرچکي".

"څومره شنۀ مرچکي دي؟"

(هغه مرچکي ؤګوري، ؤ ئې شمېري اؤ ؤوائي)

"اتۀ"

"اؤ ميرګاتے نۀ راتلو؟"

د راماني تپوس له د ځيرک ځواب نه وړاندې قدوس ؤوې،

"ليندہ غاړې ته اچولې به چرته ګرځي (اؤ بيا ځيرک ته ؤوائي) لاس ؤوينځه، چې ډوډۍ ؤخورې".

"ما اوس فردوس سره ؤخوړه".

اؤ دې ځواب سره هغه يؤ اړخ ته کښېني.

قدوس خان ته په ځيرک کښې خپل ناموس خان ښکاري. د غسې قلاره خبرې..... هره خبره سر ته رسولو نه وروستو بله خبره کول اؤ هغه هم د تپوس ځواب کښې. بلځوا فردوس خان ؤ. هغه اوس لويګاټے ؤ. شونډه ئې نزدې نزدې شنه شوې ده. ټوله ورځ چې لوبو کښې بوخت وي، نو څۀ مجسريټ به ترې ؤځي، خو دا ده، چې پلار ئې پرې خپله غاړه خوشې کوي. کله به ځيرک پسې نښتے وي اؤ کله کميله پسې. مابتې چې راشي، نو خپل ځوے اؤ د غېږې لور يوې شپې له ځان نه لرې کولے نۀ شي، ګنې بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره فردوس څۀ نا څۀ توقه کړې وي. هسې هم ځاموری د خپلې دغه نږور په وړو ډېره مئېنه ده. یوه ورځ چرته قمرو خپلې مور ته خپل کشري ورور عزت خان د پاره مابتۍ په ګوته کړې وه اؤ د خپلې مړې لُور وینا هغې سر ته ؤرسوله. بیا دغه کور کښې ځیرک باندې د مابتۍ سُود دغه غوښتنه نوره زیاته کړه اؤ قدوس اؤ بلقیس هم د ځاموری کور ته سؤ اؤ سور کښې وو.
عزت خان ښوونځي کښې استاذ ؤ. هسې توقې نه ورته پانوس "ماسترګے" وائي. دغه کورنۍ کښې یؤ هغۀ دولسم پورې زده کړه کړې ده اؤ یؤ پانوس شپږ کرښې سر ته رسولې دي. میرګاټے ښوونځي ته تګ نه بڼ کښې مرغیو ویشتلو ته په لستوڼو نخیږي کۀ کور کښې به هر څومره وُرندار کله کله د ځیرک د جامې پېزار تپوس کولو، خو هغه هم اوس کله روغه کله ناروغه. کور کښې دننه د هغۀ څۀ وو نۀ اؤ کور نه بهر ناسته باندې به ورته پانوس سترګې سُرې کولې. کلي کښې څۀ خوشکمار ځیرک ته سؤ کښې پراتۀ وو. دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې تل د لارې منځ ته شونډې چیچلې وې..... دا هغه څوک وو، چې مېندو ئې د پرتوغانې غوټه په درشل تړلې وه..... دا هغه څوک وو، چې ورور یا خور به ئې مخ اؤ ؤنه کښې ګاونډي ته تلي وو.
کور نه بهر دغه وخت کۀ د پرځند کاکا نه پرته د چا پام ځیرک ته په ښو ؤ، نو هغه عبدالرحمان مُلا ؤ. عبدالرحمان مُلا به جومات کښې نمونځونو ورکولو سره سره د کلي ښوونځي کښې هم وړو ته اسلامیات ښودلو. د ماسپخین نمونځ به کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپدامیرکاکا ورکولو. لکه دُولا مُلا د عبدالرحمان ډېر تپسته پاسته اؤ متهقوري زدُه نهٔ وو. ابغ نبغ سړے ؤ. خپلې امامتۍ اؤ استازۍ سره ئې کار ؤ. په خبره دوه ئې دُولا مُلا سره خلُهٔ وهلې وه، هغې نه وروستو خو بېخي غلے ؤ. دُولا مُلا به نهٔ څهٔ خبره کښې مسئلې راویستلې. روژه اؤ اختر کښې خو به تهوله سپمه ځان له وه اؤ دُولا مُلا ځان له. بیا د دُولا مُلا چې څومره زدُه کړه وه، هغې نه زیات پخهوتپے ؤ اؤ عبدالرحمان کهٔ پخپل ځاے پوهنتون نه سند تر لاسه کړے ؤ، خو دومره قړتې ئې زدُه نهٔ وې.

"ناموس خان دې خُداے ؤبخښي، ډېر ښهٔ سړے ؤ. زهٔ د هغهٔ ځوي کښې هغه وینم. دغه هلک ډېر غلے اؤ ډېر دُروندخویه دے. کلي کښې نورو هلکانو سره ناسته پاسته ئې هم نشته اؤ ښوونځي نه هم وتلے دے".

عبدالرحمان مُلا چې مخکښې هر څهٔ وئېل، خو قدوس ترې خبره واخستله،

"استاجي! د هغهٔ کړهٔ وړهٔ اؤ ناسته پاسته داسې دي. بیا تاسو خو خبر یئ، چې کلي کښې هر څنګه خلق دي. دا خو نهٔ شو کولے، چې هم داسې ئې پرېږدو. ښوونځي نه خو هغه پخپله خوښه راغلے. هر وخت به ئې ژړل. اوس د هغهٔ په سر به مونږ چا چا سره نُخښتلو؟".

"زهٔ وېم، چې ښوونځي نه خو هغه راووتلو. کهٔ داسې شي، چې جومات ته د سحر اؤ مازیګر نمونځ له راځي، اؤ زهٔ ورته قران وایم اؤ دغسې لږ لږ کتابونه هم زدُه کړي، نو دومره به شي، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يۀ خو به تهولنې نه ؤ نۀ شوکیږي اؤ بله دا چې د یوازېتوب احساس به ئې هم ډېر نۀ سُکونډي".

"استاجي! دې کښې به "نه" څوک ؤکړي؟ کور سره خوا کښې جومات دے اؤ بیا تاسو نه زیات مونږ په چا باور کولے شو؟"

ځیرک خان د جومات شو. کۀ د کوچنیتوب څۀ ستغو یادونو ئې لاره نۀ نیوله، نو هغۀ د عبدالرحمان مُلا سره ښوونځي ته هم غاړه اېښودله. دا یوه خبره خو د هېرولو نۀ ده، چې کۀ هر څو قدوس خان دا وئېل، چې ځیرک خان د ښوونځي نه پخپله خوښه راغلے ؤ، خو ریښتیا دا دي، چې ځیرک خان ښوونځے د نورو هلکانو د پچموزو اؤ د فردوس خان په ګُورېدلو اؤ غړنګېدلو پرېښے ؤ. نن هم چې کله هغه ښوونځي ته هلکان په تګ ؤویني، نو یوه څړیکمنه تلوسه ئې زړۀ کښې جیګه اؤ سترګو کښې ښکاره شي. د ملېشې تور اغوستن، د سُور څلورګوټېز ستوري تورې خولۍ اؤ وړې بستې ته هغه اوس هم پسخیږي. د عبدالرحمان سُود اؤ پېرزو ځیرک خان نورې نړۍ نه ؤشوکولو. څو میاشتو کښې د هغۀ ژبه روانه شوه. یا "الیف بې" کښې نخښتلو اؤ یا نهمې سیپارې ته ؤرسېدلو. دې سره ئې لږ لږ لیکل هم زده کړل.

"زۀ وږے یم".

د ځیرک نیازبیني خبرې د وُرندار پام ځان ته راواړولو اؤ هغې اینګولے اؤ ډوډۍ د هغۀ مخې ته کېښودل.

"دا ؤخوره اؤ بیا لږ اُوده شه!"

"زۀ ډوډۍ خورم، نو بیا به نمونځ له ځم اؤ د سیپارې سبق به ویم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ بيا چې راشم، نو اُودهٔ به شم بنه؟"
"تهٔ چې اوس جومات ته لاړې، بيا به مازيګر راځې، نو څهٔ به اُودهٔ شې؟"
وړندار په مُوسکو سترګو د ځيرک سواليه ځواب ته په ځواب کښې يؤ بل سوال پرېښودو اؤ لاړه، خو دغه پوښتنو له د ځواب په لټون د خپل سر تړلو پوهه لاځيرک خان کښې نشته.
ترکاڼ کاکا د جومات کټ ټکوهٔ. پرځند کټ ترُخ کښې واخستلو اؤ تُوند د جمالي دوي حجرې پله روان شو. د کلي اديرې ته ځو مياشتو نه نوې کهٔ نهٔ وه تلې. نن دا نهٔ چې د جمالي کور کښې مړے شوے ؤ، د کلي هر کور دغه مړينه باندې لالښنده ؤ. د مُوندر دوي خپلوانو کښې ښادي وه اؤ هلته ډزې شوې وې. دغه ډزو کښې د چا توپنچه غلُه شوې وه اؤ چې کله هغهٔ د توپنچې بيا لچولو هڅه کړې ده، نو ډز شوي دي اؤ تود مړدکے د مُوندر سينه کښې يخ شوے دے. ځو ساګانو نه وروستو مُوندر غلے شو اؤ د هغهٔ چپيا سره د وادهٔ کور کښې يوه انګولا روغه شوه. ناوک پولسانو بوتلو اؤ ډز کوونکے ؤتښتېدلو. د ښادۍ ورځ د ناوک اؤ ناوې کور اؤ ډز کوونکي په کورونو اور شوه، خو د مُوندر کور د پاره ئې د ژوند معنا نوره کړه. هغه ډېر ساده، يؤ مخيز اؤ مينې نه ډک سړے ؤ. تل به قبرونو کنستلو له تلو، ځکه خو نن د هغهٔ قبر کنستلو د پاره نيم کلے تلے دے. پښتانهٔ د کلي يؤ کور کښې مړے د ټول کلي مړے ګڼي. په کلي کښې چې مړے ؤشي، نو د مړي ځلوېښتۍ پورې د کلي ښاديانې ځنډوي. پخپله د پانوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان وادۀ دوه میاشتې وروستو شوے ؤ (یؤ ځل د پرځندکاکا پلار مړ شوے ؤ اؤ د هغۀ د مړینې په پنځلسمه ورځ د نصیرشاه اؤ شبیرشاه مور مړه شوې وه).
"زما د پاره ورته تۀ بنه ؤکړه".
د مُوندر د نکاح په وخت خپل ماما ته کړې خبره چې ئې ماما ته وریاده شوه، نو په زوره زوره ئې ؤژړل. هغۀ دومره په زور هغه وخت خندلي هم وو. د جمالي په کور دغه ژړا به هم غلې شي، خو خپلوانو کره ئې ناوې سپېره شوه. دغه ډز کوونکي ته کۀ مرۍ کښې بُیاسته واچوي اؤ ژبه ورله یؤ ګز بهر کړي، نو بیا به څوک داسې ډزې نۀ کوي. زۀ درته یوه خبره کؤم. زۀ د مرګ بدل کښې د مرګ په ځاے د بخښنې منونکے یم، خو زمونږ ټولنه کښې د زړه کړې پله څوک دومره پاملرنه نۀ کوي اؤ ځکه تشدد د اولس خوي کښې اغږلے شوے دے. تاسو به داسې ډېر لږ وګړي ؤوینئ، چې هغوي لوستي وي اؤ د ټوپک یا توپنچې سره مینه کوي. دغه وګړي داسې څیزونه لاس کښې اخستل هم سپکاوے ګڼي.
مونږ وختي د عبدالرحمان مُلا اؤ دُولا مُلا د نُخښتې خبره کړې وه. عبدالرحمان مُلا د نُخښتو نۀ دے، خو خُداے دې غرباش کاکا په خبر کړي، دا بزغلے هغۀ کړلے ؤ. هغه نیم نمونځونه په دُولامُلا پسې کوي اؤ نیم عبدالرحمان مُلا پسې. د هغۀ کور د کُوز اؤ بر جومات په ډیورنډ کرښه دے. روژه کښې ئې سرسایه عبدالرحمان مُلا له ورکړې وه اؤ د وړۀ اختر په دریمه ماسخوتن نمونځ کښې دُولا مُلا پسې ولاړ ؤ. نمونځ نه پس هغۀ غږ ؤکړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څهٔ کورونو ته اوس هم سرسایه پاتې ده اؤ هغه دې زر تر زره راؤړي، ګنې زهٔ به ئې جومات کښې د اولس وړاندې نومونه واخلم. د هغهٔ خبرې لږې ترخې وې. غرباش کاکا به تل سنت کور کښې کول. دغه ورځ هم چې هغه کور پله روان شو، نو دُولامُلا پرې غږ ؤکړو،
"غرباش کاکا! تهٔ هم ځان ناجانه کوه مهٔ".
"ما خو سرسایه ورکړې ده".
"ستا دې یوه کاسیره په ما حرام وي، کهٔ راکړې دې وي".
"ما خو په روژه کښې عبدالرحمان مُلا له پیسې ورکړې وې. تهٔ هغهٔ نه تپوس ؤکړه!"
"نه! نو تهٔ نمونځ دلته کوې (هغه د مُصلې نه پاڅېدو اؤ تندے ئې تریو کړو) اؤ د سپینې خُلې یاران دې نور ساتلې دینه".
"خو تاسو وایئ (غرباش کاکا هم لږ قار واخستو) چې موتاز له ئې ورکوئ. هغه ورځو کښې د هغهٔ کور کښې ناروغتیا وه اؤ ګېر ؤ. زهٔ خبر شوم، نو ما ورکړې".
څهٔ غرباش کاکا د دُولامُلا سره خبرې وړاندې نهٔ بوتلې اؤ څهٔ یؤ څو مشران تر منځه شول، هغه وخت خبره غلې شوه، خو په سبا د پرځند کاکا د چوپال وړاندې د اولس مخکښې دُولا مُلا په عبدالرحمان مُلا خُلهٔ ووهله اؤ دواړو کښې بیا تړیخوالے راغلو. غرباش کاکا د خُدا ے هغه کور نه دُولا مُلا توري کړو، کوم کښې چې به د دُولا مُلا "الله اکبر" باندې نمونځ کېدلو اؤ عبدالرحمان مُلا به هغه لارې نه ځنډه کوله، په کومه چې به دُولامُلا تېرېدهٔ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان کۀ هر څو په هغۀ نۀ بْلوڅېدلو، خو د دُولا په زړۀ کښې خبره پُرته وه. دغه وخت په ځیرک خان باندې د عبدالرحمان مُلا سُود هغۀ ته د پېغور اغوستن کښې ؤدرېدلو اؤ د هغۀ په سترګو کښې شېطان ؤخاندل. د دُولا مُلا په دې هېڅ نۀ وو، چې د هغۀ دغه پلیتې خبرې سره به د ځیرک خان ژوند کښې څۀ څُول راځي اؤ د عبدالرحمان مُلا دُرناوي ته به څۀ پېښېږي.
نن شېرون اؤ بنډارے د عبدالرحمان مُلا جومات ته د مازیګر نمونځ له راغلل. شېرون اؤ بنډارے د دُولا مُلا مقتدیانو کښې هغۀ ته ټولو نه نزدې وو. دغه دواړو به کلي کښې لارې څارلې. ډېره ټره به ئې څښکله اؤ د دُولامُلا مرېدي به ئې کوله. په پنځ وخته بانګونو به هغوي جومات ته نۀ ورتلل، خو ماسخوتن نمونځ نه وروستو به چې د دُولا مُلا خوا له ورغلل، نو ټوله شپه به ناست وو. د کلي ټول سپین روبي د شېرون اؤ بنډاري ناسته پاسته باندې غلي وو. یوه ورځ، نوم ئې اوس ما ته یاد نۀ دے، خو هغۀ څۀ خبره د دې دواړو په حقله د دُولامُلا غوږ کښې کړې وه اؤ بیا چې دغه دواړو هغه سړے کلي کښې څومره سپک کړو، کۀ تا لیدلے ؤ، نو د پښو لاندې به دې زمکه تښتېدلې وه. هغه سړے پوهه ؤ، چې دغه خبره د هغۀ، د دُولا مُلا اؤ خُدائے تر منځه وه اؤ نۀ هغۀ شېرون اؤ بنډاري ته کړې وه اؤ نۀ خُدائے.
د مازیګر نمونځ پسې چې دُعا ؤشوه، نو وړو خپلې سیپارې لاس کښې اخستې، یؤ اړخ ته اؤ لویګانو هلکانو چې هغوي کښې ځیرک خان هم ؤ، قرانونه خپله غېږه کښې ځان له کښېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبو د پاره عبدالرحمان مُلا پخپله مُصله ناست ؤ اؤ چې کله هغه پاڅېدلو، نو بندهاري ترې تپوس ؤکړو،

"استاجي! چې دا حُوره به څنګه وي؟"

د بندهاري تپوس اؤ دغه وخت؟ عبدالرحمان په زړۀ ؤخوړه. هغه بېرته په مُصله کښېناستلو. څو شېبو له هغۀ زړۀ کښې ډېر کرل رېبل ؤکړل اؤ بيا ئې ؤوې،

"حُوره د الله لخوا خپل داسې بنده ته، چې هغۀ خپل ژوند د الله د احکاماتو مطابق په دې دنيا کښې تېر کړے وي، يوه ډالۍ ده. دا به جينکۍ وي اؤ".

د عبدالرحمان مُلا خبره شېرون نيمه کښې واخسته،

"دغه خبرې خو مونږ ته دُولا مُلا هم کړې دي. نوې څۀ خبره ئې را ته ؤکړه".

د عبدالرحمان مُلا په مخ داسې موسکا راغله، چې د هغۀ سترګو کښې د دغې هېڅ سيورے ښکاره نۀ شو. هغۀ يو ځل چاپېره ناستو خپلو مقتديانو ته ؤکتل اؤ بيا ئې ؤوې،

"زۀ يم، کۀ هغه دے. خبره خو به د قران اؤ حديث نه کوو اؤ بيا".

دا ځل بيا شېرون خبره واخسته،

"دې حُورې نه به قلار شو. دا خو نۀ تا ليدلې ده، نۀ ما اؤ بندهاري ليدلې ده اؤ نۀ دُولا مُلا. د غلمانو په حقله را ته ؤوايه! هسې هم دانه نيمه نن سبا تا ساتلې ده".

د عبدالرحمان مُلا سترګې دې خبرې اؤرېدو سره په زمکه ؤنخښتلې. الله دې ګُلباچا کاکا سره ښۀ ؤکړي، چې هغه د دوي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو په بوي پوهه شو،
"داسې کار به وکړې، چې دولا ملا ته به کېښنې. هغهٔ نه به دا تپوسونه هم وکړې او که د نیا دې نوم پرېوتے وي، نو هم ورته ووایه، چې هغه ئې ورله د لاندې نه اوچت کړي (د ګلباچاکاکا خبرو سره د شېرون او بنداري سترګې دووسې شوې) او که هغهٔ نهٔ شو، نو ما له به ئې راولې، ما سره ایجازه شته".
د دې خبرو په وخت د ګلباچا سترګې او شونډې يؤ رنګ پرڅېدلې وې. ګلباچا کښې دومره زور ؤ، چې شېرون او دغه بل خپلې څادرې وڅنډلې، سپک روان شو. اوس د ګلباچا غوندې زورزور ته مخامخ ئې په ژبه ګيتې پرته وه.
د مابنام او ماسخوتن نمونځونو پسې عبدالرحمان ملا جومات کښې ایسار نهٔ شو. د شپې خپله کوټه کښې په مصله ناست ؤ، د هغهٔ لپه کښې د اوښکو څڅوبے کېدلو،
"اے خدایه! د دغه وړوکي په سر ما مهٔ رانیسه! ما خپل وس وکړو، خو نور په سپینه لمن تور نه وېرېږم. د زړهٔ په حال تهٔ خبر ئې. ما ته خو د خپل عبدالسبحان نه".
او دغه وخت د هغهٔ سلګیو هغه نورو خبرو نه ؤنیولو او لپه کښې ئې څڅوبي نه درنه شپبه روغه شوې وه. (د هغهٔ دغه سلګیو ته د دلاسې لاس په سر اېښودلو د پاره د عبدالسبحان مور راغله او هغهٔ سره خوا کښې په زمکه کېښناستله، د هغهٔ لپه ئې خپل لاس کښې ؤنیوله او څو اوښکې ئې د هغهٔ د اوښکو سوېلۍ کړې).
ځیرک خان د عبدالرحمان ملا د خوي بدلون باندې پوهه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وخت وا نۀ خستلو. هغه پوهه شو، چې دغه تمبه هم هغۀ د پاره پورې شوې ده. د هغۀ ورځ کښې چې به څومره وخت سيپارې سره تېرېدلو، هغه وخت هم د هغۀ د خپل ځان سره شو. خپل ځان سره هغۀ ته يوه شېبه تېرول ډېر ګران وو. کله چې به کور کښې هغه يوازې شو اؤ انګڼ کښې به ئې سترګې چاپېره ؤځغلولې اؤ څوک به نۀ وو، نو لکه د ښځو لوپټه په سر کړې، هغۀ به څو شېبو د پاره ځان د سړو دې ځان خوښې نړۍ ته ؤشوکولو، خو دغه احساس د پاره به ډېرې لړې شېبې هغۀ سره ملګرې وې. د کور دېوالونو اؤ ورونو به کُومې واز کړي وو اؤ ځيرک خان به ليدل، چې لکه اوس به دغه کُومې هغه الواق تېر کړي.

د عبدالرحمان مُلا اوښکې د هغه اوښکو تاده وه، کومې اوښکې چې به راتلونکي کښې د هر هغه مذهب لاپه کوونکي مُلا سترګو نه بهېږي، کومو چې په افغانستان کښې د شوروي اتحاد اؤ امريکې نُخښتې له د اسلام اؤ کفر د نُخښتې نوم ورکړے ؤ اؤ دغه نُخښتې د پاره ئې د جنت په بيعه دياړي کوونکي په کرښه اړول. د بوټو نوغي ويستلو پسې په نوي ورځو کښې د پاکستان دننه د اسلام راوستلو غړ کوونکي واکمن اتۀ کلونه تېر کړل. شوروي اتحاد په برخو کښې ؤويشلے شو. امريکه د نړيوال کلي يوازينے خان شو. هاهاها! د افغانستان خاؤرې نه کافران لاړل اؤ اسلاميانو د يؤ بل په وينو غړغړو کولو ته غاښونه تېرۀ کړل. د پاکستان مُلا د واکمنۍ د ډمې غېږه کښې د کرښې نه اخوا د مسلمانانو د وينو غړونه نۀ اؤرې. تاريخ د وختونو په تندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلې کیږي.... اسلامي جمهوریهٔ پاکستان د اپیمیانو باغ شو. اسلام نهٔ ؤ، جمهوریت نهٔ ؤ، نیم پاکستان خو ځوارلس کلونه اګاهو بېل شوے ؤ.
کلي کښې چې کوم خوشکمار ځیرک خان ته سؤ کښې وو، هغوي له ځیرک خان تر دغه دمه په لاس نهٔ ورتلو. اوس خو فردوس هم زنه خرؤلې وه. اوس هغه میرګاټے نهٔ ؤ، چې یوې سُپېږمې نه به ئې قنې بهېدل اؤ لستوڼي سره به ئې سُپېږمې نه په مخ ؤمښل. یا خو غونډ مونډ ؤ اؤ یا اوس لکه د پلار غځېدلے دے. کور کښې هم اوس پُرچ اؤ لګانۍ کله کله ماتوي. کله کله په مور هم سترګې سُرې کړي. د هغهٔ تندے په دې بنهٔ دے، چې په مشرې مور خاؤرې امبار شوې دي. کلي کښې کهٔ د هغهٔ وړاندې چا ځهٔ وئیلي نهٔ شو، خو اوس هغه هم د غوبښتنو د تخنولو په معنا پوهه ؤ. ډېرې شپې هغهٔ زړهٔ نهٔ شو کولے، خو دغه ورځ هغهٔ سم د ماسخوتنه زړهٔ کړے ؤ. د سپرلي هرکلي د پاره خاؤرې په لاسونو نکریزې پورې کړې وې. دغه د ژمي په شا کېدو ورځې وې. وریځې په ټولګو ټولګو کښې ځو ورځې اؤړېدلې راؤړېدلې وې اؤ دغه ورځ ئې ستومانۍ ویستلو د پاره ځانګونه خوٗارهٔ کړي وو. وړومبي ځاځکي د وریځ لمن پرېښودله اؤ هغهٔ پسې نورو هم زړهٔ ؤکړو. د زلمو ځاځکو نه پېغله پسته شپېه روغه شوه اؤ تیارې ځان بنهٔ دٔروند کړو. فردوس اوس شنشنو سره د لوبو کولو پؤړۍ نه پل اخستے ؤ. اوس ئې نینځکې اؤ نینځکان خوښېدل.... ژوندۍ پستې نینځکې اؤ خوځنده پاستهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېنځکان. هغۀ د خپل کټ نه ځيرک خان ته لاس ؤغځولو. د لارې غل نه به کور کښې پټ شي، د کور غل نه به چرته ځي. د بهر شوکوونکو سترګو لاسونه د هغۀ په کور کښې د فردوس سترګو نه راوتلي وو. هغه لکه د ترېدلې هوسۍ ؤشوشنېدۀ. يؤ څو يادونه ورته څپلمه شول. د کلي د هلکانو ورپې سترګې اؤ د پخوانۍ مابتۍ ترږې شونډې. هغۀ دواړه ځايه سمون خوړلو. د هغۀ خاؤره داسې کښت نه اخستلې شوې وه، چې سرې اؤ ښځې دواړو د پاره پکښې خوند ؤ، خو دغه دواړو سره خوند اخستل د ځيرک خان زړۀ نۀ منل. هغۀ فردوس ځان نه اړولو د پاره په ډډه واؤړېدلو، خو هغه بيا هم نۀ اؤړېدلو. څو پېرې ځيرک خان کټ کښې هره ډډه په بله واړوله اؤ بيا پاڅېدلو، د کوټې ور کښې ؤدرېدلو اؤ توره تياره کښې ئې د رڼا د بخرې لټون د پاره سترګې بې رېه پرېښودلې.

"ما کښې داسې څۀ دي؟

زما د ښځو رنګونه اؤ خويونه خوښ دي اؤ په ما د سړو رنګ تپلے شوے دے؟

کوم خوند چې ما نه مابتۍ اخستلو، کومې تندې سره چې د مابتۍ سوېليو ما ته کتل، کومه لوږه چې د کلي د هلکانو سترګو کښې ده اؤ کوم خواږۀ چې فردوس ما کښې لټوي..... زۀ دغه هر څۀ نه کُرکه ولې کؤم؟

ما ته کۀ هلکانو کښې ځان نيمګړے ښکاري، نو جينکو کښې هم نۀ ځائېږم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې ولې ما نه ډېر رانجۀ اؤ زما لاسونه د تکو سرُو نکریزو ګلونه غواړي؟
مُلا استاذ زما خبره باندې ولې غلے شوے ؤ؟
زما د پلار پحقله ولې ناېګنې ابیې هغه ورځ زما په لیدلو وئېلي وو، "نور خو ئې هسې هم د پلار نه نُوک خوځېدلے نۀ دے، خو دا را ته لږ ډېر دغه ښکاري؟"
زما داسې زېږون کښې به د خُدا ے څۀ خوښه وي؟"
هغه ور کښې ولاړ دغه خیالونو اؤ تلوسو کښې وُرک ؤ. څۀ وخته پورې فردوس خپل شېطان په دې ؤغولوۀ، چې "اوس به راشي، اوس به راشي" اؤ دغه هیله کښې د هغۀ سترګې هم پټې شوې وې. باران به کله غلے شو اؤ کله به ئې بیا د زمکې په مخ خپل خالونه کېښودل. د ځیرک خان خپلو سترګو نه هم څاڅکو یؤ بل له لاس ورکړے ؤ. هغه چې د شپې هره برخه کښې خپلې بړستن کښې ځان نغښتلے ؤ، خو نمر ختلو نه ډېر وروستو پورې هم هغه د پاځېدلو نۀ ؤ. د هغۀ بدن ډېر تود ؤ اؤ د هغۀ ډېره یخني کېدله. هغۀ چې به خپل مخ بړستن کښې پټولو، نو د سپېږمو نه راتلونکې تؤده تپژنه سیلۍ به پرې ښه نۀ راتله اؤ چې مخ به ئې څرګندولو، نو یخنۍ نه به ئې ګړګوزه وهله. غرمه هم لاړله، اؤ چې مازیګر هغه راؤلټېدلو، نو ګُورې وریځ سره ورته داسې ښکاره شول، لکه چې بیا مابنام شوے وي. دې تهوله ورځ کښې د هغۀ خوا له څوک ورغلي نۀ وو اؤ نۀ ئې چا تپوس کړے ؤ اؤ هسې هم کله نا کله د هغۀ تپوس کوونکې یوه وُرندار وه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د دوؤ ورځو نه مابتې کره تلې وه. یوه کمیله دغه کور کښې داسې وه، چې د ځیرک خان خیال به ئې کولو، نو هغې به د ښکلې د ګورېدلو له لاسه اوس هغه نۀ پوښتلو. بیا ماسخوتن شو اؤ چې فردوس اُودۀ کېدو له کوټې ته ننوتلو، نو د ځیرک خان زبېرګو ئې ځان ته پام کړو. هغۀ چې بړستن واړوله، نو څۀ ګوري چې ځیرک خان خْولو کښې ډوب شُوشنیږي اؤ د تبې له تاوه د هغۀ ټول بدن باندې یؤ ړچ ګډ دے. هغه تُوند کوټې نه ؤوتلو اؤ چې ځنګه مْنا ته رسېدلو، نو قدوس خان مخې له ورغلو،

"میرګاټیه! ولې وارخطا ئې؟"

"دادا! ځیرک تبې نه سم رپي".

دا اؤرېدلو سره قدوس خان په پانوس هم غږ کړو اؤ چې کوټې ته ننوتل، نو څۀ ګوري، چې ځیرک مرګونے پْروت دے. د هغۀ مخ تک سُور شوے ؤ اؤ سترګې ئې زْیړې اؤړېدلې وې. مخې سره پانوس د کلي روغتیاپال پسې ورغلو اؤ دغه څو شېبو کښې ښکلې اؤ کمیله هم ورغلل.

"دا هلک پرون نه دې کوټه کښې پْروت دے اؤ بېګا نه ئې دا سْره تبه ده اؤ دومره ځوک د دۀ خْوا له نۀ دي راغلي..... یره خو".

قدوس خان کله کله داسې تاؤدۀ ؤسېزي، ګنې نور هغه دومره غاړه چا پسې نۀ وْړي.

"دادا! اوس دۀ نه مونږ څۀ خبرېږو. څۀ ورځې ترې مُولا بادر جوړ شوے ؤ، نو مونږ وې هلته به وي".

هغه هم ورځې وې، چې ښکلې به په اوښکو ژړل اؤ قمرو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره په وینو ژړل. ښکلې ډېره د ځان شوې وه.

"میرګاټیه! تا دې ته وئېلي نۀ وو؟"

"ما خو ځان له اوس ؤلیدو نو"

د قدوس ځواب نه فردوس په دغې غاړه خوشې کړه.

وُرندار چې پانوس سره د مابتۍ کور نه راغله، نو د کور انګڼ کښې ځیرک بڼستن کښې نُغښتے پڼوت ؤ. هغه اوس ډېر ښۀ شوے ؤ.

"ځېرکیه! اوس څنګه ئې؟"

دې نه وړاندې چې ځیرک څۀ وئیلي وو، تندار پړونے منجیله کولو، د ځیرک پله روانه وه اؤ ځواب ئې ورکړو،

"دغه یؤ خو اوس ځلمے دے اؤ دغه میرګاټے ورته وایئ. دې هلک له نوم وُران نۀ کړئ. ځیرک خان وایئ".

"کاکا! اوس ښۀ شوے یم، خو دادا را ته وائي، چې لا پاڅې به نۀ (کله چې ځیرک دا ځواب ورکولو، د نُغري نه پاڅېدلو کښې "دې هلک له نوم وُران نۀ کړې" اؤرېدو باندې ښکلې په وُرانه خلۀ غلي وئیلي ووې"هن! هلک. په څۀ هلک؟") اوس مې کور کښې نمونځ هم ؤکړو".

"وُرندار! مابتۍ څنګه وه اوس؟"

ښکلې پوښتنه ؤکړه اؤ هم دغه وخت وُرندار د هغې سره لاس ورکولو پسې ځیرک سره کښېناستله،

"ډېره ښه وه"

"اؤ کاکۍ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه هم ښه وه. ځاموری ابیِ سلامونه کول".

وړندار د ځیرک خان سر نه پنځهٔ پاوه تاؤ کړي.

(ځیرک خان وړندار ته ګکه د ے. وړندار داسې ګڼي، لکه چې کله کله قمرو هغې ته ځېلمه په کتکي کښيني اؤ خپلو رڼو سترګو کښې د مينې تږوله رڼا روښانه کړې هغې ته وائي، "وړندار! د مابتیِ روزنه زما په تا پور د ے. زهٔ د خپل پور عوض کښې ستا مينه خپل ځیرک خان د پاره غواړم" اؤ وړندار لکه چې خپلو موسکو سترګو کښې قمرو ته وائي، "نېکبختې قمرو! تهٔ خو ما ته داسې وائې، لکه چې ما تهٔ هېره کړې ئې").

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځمه شپه

نږۍ کښې ډېر بدلونونه مخې ته راغلي دي.
بدلون خو د ځېرک خان ژوند کښې هم راغلے ؤ. دغه بدلون د هغهٔ ژوند ته ځان سره ډېر سټونزي راوړي وو، خو چې تر څو ئې د زغم توان لرلو، تېروهٔ ئې. په کور دننه مړې خواګانې اؤ کور نه بهر وړې تړې سترګې. دغه چاپېرچل کښې د هغهٔ سا نښتله. د ژوند په کټوۍ د سرېتوب برغولے پروت ؤ اؤ لاندې ترې د ناشونو اؤ تېرونو اور غرغنده ؤ. ځېرک ډېر خوټکېدلے ؤ. د غوجل سره خوا کښې د ټيکټر شلېدلے ټېر پروت ؤ.
"دا په منځ څېرې کړه اؤ څاروؤ له ئې اخور کړه!"
قدوس يوه ورځ مازيګري کښې پانوس ته وئيلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پانوس لا دغه تېر له ګوتې نۀ وې وروړې اؤ نن چې کله ځیرک ته ځان ډېر زیات یوازې ښکاره شو، نو هم دغه تېر باندې ئې سترګې ښخې شوې. ځیرک د دغه تېر هومره ارزښت هم نۀ لرلو. هغۀ غوښتل، چې د کمیلې سره په لاسونو نکریزې پورې کړي..... په لېچو کښې مړوند پورې بنګړي واچوي ..... په زنه شین خال کېږدي ..... اوږد پیچوکې ؤتړي ..... رنګین اغوستن واغوندي اؤ اوس کۀ هر څو د نېنځکو د وادۀ اؤ ګوډیانو د وډُونو وخت تېر ؤ، بیا هم هغۀ غوښتل، چې هغې ته خپل زړۀ راؤسپړي. په کوچنیوالي د کمیلې د اغوستن غوندې غوښتلو باندې مابتې هغۀ ته وئېلي وو،

"غلے شه! تۀ هلک ئې".

هغۀ په دغه خبره یادؤلو سر ؤخنډلو، پخپل مخ ئې لاس راښکلو اؤ بیا ځان ته ګویا شو،

"کۀ زۀ هلک یم، نو د فردوس غوندې بُربت اؤ ږیره مې ولې نشته؟ کۀ زۀ هلک یم، نو"

داسې ډېرې پوښتنې به پاڅېدې اؤ بې ځوابه به پاتې شوې اؤ څۀ وخت وروستو به بیا مخې ته راغلې.

د زړۀ خپل پاړخوب وي. وګړے کله کله د خپل چاپېر چل نه دومره مړه خوٙا شي، چې دغلته نه د تېښتې رؤ لټوي اؤ خپلې تهولې اندېښنې په دې ؤغولوي، چې دغه ځاے نه وتلو کښې به ئې زړۀ څۀ خو تېکاؤ شي. بیا ځیرک خو د خپلې نیا ځامورې د کور نه اخوا بل څۀ لیدلي نۀ وو. یؤ ځل نیم کۀ قدوس سره مېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته تلې ؤ، هغه به ؤ، پانوس خو به د ځيرک نه دومره څنډه کوله، لکه چې ښځه ورسره په لويه لاره کښې بې ستره بې پړوني ګرځي.
"اولس دوي چرته په قلاره پريږدي. پکار ده، چې دا هم لاړ شي. کراچۍ کښې يوه لويه کوځه ده اؤ داسې وګړي ټول هلته اوسيږي. چې د ځان غوندې نور ؤويني، نو د دۀ به ورسره هم زړۀ يؤ شي. ما پخپله هغه ځاے ليدلے دے اؤ څومره مُوده مې هلته دياړې کړې دي".
د ځيرک په حقله د پرځندکاکا د خواخُوږۍ خبرو ته ځواب کښې يوه ورځ کاکُوان وئيلي وو. کاکُوان مُودو نه کراچۍ کښې اوسيږي. مخکښې خو به په کلونو کلي ته نۀ راتلو. چې وادۀ ئې ؤکړو، نو درې څلور مياشتې پس به ئې کلے اؤ خپل کور ؤليدۀ. څۀ مُوده اګاهو هغۀ کډه يؤړله اؤ پوخ هلته ډيره شو. اوس بيا په کلونو کلي ته نۀ مخ کوي. د ناموس خان ملګرے ځيرک خان هم کاکُوان سره کراچۍ ته تلے ؤ اؤ هم کاکُوان د هغۀ مړي سره کلي ته راغلے ؤ. د پانوس خان سره هم د ځيرک خان په سر د هغۀ ډيره ناسته ولاړه شوې وه.
(د کاکُوان څنې په قېنچۍ د سمولو وخت کښې پرځند کاکا ژړغونے شو)،
"دې هلک ته چې ؤګورم، نو زړۀ مې را ډک شي".
"پرځندکاکا! تۀ ؤوايه، اوس مونږ څۀ کولے شو؟ دا د خُداے شکرونه دي، چې ټرونه ئې پاملرنه کوي".
(اؤ بيا شپې نيمې له غلي کېدو نه وروستو رو غوندې اند ښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ کېښې ؤوائي)
"خو هغه هم تر کومه؟"
"کاکوانه! عبدالرحمان مُلا څهٔ وخت ځان پورې نیولے ؤ، نو د مېځري خولۍ په سر به ئې هر وخت سيپاره تړخ کېښې نیولې جومات ته مخه وه. هغه تمبه هم دُولا مُلا پورې کړه"
"هغه څنګه پرځندکاکا؟"
"خُدا ے دې د دُولا مُلا کُوډله ورانه کړي. اوس تهٔ ؤوايه، چې عبدالرحمان مُلا نه ئې پټکے په داسې تور اورلړوني غورځوۀ. اے مړه! سر دې نهٔ خُوږؤم، خو عبدالرحمان مُلا ته ګناه نهٔ وه".
وېښتو سمولو د پاره د خپل پېر راتلو ته ناست ځيرک خان د پرځندکاکا اؤ کاکوان خبرې اؤرېدلې. هغهٔ دوېم داسې څوک د کاکوان مخ کېښې ؤلیدل، چې سترګو نه ئې وېره نهٔ کېدله. هغه چې به کله کله کور نه ؤوتلو اؤ د پرځندکاکا سره به څوک نهٔ وو، نو د هغهٔ د څپر لاندې به کېښناستو. د پرځندکاکا ډېر ښکلے ډولځا ے ؤ. مېخ ته لويه هنداره ځوړنده، يوه تولیه، دوه څپوټکي، دوه قېنچۍ، درې ږمنځې، يؤ د اوبو کنډول، څو پترې اؤ یوه چاړه.
څو ورځو پورې ځيرک خان ځان کراچۍ کېښې لیدلو. هغهٔ غوښتل، چې پرځندکاکا ته د زړهٔ خبره ؤکړي، خو بيا به يوې ناليدلې وېرې هغه څهٔ وئېلو ته نهٔ پرېښودلو. يوه ورځ هغهٔ زړهٔ ؤکړو اؤ پرځندکاکا ته ئې شونډې ؤسپړدلې،
"کاکا!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هن ځيرک خانه ځويه!"

(هم دغه ميني خو به ځيرک خان د پرځندکاکا خوا له راوستلو اؤ هغه به ئې خپل ګنهلو).

"کاکا! ما وې (دغه وخت هغۀ داسې دواړه لاسونه يؤ بل کښې ورکړي ځنګنانو کښې نيولي وو، څنګه چې وړوکي له د نوم ايښودلو په وخت ناموس خان کړي وو) دا کوم کاکوان کاکا چې دے"

"هو ځويه! کاکوان ستا د پلار ډېر ښۀ ملګرے ؤ".

"کاکا! هغه به (سا واخلي اؤ هغسې لاژمکې ته ګوري) ما؟"

"څۀ بچيه؟"

(ځيرک خان لږ غلے ؤ. هغۀ زمکې نه سترګې نۀ پورته کولې. تر دې چې پرځندکاکا د هغۀ خوا له راغلو اؤ چې بيا ئې ؤپوښتلو، نو ځيرک خان په نُخښتلي ژبه ؤوې،

"هغه کاکوان کاکا به ما (ځيرک بيا لږ غلے شي) کراچۍ".

ځيرک خان نه پرځندکاکا خبره اخستې نۀ وه، بيا هم غلے شو اؤ د پرځندکاکا سترګو کښې يؤ زړۀ سْواندے نظر ويښ شو. هغۀ د ځيرک نه سترګې نۀ ويستلې اؤ دغه وخت هغۀ ته د ځيرک هغه ټول زْغم ؤدرېدو، د کوم په سر ته رسېدو چې ځيرک د کراچۍ نوم په خُلۀ واخستو.

"تۀ به کراچۍ کښې څنګه وخت تېر کړې اؤ بيا تْرونه؟"

د ځيرک سترګو نه رڼې اوښکې راغلې اؤ د هغۀ د ښو په سر ئې ؤځانګل اؤ په غْرېؤ نيولي غږ ئې ؤوې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغوي خو به ځو ورځې زما تپوس هم ؤ نۀ کړي".
دې خبرې سره پرځند کاکا هم غړېو ؤنیولو اؤ خپله ژړا ئې نوره تینګه ؤ نۀ ساتلې شوه. د ځیرک خان سټغ وختونه د پرځند کاکا وراندې وو. هغه په دې نۀ ؤ، چې د قدوس اؤ ناموس ګیلې له به څۀ ځواب ګوري، هغۀ په دې زړۀ ځوړلو، چې ځیرک خان به په کاکوان څنګه سپاري؟ یۀ ځیرک خان د کراچۍ نه مړ راغلے ؤ اؤ دغه فال نه د هغۀ وېره کېدله. بیا هم هغۀ ځیرک له ډاډ ورکړو اؤ دا لوظ ئې ورسره ؤکړو، چې کاکوان سره به خبره ؤکړي اؤ هغۀ ته ئې د چا وړاندې د څۀ نۀ وئیلو ښونه ؤکړه.
"زما څوک اؤري؟ زۀ به چا ته ؤوېم؟"
مشره مور دې خُدائے ؤبخښي، شوملې چې به لرې نرۍ شوې، نو هغې به زمکه اسمان یۀ کول،
"پیو ته تومله واچوي اؤ بیا پکښې د اوبو منګے تش کړي، شوملې دومره نروبې کړي، چې".
"مورا زۀ خو شوملې نۀ کؤم. اوس تهول کلے رامات وي اؤ تۀ وائې، "سینګلے ورته ډک کړه!"، نو خاؤرې به تینګې پاتې شي؟"
"خُدائے دې دوزخ پسې ړنده کړه ښکلې! خُلۀ کښې را له لوېشت مۀ راکوه! ښکاره ورته وایه، چې نورې نشته".
د ښکلې خبره سمه وه، خو په مشره مور څۀ باور نۀ دے پکار. کۀ چا ته به "نه" کېدو، نو هم به ګُورېدله، چې "شوملې د موټراپېي ښځې کره ختمېږي" اؤ کۀ شوملې به نروبې کېدې، نو هم به ئې خُلۀ نۀ ؤدرېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن چې د شوملو نه سینګلي کښې بېلو شوؤ شوملو ته وُرندار ؤکتل، نو قمرو وریاده شوه. هغې به د ټینګو شوملو ډک سینګلے مشرې مور له بېل کړو او بیا چې به کلي کښې نروبې شوملې ویشېدې، نو هم به پرې د مشرې مور څۀ کار نۀ ؤ. اوس خو کلي کښې څوک هم هغوي کره شوملو پسې نۀ راځي. اوس خو بانېچغ هم دوي کره نۀ چغېږي، نۀ چورلېږي. اوس خو دوي له څوک میاشت کښې یؤ ځل مېلې نه بنګړي، نکریزې، شنشني، نوي اغوستن او ګاڼې نه د پُور ګوړه هم نۀ راوړي. د کلي ډېرې هغه ښځې هم اوس دوي کره نۀ راځي، کومې چې به د قمرو خوا له راتلې. اوس دغه کور کښې ناموس خان نۀ ؤ، چې د مېلې نه به ئې ټولو له څېزونه راوړل، د پُور ګوړه او ګني به ئې راوړل، وږي به ئې راوړل. اوس د بنګړو او نکریزو مابتےِ هم دغه کور نه تلې او د څېرک خان مامي شوې وه. شنشنو سره لوبې کوونکي فردوس له اوس هغوي ژوندۍ ګوډۍ د پاره خُواؤشا خپلو کښې سترګې ځغلولې.

ماسخوتن غُوئي په خپلو ښکرو پرتې نړۍ له ځنډ ورکړو. د کور لویو وړو او ښځو سړو خپلې پېنځې څنډلې د کور انګڼ کښې ولاړ وو. زمکې جول ؤخوړو او څپر اوس هم لکه د ټون شوي چرسي جوتې خُوړلې.

"ځۍ څملۍ! زلزله ؤدرېدله".

د مشرې مور غړ سره ټول خپلو خپلو کټونو ته لاړل، خو د څېرک خان سترګې اوس هم وېرندکې وې. مابتےِ نۀ وه، چې هغۀ له ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاډ ورکړے ؤ اؤ د هغۀ دننه وېره ئې تېريستلې وه. پانوس خان نۀ خو زلزله کېښې د خپل کټ نه پاڅې اؤ نۀ د غُوئې د ښُکر بګتې باندې باور کوې. هغۀ ته کتلو باندې دۀ هم ځان له دلاسه ورکړه. د مشرې مور (خُدائے دې ؤبخښې) اؤ د هغې د پتنوس به تل د غُوئې په ښُکر تؤده وه.

"بېلماځه! دوزخ پسې روند شې! يؤ پنځۀ ځلوېښت درې خو به پُرې ستا وې". خو پتنوس به درېو پسې خاندل.

ځابنتې مال ځيرک خان په ډېر ګيله من نظر پرځندکاکا ته کتل اؤ چې پرځندکاکا هغۀ ته ؤکتل، نو رېږې سمولو د پاره راغلے بشير ئې په ځائے پُرېښودلو اؤ د کاکُوان کور ته ئې مخه کړه. هلته ورتګ باندې هغه د ځيرک د ګيله من نظر په معنا پوهه شو. کاکُوان هم بېګا کراچۍ ته تلے ؤ. دا ځل هغه د خپلې لُور وادۀ د پاره راغلے ؤ اؤ پنځلس شُپاړس ورځې نور بايد چې په کلې ؤ. هغۀ خپل وارۀ کور پُرېښې وو. پرځندکاکا چې سُتون شو، نو ځيرک خان د هغۀ د ډولځې مخې ته ولاړ نۀ ؤ. هغه تلے ؤ. دُرې ځلور ورځې تېرې نۀ وې، چې کاکُوان بيا کلي ته راغلو اؤ پرځند کاکا هغۀ سره د خبرې وړاندې بوتلو د پاره د خبرې سر ؤموندلو. مازيګر کېښې پرځندکاکا د کاکُوان سره د ميراجان دوې د کېښتونو په لور لاړو اؤ ځان ئې ورته داسې راؤسپړدۀ،

"کاکوانه! د ناموس اؤ د هغۀ د ټبر مړينې نه وروستو ما دغه هلک هره ورځ ډېر نيمګړے اؤ شُوکېدلے ليدلے دے. اوس د ژوند په هغه برخه کېښې دے، چې نۀ پُرې کور کېښې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي اؤ نۀ بهر چا سره د ناستې د ے. هغه خپلو کنبې پُردے دے، نو پُردو کنبې خو پُردے پُردے دے، بیا تۀ خو دا اولس پېژنې".

"پرځندکاکا! د ځیرک خان مرګ زۀ ډېر بې وزله کړے ؤم. زما خو دې کلي کنبې یؤ هغۀ اؤ یؤ ناموس خان سره ناسته پاسته وه اؤ هغه به هم ستا ځا ے کنبې. بیا چې کله ناموس خان مړ شو، نو زما پُنبې به کلي ته راتلې، خو زړۀ نۀ. اوس چې د ناموس د ځوي پحقله تا نه اؤ نورو نه اؤرم، نو لا مې په زړۀ نبنې وُرتیږي. څۀ ؤکړو دې هلک له، چې مړ یار ته مو مخ په لاړو شي؟"

پرځندکاکا په یؤ ابړ زمکې ته کتل، دواړه لاسونه ئې خپلو تْرخونو کنبې ورکړي وو اؤ کاکْوان نه ئې خبره واخسته،

"ما چرې داسې نۀ دي کړي (هغه هغسې زمکې ته ګوري) چې خپل چوپال نه د کار په وخت کنبې د کنبتونو پله چا سره راغلے یم. (هغه د کاکْوان مخ ته ؤګوري) نن د ځیرک د پاره تا سره راغلم. دغه وړوکے چې وینم، زړۀ مې غوځیږي. اے مړه! (اؤ د پرځندکاکا سترګو کنبې اوبنکې ؤځلیدې) تا چې هغه ځا ے یادوۀ، نو تۀ ئې هلته ځان سره کراچۍ ته بوځه کنه".

پرځندکاکا خبرې سر ته رسولو سره په ځا ے ؤدرېدلو اؤ کاکْوان نه هم سابۀ سیلۍ یؤړل. پخواني ځیرک خان اؤ اوسني ځیرک خان کنبې د ډانګ اؤ پړانګ توپیر ؤ. رینبتیا خو دا دي، چې د هغه ځیرک خان کلي نه په تګ ډېرو بې مخو د کاکوان مْلا تپولې وه (دا بېله خبره ده، چې کلي ته په راتګ ئې کونډې مور ته هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې زبادلې وې)، خو دا ځيرک خان بوتلل به هغۀ له پېغور اؤ تور شي. بيا دا خبره هم وه، چې کراچۍ کښې به هغه په کوم دربار ځيرک کوځوي اؤ په چا به ئې سپاري اؤ کۀ خُدائے مۀ کړه هغۀ باندې څۀ ؤشي، نو ځان له به د کومې بانې پرتوګ ګنډي؟ لږ وخت کښې ډېرې پوښتنې د کاکُوان مخې ته ؤدرېدلې اؤ په کُړاغو سترګو ئې ورته کتل، خو دغه پوښتنو له د ځوابونو د لټون په ځائے کاکُوان پرځند ته مخ کړو،

"قدوس دوي نه به سبا په څۀ ځان ژغورم؟"

"قدوس چې ځان له ځواب ورکړي، هله به بل نه پوښتنه کوي. کاکُوانه! هغه کشر ته به تندے په دې نۀ بُوتږم، چې ځه! هلک ؤ، خو قدوس ته (لږ غلي کېدو نه وروستو ئې لږ ډېر زور سره ؤوې) قدوس ته خپل مړ ناموس خان هم مخې ته نۀ ؤدرېږي، چې په دې هلک ئې ځان ناجانه کړے دے؟"

خبرې ډېرې ؤشوې اؤ بيا چې کله نمر په ډوبېدلو کلي کښې تياره کړه، نو د پرځند اؤ کاکُوان خبره سپينه شوه.

خپل وخت سر ته رسولو نه ورځ دوه اګاهو کاکُوان ښار ته د تګ تابيا ؤکړه اؤ د پرځند کاکا په وېنا ځيرک خپله غوټه چمتو کړې د چرګانو بانګ ته غوږ ايښے ؤ. ټوله شپه هغۀ ويښه ؤويسته. د خپل مور اؤ پلار ياد اؤ د مابتۍ مينې هغه ډېر ؤلړځولو. هغۀ غوښتل، چې مابتۍ خپل دغه ګام اخستو نه خبر کړي، خو بيا به ورله دې وېرې غږ ته په خُلۀ لاس کېښودلو، چې هسې نۀ د هغې ښونه د تېښتې دغه لاره کښې خنډ شي. يؤ ځل خو هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور انګړ کښې ولاړ اسمان ته په یؤ ایر کتلو شو. هغۀ څۀ وئیل غوښتل، خو د ګیلې کولو چل نۀ ورتلو. هغۀ یوه سلګۍ ؤوهله اؤ زر کوټې ته بېرته ستُون شو. خپلې سلګۍ سره هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې قدوس، پانوس، ښکلې اؤ فردوس لوړونه اؤ ډانګې راخستې دي اؤ د هغۀ هډوکې ماتوي اؤ کمیله بې وسه ولاړه منځ کښې ګوابښ هم کولے نۀ شي اؤ چې کوم ګوزار د ځیرک په ځاندره پرېوتونکے دے، د هغې درد ته کمیله د اوس نه زبېرګې کوي. داسې برېښي، لکه د ځیرک خان د پرهر څړیکې چې د کمیلې څرمن کښې غونځیږي. د شپې په یؤ پؤړۍ هغۀ له خوب جُوته هم ورکړه، خو هغۀ ځان ؤسکوندلو،

"نن به زۀ د کړاوونو نه ازاد شم.....

نن ما د پاره خوب خپل ژوند سره خیانت دے.....

نن به زۀ د ژوند یؤ نوے مخ وینم (اؤ دغه وخت د ژوند د دغه نوي مخ تېرۀ غابښونه، سرې ویرووونکې سترګې اؤ غټ شُونډان هغۀ ته مخامخ شول، خو هغۀ ترې خپل پام ستُون کړو) زۀ به د نوي ژوند شا ته د تېر وخت هره بدرنګي ښخه اؤ هېره کړم".

د کمیلې د سلګۍ خیال هغه ګوتې نه ؤنیولو اؤ هغۀ ته ئې هغه ورځ وریاده کړه، کله چې کمیلې ډېر ژړلي وو اؤ بیا هغې ورځ نه وروستو هغۀ اؤ کمیلې چرې نینګاټې ؤ نۀ کړل.

"کمیلې! ولې کوکو؟"

ښکلې سرې سترګې کمیله ؤپوښتله، خو سلګیو کمیله خبرې ته نۀ پرېښودله. مور ئې هغه پرېښودله اؤ فردوس ئې ؤپوښتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زۀ ترې څۀ خبر يم؟ بهر د راپورېږ نمسۍ او شيشړې سره دې او ځيرکو نينګانې کول نو"

"دا ځيرکو دې ولې ؤوې؟ ميرګاتيه! (د مابتۍ تريخ غږ سره فردوس خپله ليندې اخستې بهر منډه کړه) زۀ به دې ؤشلؤم کۀ هلک ته دې بيا وړان نوم واخستو".

مابتۍ هغۀ پسې يو دوه تُوند ګامونه هم واخستل، خو د ميرګاتې پښې د ښکلې ژبې ته تلې دي.

"هن! هلک. د څۀ هلک؟"

ښکلې ځان سره پټ ځکه ؤوې، چې په مابتۍ بلوشېدلې نۀ شي. د کميلې په يادونو د ځيرک د پاره د هغې د مور د کُرکې کرښې ژورېدلې. د کميلې ډېر خويونه خپلې تُرور مابتۍ ته تلي دي..... د کميلې ډېرې نخښې د مابتۍ غوندې دي..... د کميلې ډېرې خوښې د مابتۍ په رنګ دي. دغه خويونو، نخښو او رنګونو کښې يو خُوي، يوه نخښه او يو رنګ ځيرک خان هم دے.

په هغه ماښام ځيرک او کميلې ډوډۍ خوړله. کميلې ځيرک ته غلې ؤوې،

"شيشړې سمې کوترې ما نه پاڅولې او زما کپړۍ ئې سمه ؤسوزوله".

"زۀ به سبا له دوه پېرې څلور لوښتې، يو پېره نهه نينګانې او دوه ځپقونه او دوه ګوتې راؤباسم او باچا به شم او بيا به تا له هم سمه ډېره لاړه ؤوهم او تۀ به کوتوال شې او بيا به سم ډېر ډينګان او کوترې او چپاتۍ د شيشړې نه ؤباسو، خو تۀ مۀ ژاړه، ښه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وُرندار څېلمه کټ کښې پُرته ځنګل په سترګو اينبے د دواړو خبرې اؤرې)

"زۀ به ترې سمې په زور زور کوترې خېژوم"

"نه کنه مړې! بيا خو به هغه هم خپلې مور ته ژاړي"

"نو ولې؟"

"بيا به بل ځل هغه تا ګېره کړي اؤ سم ډېر ډينګان اؤ کوترې اؤ چپاتۍ به درنه وُباسي"

"زۀ به ورسره بيا تګي وُکړم"(ښه! کميله تګي هم پېژني؟)

"نه کميلې! تګيژنان خو د خُدا ے بدي شي. بيا به ما اؤ تا دوزخ ته غورځوي (وُرندار مخ نه ځنګل اخوا کړي اؤ ځيرک ته وُګوري. د ځيرک هغې ته شا وي. کميلې په نمرۍ شُخوند پُرېښے وي اؤ ځيرک ته ګوري. ځيرک لږ غلے وي اؤ بيا خپله خبره سر ته وُرسوي) مونږ به نور نينګانې نۀ کوو، نو نۀ به مونږه څوک وهي اؤ نۀ به مونږه څوک".

د تُوت په وُنه کښې ناست بانګي بانګ وُکړو اؤ ځيرک د يادونو غېږ نه وُشوکېدو. د خپلو پُښو ښکالو ته هم په خلۀ لاس اينبے ځيرک غوټه تُرخ کښې نيولې په ور وُوتلو. پرځندکاکا لږ اخوا ولاړ وُ. د ځيرک تېښته د يوې تورسرې متېزتوب نه نۀ لږ تور لرونکې وه اؤ نۀ د لږې دښمنۍ خبره وه. پرځندکاکا مرګ ته هم غاړه اينښې وه اؤ د کاکُوان غاړه ئې هم دغه بُياسته کښې ورکړې وه. پرځندکاکا کلي نه ډېر لرې پورې ځيرک سره لاړو اؤ بيا د سوپېدارو د وُنو منځ کښې دواړه څو شپو د پاره کښېناستل. تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې کاکُوان راغلو،
"کاکُوانه! وارۀ؟"
پرځندکاکا د ګنګوسې غوندې ؤوې، دغه وخت هغه د تیارې اؤ سیلۍ نه وېرېدلو، چې د هغۀ غږ کلي ته ؤ نۀ رسوي.
"اندېښمن یم، کۀ سبا د چا د خُلې نه ؤځي. ما وارۀ کلي کښې پُرېښودل اؤ څۀ مُوده وروستو به پخپله هم پوخ کلي ته راشم. د ناموس د پاره به ځان هم په داؤ کړم".
پرځندکاکا ژوند کښې په وړومبي ځل ځیرک خان ځان پورې دومره جوخت ؤنیولو اؤ د اوښکو اؤ سلګیو سره ئې پُرې د خپلې خُواخُوږۍ اؤ مرُستې زباد ؤکړو.
دغه نُمر چې څرېکه وهله، نو ځیرک خان لا خپله سیمه کښې ؤ، خو تر دغه وخته هغۀ لیدلې نۀ وه اؤ بیا بله ورځ چې نُمر څملاستلو، نو ځیرک خان کراچۍ کښې ناست ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه شپه

کلي کښې به عبدالرحمان مُلا قران لوستلو اؤ دُولامُلا به خوړلو. دوه دْرې ورځو کښې قدوس ته د ځيرک د بې درکۍ احساس ؤشو، خو کلي شْپږ اتۀ ورځې دغه غږ ته رسېدلو کښې واخستلې. د ښکلې ژبه دې چاړۍ شي، کۀ هغې راپوړۍ ته وئيلي نۀ وو، نو کلے به څو نورې ورځې هم هغۀ نه بې خبره ؤ. "عدوالرحمان ايله په غلمانو جهادونه کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قران خوړلو نه وروستو به ډُولامُلا دغه خبره کوله. ډُولا به خپل "عدُو" ته "د رحمان عدو" وئېلو. عبدالرحمان د ډُولا عدو نۀ ؤ، خو هغۀ ته ځکه داسې ښکارېدلو، چې د کښتونو نه به د ډُولا نه زياتې دانې د عبدالرحمان مُلا کور ته راتلې او د سرسائې کېډے به هم لږ ډرُوند او پېر ؤ.

عبدالرحمان مُلا ته چا د ډُولا مُلا دغه پچموزې په مخ وئېلې نۀ شوې او بله دا چې هغۀ به ئې ځواب هم نۀ ورکولو او نۀ هغه چا له په ځواب ورکولو پړ ؤ، خو قدوس خان کۀ به پوښتلے کېدلو، نو هغۀ سره ځواب نۀ ؤ.

سحر وړې وخت مابتې پړونے ځان پسې راښکلو، د پلار کور ته راغله او سُرې سترګې ماتې سلګۍ ئې د لُوي قدوس نه تر وړې کميلې په ټولو خلۀ راپورې کړه،

"هغه ورک شوے نۀ دے (په زوره ژړا سره)، هغه د دې سابندۍ نه وتلے دے. د هغۀ اغوستن به په ښيرو رنګ واړولو، خو چا (درې ځلور سلګۍ).....او... او هغۀ خو به د ډوډۍ نۀ وې، چې دغه ميرګاټي نه به ککړ لوخے پاتې شو، نو (بيا سلګۍ).....

کۀ ژوندے ؤ، (اوس هغې ژړا لکه رو کړه، اوښکې ئې ؤچې کړې) را به شي، زۀ به هم دا درشل بيا ؤوينم، او کۀ خُدا ے مۀ کړه..... (هغې دوه ګامه په شا واخستل) زۀ به دې کور ته ؤ نۀ ګورم. زۀ تاسو له هغه وخت پورې مړه شوم، تر څو چې ځيرک خان دلته راغلے نۀ وي".

د دغه وېنا په وخت څو ځله ښکلې او مور ئې د هغې نه د پړونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستلو د پاره لاسونه غځولي وو، خو مابتی ځان ته پرېښي نۀ وو. مابتی خپل مېړۀ هم کور ته دننه تللو نه ایسار کړے ؤ. هغې کور کښې ځاموره ابی هم خبر کړې نۀ وه. د ځیرک بېلتون سره دغه کور مابتی هم ؤبائېلله. د دې کۀ د بل چا وي اؤ کۀ نۀ، د قدوس اؤ بلقیس زړونو کښې دغه غږ سره نۀ وړانېدونکې کرښه راښکلې شوه. مابتی نیازبینه وه، ځکه ئې تل خپله اؤرېدلې اؤ خپله کړې وه. دغلته ئې هم خپله واؤرېدله، خپله ئې ؤکړه.

کاکوان نن ډېر ناوخته راغلو. دغه وخت پورې د ځیرک خان سترګې ورغلې وې. د ور کړپ سره نېغ کښېناستلو. اوس هم کۀ هر څو د هغۀ زړۀ لا په ځاے نۀ ؤ، خو بیا ئې هم کاکوان ؤپوښتلو،

"کاکا! ډوډی؟"

"خوړلې مې ده"

کاکوان خپله کوټه کښې چاپېره کتل. هغۀ څۀ وئېل غوښتل، خو د خبرې تاده ئې ایښودلې نۀ شوه. دا د هغۀ کور ؤ. دېوال ته اغوستن څوړند وو. یؤ مېخ ته ببوځے هم ؤ. پکې توربښن غوندې جالکې نیولې وو. په دېوال د تېر باران د څڅوبې خاپونه ښکاره وو. تاخ کښې لوخې پراتۀ وو. د دوړې بوي د هغۀ سپېږمو له اؤ نرے کشارے ئې غوږونو له راغلو. هغۀ ته ښکاره شول، لکه چې نیمکی دغه کوټه جارو کوي. هغۀ نه کوټه کښې ولاړ ځیرک خان هېر شو اؤ خیال کښې د نیمکی سکونډلو د پاره ؤخوځېدلو، چې د نکورې غږ ئې تر غوږو شو،

"داجي! ما له دې الي پپان لاؤلل؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکوره خو اوس وادۀ شوې هم ده. هغۀ ته کۀ ډېره ګرانه وه، خو کله کله چې به داسې وخت کښې هغې غږ ؤکړلو، نو دۀ به هم سوخت نه شونډه ؤچیچله.

"کاکا! خېر خو دے کنه؟"

د ځیرک خان تنکۍ خبرې لکه د نکورې د غږ هغه بیا ژور خیال نه راؤویستلو. هغۀ د خبرې د پېل کولو ته څو ورځو نه ځان ژغورلو اؤ نن خو هغۀ د ځیرک خان خبره هم کړې وه، خو په لاره ئې بیا ځان ملامته کړو، چې هغه به ځیرک د چا په اسره دغلته پرېږدي. کور ته راتلو سره هغۀ خپله پرېکړه بیا واخستله، ځکه چې هغه کله هم کور ته راغلے ؤ، هر ځل هغۀ د نیمکۍ اغوستن مېخ ته داسې ځوړند لیدلے ؤ، لکه چې چا راخستے اؤ اغوستے وي. نن ځیرک نه پخپلو شونډو مبلے رنګ هم هېر شوے ؤ، ځکه خو سره د راتلو کاکوان د خبرې تاده ایښودلې نۀ شوه.

"ګوره ځیرک خانه! ستا پلار زما ډېر ښۀ ملګرے ؤ اؤ د چا په نوم چې ستا پلار ستا نوم ایښے دے، هغه ما سره کراچۍ ته راغلے ؤ. هغه وخت مونږ هلکان وو. د دې ښار ډېر ژور کُومے دے. دلته ډېرې تیارې دي. ما دلته ځیرک بائیللے ؤ (هغه کښېناستلو سره غلے شولو، پېزار ئې ؤویستۀ اؤ بیا ئې خپله خبره روانه ؤساتله) ځیرک زړۀ ور ؤ. په ژوند دې ښار هغه تېرولے نۀ شو. ځکه ئې ؤوژلو. هغه ستا غوندې نۀ ؤ، زما به ئې نۀ منله. تۀ د هغۀ غوندې نۀ ئې، زۀ ستا منلے نۀ شم".

ځیرک د زمکې نه سترګې اوچتولې نۀ اؤ کاکوان هغۀ نه سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويستلې نۀ. نن د ځيرک د پاره هغۀ خبره هم کړې وه، اؤ دا زړۀ ئې هم کړے ؤ، چې ځيرک خان به هلته بوځي، چې هغه د ځان غوندې خلقو سره خوشاله شي. بيا لاړه کنبې کاکُوان په ځيرک ؤوېرېدلو اؤ کور ته راتګ سره هغۀ يؤ ځل بيا خپل زړۀ وړومبۍ خبرې ته واړولو. اوس هغۀ دا پُرېکړه کړې وه، چې د ځيرک په خُوښه به ګام اخلي.

"کاکا! ما ته داسې ښکارېدل، چې زۀ نۀ د فردوس لالا ټولګي کنبې د ناستې يم اؤ نۀ کميلې سره ځائېږم. هغه ورځ تا د پرځندکاکا سره خبره ؤکړه اؤ اوس زۀ دا ګنړم، چې يؤ ځل زۀ هلته ورشم. يؤ ځل زۀ هاغه ځاے ؤوينم".

"خو کۀ تۀ هلته هم خفه وې، نو بيا؟"

کاکُوان د ځيرک خبره نيمه کنبې غوځولو سره پوښتنه ؤکړه.

"زۀ به دا ؤوېم، چې سلګيو سره ژوند دے،

څۀ هلته وې اؤ څۀ به دلته شي.

زۀ به دا ؤوېم، چې ژوند يؤ پېټے دے،

څۀ مې هلته يؤړو، څۀ به دلته ؤګرځؤم.

زۀ به دا ؤوېم، چې په ما د خُداے دغه پېرزو ده،

هلته مې ورته هم غاړه اېښې وه، دلته به ترې هم ځنډه نۀ کؤم".

په دې بله خبره نۀ کېدله. کاکُوان سر نه خُولۍ اخوا کړه اؤ کټ کنبې ځملاستلو. هغۀ څۀ ؤ نۀ وئيل اؤ دغې چپيا ځيرک ته يؤ سوال پرېښودلو، چې د هغۀ کاکا د هغۀ د ژوند د پاره کوم ګام اخستے ؤ، هغه به مرام ته ؤرسوي اؤ کۀ نۀ؟ هغۀ دغه ځواب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر پرېښودلو. څو شپېو کښې د هغهٔ سترګې خوبولې شوې اؤ هغه اُودهٔ شو. د ځېرک خبرې يؤ مخيزې اؤ نېغې وې. د ځانګړې ژوند ډېرو کړاوونو د هغهٔ ځيرکتيا ډېره کړې وه. د کلي نه کراچۍ پورې مزل اؤ وېره اؤ کړاؤ هغهٔ باندې هسې تېر شوي نهٔ وو. هر څهٔ چې وو، خو د ځېرک زړهٔ ډاډه ؤ اؤ دا هغهٔ له ډېره وه.

دغه ورځو کښې د کراچۍ په خُوي پوهه ګرانه وه. د ورځې سر اؤ پښې به يخې وې، منځ کښې به اور ورېدلو. کراچۍ کښې يوه سپېځلې سا راغلې وه اؤ د کراچۍ د سيلۍ اؤ سمندر څپو هغهٔ ته هر کلے وئېلے ؤ. کلي کښې اوس د هغهٔ په روکېدلو خلې غلې شوې وې. پرځندکاکا به ځان ناجانه کولو د پاره کله کله قدوس يا پانوس ته ؤوې،

"زړهٔ به نهٔ خُورې! اوس لوي هلک دے. د هغهٔ خپل خُوي داسې ؤ، چې چا سره ئې اروا نهٔ ګډېده. را به شي مړه!".

هغهٔ به دغسې د قدوس يا پانوس خلهٔ وخت په وخت ګنډله.(رښا ورځ وه، خو غل هسې په ځان تياره کړې وه). دې ته د چا هم پام نهٔ ؤ، چې کاکُوان به زياتره وخت د ځېرک خان اؤ ناموس خان سره تېرولو. د ناموس مُړينې نه وروستو په وړومبي ځل هغهٔ د خپلې لُور وادهٔ ته دومره وخت کلي کښې تېر کړو. هغهٔ چا ته هم وئيلي نهٔ وو، چې کډه به کلي کښې پرېږدي اؤ بيا يوه ورځ ناڅاپه هغهٔ دغه پرېکړه ؤکړه. په کومه ورځ چې کاکُوان کلي نه لاړو، هم په هغه ورځ ځېرک خان هم ورک شوے ؤ. دغه کور نه خپل تګ سره ځېرک خان ډېر څهٔ وړي وو. ټولو نه لويه اغېزه په دغه کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابتې سوګند ؤ. وړومبې خو د تماکو په څېلو تورې پېشوګې اړمې شوې. قولبه کنډمه شوه. يؤ غوئې روغ رمټ راپرېوتلو اؤ مړ شو. تورې پېشوګې ځان لړ وروستو ښکاره کړو، غوئې هم دغه لسو ورځو کښې مړ ؤ. داسې نورې ډېرې خبرې هم وې. د څېرک خان داسې خوي نۀ ؤ، چې دغه کور ته به ئې ښېرې کړې وې. مونږ دومره وئېلې شو، چې د څېرک خان سره د هغۀ دعا هم د دغه کور انګڼ سپېرۀ پرېښودے سرتوره وتلې وه.

بله ورځ د شپې تياره کښې څلور بدکان د کاکُوان کور ته راغلل. د کور وړوکې غوندې انګڼ کښې هغوي د کاکُوان سره ګنګوسو کښې بوخت وو اؤ د څو شېبو مزل پسې کوټې ته دننه شول. د څېرک خان ليدلو سره هغوي وار په وار د څېرک خوا له ورغلل ـــــ د هغۀ زنې له ئې لاس يؤړل ـــــ د مينې، حېرانتيا اؤ پېرزو ډکو سترګو سره ئې ورته ؤکتل اؤ په هر ژبه د "ماشاء الله" اؤ "چشمِ بد دُور" غړونه ؤختل.

"دا په ما ازمېښت دے. دا ډېر معصوم اؤ نازولے دے. د دۀ په خوښه ما راوستلو (بيا څېرک خان ته مخ ور واړوي اؤ د هغۀ پام ځان ته راګرځولو سره) ما د دۀ په خوښه دا راوستے دے. زۀ يوه ټکه هم نۀ اخلم. تاسو دا خفه نۀ کړئ اؤ ـــــ اؤ".

کاکُوان د نورو خبرو تُوان ؤبائېللو. څېرک خان دې نه خبر نۀ ؤ، چې کۀ کاکُوان غوښتل، نو ډک موټے پېسې ئې اخستې شوې. کۀ وخت د کاکُوان دغه خبرې بيا چرته د څېرک غوږ کښې ؤکړې، نو څېرک به په کاکُوان نور هم مئېن شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دغه شپې بوربنوونکې تياره کښې څلورو بدکانو هغه ځان سره هغه کوټې ته يوړلو، چرته چې سپين روبي د شپې تياره کښې ګناه نه خوند اخلي او د ورځې رڼا کښې په توبو د خُدا ے د تېريستلو هڅه کوي.

هم دغه ورځو کښې توريوښتکو د برخو او پېژندګلو د پاره په امريکا کښې خوځښت راوړونکي ارتهر لوتهر کنګ ته دا درناوے ورکړے شو، چې سرمشر رېګن په قامي کچ د هغهٔ د کليزې نمانځلو لاسليک وکړو او نړۍ دغه د خپلې پېژندګلو او برخې غوښتونکو خوځښتونو د پاره د يو مخور بريالي توب په توګه ونمانځلو.

"خپل ټټو د بل د اس نه غوره ګڼم (پرځندکاکا خپل ډولځاي کښې هلکانو سره شين شوے و) داسې وکړه، چې کهٔ ستا پرې څهٔ کار نهٔ وي، نو ما له ئې راکړه! څهٔ به درته اوس نغدې کړم او څهٔ به غنمو کښې درؤشمېرم".

"پرځندکاکا! تهٔ به پرې څهٔ کوې؟"

"د شامودام پخته! زهٔ به پرې سورېږم"

(ناست ټول بيا شنهٔ شي. د پرځندکاکا چوپال دې ودان وي).

"پرځندکاکا! دوه پايې او دوه ډنډې دي. ما نه وزګار دے. را وله ئې او خپله تؤده سره پرې کوه! زهٔ به اوس تا نه څهٔ نغدې اخلم؟"

"د غر نه لويه او ګل نه ښکلې دې ؤوئيله (پرځندکاکا رمنځ له غابښونه وښندې) خو زهٔ وايم، چې د پردې وړوکي وېريا توکي د زباد سره د ملامتيا لوي غبن هم وي. بيا به ورته هر وخت کونجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځې. (د هلکانو سترګو اؤ وُروځو ته ښکاري، چې د هغۀ په خبره ځان پوهوي) ما ته ئې سر ښکاره کړه! څۀ واخله اؤ څۀ نېتهه کړه! چې زما شي، نو زۀ پوهه شه اؤ هغه پوهه شه! په ګدۍ ئې کښېنم، کۀ په ډنډو کښې ئې ځم. هغه هسې هم ستا د نُیا ماډل دے".

پا یه کښې پرځندکاکا د شامودام ځُوي ته سېکل واخلي اؤ بیا هم د کلي چپیا کښې د پرځندکاکا ډولځاي په زوره زوره خاندي.

په وړومبي ځل ځیرک هم دومره په زوره ؤخاندل. ژوندۍ سا د هغۀ مرڅپنه ځاندره کښې ویښه شوه. دغلته مېشته مخونه هغۀ پرون نۀ پېژندل اؤ نن ځان ته وائي،

"دا تهول زما ملګري دي".

دې سره هغه خپلو اؤ د نورو اغوستن اؤ مخ ته ؤکتل، د هغوي کړو وړو ته ځېر شو اؤ بیا ئې ؤوې،

"نه! دا تهولې زما سوبلۍ دي".

پرون پورې هغه غلے ؤ، نن ګویا شو.....

پرون پورې د هغۀ زړۀ کښې وېرې بؤ تا کول، نن د هغۀ زړۀ لوي ؤ اؤ ډاډه ؤ.....

پرون هغۀ خپلې تندې له اوبۀ غوښتلې نۀ شوې، نن هغه پخپله څښلو ته اګاهو نورو ته ست کوي.....

پرون هغه د نورو ښکلا، مکېزونو، خبرو، کړۀ وړۀ، پېزار اؤ اغوستن ته پسخېدلو.....

نن د هغۀ سترګو کښې ویاړ ؤ. مخامخ ځُوړنده هنداره کښې هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رو رو ځان ته سترګې جيګې کړې، خپله شونډه ئې له ډېره نازه ؤچيچله اؤ ځان ته ئې ؤوې،

"د ښکلا جوبن اؤ خمار خو ما کښې اوسېږي".

نن دُرېمه ورځ وه. هغه د ماسخوتن نمونځ پسې په مصله ناست ؤ، دعا د پاره ئې لپه خوُره نيولې وه، ناڅاپه د هغۀ پام تمبې ته شو، چرته چې به شپېه وروستو يؤ مخ ښکاره کېدو، په نمژنو سترګو به ئې دۀ ته کتل اؤ بيا به روکېدۀ.

"خو دغه سترګې زما ليدلو نه وروستو کوته کښې څوک ګوري؟"

دې خيال راتلو سره هغۀ دعا ته خوره شوې لپه راغونډه کړه اؤ چې څنګه ئې شا ته مخ واړولو، د دغه کور مشر دۀ ته په يؤ اېړ د اوښکو ډکو سترګو سره کتل. تېره ورځ ماښام نه چې ځيرک دغه کور ته راغلې ؤ، هغۀ نمونځ پرېښې نۀ ؤ. نمونځ هغۀ د سړو غوندې کولو. رکوع، سجده اؤ قعده کښې د ښځو څرک ليدلے شو.

"مُودې ؤشوې، چې دې کور ته سجيده نۀ وه راغلې (مېرابان خپله ژړا ټينګه نۀ کړې شوه) تا سره دلته سجيده راغله".

هغۀ څو ګامونو سره ځان ځيرک ته نژدې کړو، د هغۀ اُوږې ئې منګولو کښې کلکې ؤنيولې،

"تا سره دې کور ته سجيدې راغلې دي ـــــ تۀ ډېر نيازبين اؤ ډېر سپېځلے ئې ـــــ خُدايه! يه خُدايه!"

دغه غږ په زوره شو. ځيرک کۀ په ډېرو خبرو نۀ پوهېدلو، خو د اوښکو په ژبه پوهېدلو. دغه اوښکو سره د هغۀ ژوند ؤ، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغهٔ سترګې هم لُوندې شوې. دغه اوښکو به د ځېرک خان د ننه تول دړانهٔ پيتهي ځان سره واخستل اؤ د سترګو په لاس به ئې بهر ؤغورځول. څهٔ وخت پورې به بيا د هغهٔ زړهٔ سپک ؤ. د "يه خُدايه!" چغې سره د دغه کوټې ور ډېرو ښځونکو نه ډک شو. کهٔ کراچۍ اؤ د ځيرک د کلي ژبه، خوي، اغوستن اؤ داسې نورو ډېرو توکو سره توپير لرلو، خو د جذبو د ځرګندؤنې ژبه يوه وه (د جذبو د ځرګندؤنې ژبه تهوله نړۍ کښې يوه وي، هر څو کهٔ د ځرګندؤنې لاره بېله بېله کېدې شي). د ځيرک د کلي غوندې سپيلني اؤ نمبر دغلته هم وو. ماسخوتن ناوخته چې ځيرک ځملاستلو، نو دغه وخت د دغه کوټې هر کور اؤ هر ګوټ ډېر کښې شپه ويښه شوې وه. د پېنزېبو شړنګا سيلۍ هم ځان سره نځوله اؤ دغه وخت د سپيلنو لوګي د هغهٔ سترګو اؤ بوي سپېږمو ته ؤرسېدو. دغه سود کهٔ هر څو ژوند کښې چا په هغهٔ کړے نهٔ ؤ، خو هغهٔ اؤرېدلي وو چې څوک د چا نظر ولې ماتوي. ژوند کښې يؤ ځل دوه د مشرې مور په وېنا مشکۍ، څو ځله ځامورې ابۍ اؤ مابتۍ د هغهٔ نظر مات کړے ؤ. يوه ورځ خو ورله په اننګي مابتۍ د رنجو خال هم ايښے ؤ.

"دغه پتهو ستا دے؟"

ځيرک په دېوال د مدهوبالا ځوړند انځور ته ګوته ؤنيوله. دغه انځور سره د "پاکيزه" د ميناکمارې، د "بازارِ حسن" د ثمينه پيرزاده اؤ د "منډي" د سميتاپاټيل انځورونه هم ځوړند وو.

"نه ـــ دغه زهٔ نهٔ يم ـــ دغه پتهو هم زما نهٔ دے. زما اؤ د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونه يؤ دي، نور هېڅ نۀ".
"دا خو ستا غوندې ښکاري!!!"
يؤ لاس کښې مجمر نيولے اؤ بل لاس سره لکه ببوځے لاس په ځاے ولاړ وو. مدهوبالا څۀ خيال کښې وُرکه وه اؤ د ځيرک دغه معصوم تپوس ته موسکۍ بيا لوګے هغۀ ته کولو سره ئې ؤوې،
"اوس نۀ. پخوا دغسې ؤم —— (هغې د انځور نه سترګې په قلاره مجمر ته ښکته کړې) دغې نه هم ښکلې ؤم (هغې په ځان لړې خندا د پاره زُياتے ؤکړو اؤ بيا ئې انځور ته ؤکتل) ځکه خو مېرابان ما له مدهو بالا نوم ايښے ؤ (يؤ څو ساګانو له غلې کېدو اؤ سُکروټو له پوکے ورکولو نه وروستو) ما ټول ژوند د دې د نوم په پور تېر کړو اؤ نن د خپلې برخې د ؤنې سيورې ته کښېناستم".
"تا اؤ دې کښې خو څوک هم توپير کولے نۀ شي".
مدهوبالا دې خبرو سره څو شېبو له د ځيرک سترګو کښې ؤګورې اؤ هغۀ ته نېغ کتلو کښې ؤوائې،
"ما به هم کله کله ځان ؤ نۀ پيژندلو. ځواني وه، ښکلا وه، جوبن ؤ اؤ ډېر مينه وال وو. بيا چې ځواني لاړه، ښکلا لاړه، جوبن لاړو اؤ مينه وال لاړل، نو زۀ خپل ځان ته مخامخ ؤدرېدم..... ځان مې ؤپېژندلو اؤ دغه پېژندګلو ماته کړم".
"تۀ ولې نۀ خاندې؟ ګوره پټو کښې هغه ستا غوندې ښځه چې ده، هغه خو خاندي".
(مدهوبالا د ځيرک خان په دغه پوښتنه لږه موسکۍ شي اؤ ځواب ورکړي) "زۀ ډېره ښکلې ؤم، ډېره به خندېدم، خو بيا زۀ د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. اوس خو يؤ مدهوش زما نظر ماتوي، زۀ د هغۀ تنده ماتؤم“. (پْرېږده مړه! د مدهوبالا سر کښې ډېر شوے دے. اوس ځیرک مدهوش څۀ پېژني اؤ د هغۀ تنده څۀ پېژني اؤ مينه وال څۀ پېژني اؤ پېژندګلو څۀ پېژني؟)

څو شېبو له ځیرک اؤ مدهوبالا دغه انځور نه سترګې ؤ نۀ ويستلې. مدهوبالا د خپل تېر شوي جوبن ساندې ته غوْږ شوه اؤ ځیرک د مدهوبالا د خبرو معنې لټولې. دغه سانده د مدهوبالا د سا ملګرې ده اؤ دغه خبرې اوس وخت کښې ځیرک د پاره د پوهې چرې هم کېدلې نۀ شي.

کلې نه د کراچۍ مزل ځیرک په ویښ خوب تېر کړے ؤ. د مزل سْترې اؤ اوږد پلؤ هغۀ ته لکه د کوچنیتوب د خوب لړ لړ ياد وو. کراچۍ کښې د بنارس اډه کښې کوزېدل اؤ بيا د فقيرکالونۍ پْرېشان چوک نه په جانبه کوڅو کښې د کاکْوان کور ته رسېدل کۀ ؤشمېرو، نو ځیرک ته ډېره لاره د بنارس نه فقير کالونۍ پورې ښکارېدله. د پْرېشان ګرځؤنې نه چې کومې څلور پخې لارې وتلې وې، د هغو په هر اړخ بې شمېره لوئې وړې اتۍ، ډولځیونه، د کېسټو، د منیارۍ ، د اغوستن، د لوښو، د لوبو، د نورو ډېرو تْوکو د اخستلو اؤ خرڅ ځایونه وو. هغه وخت خو هغه پوهه نۀ ؤ، چې ګرځؤنه کښې دومره ډېرې تورسرې ښځګه سرتورې د لوئې لارې په غاړه ناستې يا ولاړې دي، يا ګرځي اؤ موټرو يا رکشو کښې ئې څۀ خبرو د پاره سرونه دننه کړي دي. ټول ژوند کښې بيا هغۀ ته ډېر ځل د فقيرکالونۍ د دغه ګوټ پېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غاړه د چیو ښنلو وخت په لاس نۀ ؤ ورغلے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه شپېه

ډېرې خبرې تر دې سپيناوي ته پاتې وې. د مېترخان د ځوي وادهٔ کښې د ځلمي بهرام په مړدکي ژوبله کۀ د هغۀ د مړينې لاره نۀ وه ګرځېدلې، بيا هم د بهرام وينه د مېترخان په وراړهٔ نخښتې وه. دغه وينه د مېترخان، د هغۀ د ځوي، د وراړهٔ يا کۀ د هغۀ کورنۍ کښې هر څوک وو، د وينې د تويېدلو نه پرته نۀ وينځلې کېدله. پښتنې وينې چرې هم بې له وينې نۀ ستنيږي. مړے خاؤرې شي، خو د هغۀ د کور ژوندي د هغۀ د قبر د خاؤرو نه د هغۀ د وينې پېغور اؤري اؤ دغه پېغور نه لمبه اخلي. د بهرام وينه اتۀ کلونو پورې د مېترخان د کورنۍ درشل ته ناسته وه. تېره ورځ د مېترخان وينه د بهرام د وينې وينځلو د پاره تويې شوه. د بهرام وروڼو د خپل ورور د قبر په خلۀ برغولے کېښودلو. د بهرام وروڼه خبر وو، چې نۀ دغه وژنه مېترخان کړې وه اؤ نۀ د مېترخان وراړهٔ د بهرام په وينه خپل څۀ سر راګرځولو، خو د کلي اولس پېغورونه وو اؤ د بهرام په ژوبل کېدلو د مېترخان د وراړهٔ تېښته هيله شوه اؤ دغسې اتۀ کلونه د دښمنۍ بؤتا نن مېترخان ؤخوړو. د مېترخان ښه ورځ چې کلي کښې چا زغملې نۀ شوه، هغۀ د بهرام ساګانو د پاره پرېوانه سيلۍ ؤتړله. اوس د مېترخان د کورنۍ خوښه ده، چې مېترخان په تله کښې د بهرام د وينې سره سم ګڼي اؤ کۀ د مېترخان د وينې ارزښت ورته د بهرام نه ډېر ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکړوان د مېترخان د وژنې نه ؤغورځېدلو اؤ د ځيرک خوا له په تللو کښې ورته په لاره لاره دغه ټوله پېښه، دغې پېښې سره تړلې نورې پېښې اؤ د مېترخان سرېتوب اؤ د بهرام ځواني ځپلمه ؤدرېدل.

"بهرام سره کۀ دغسې مرګ نۀ ښائېدۀ (لړه چپيا)
خو مېترخان هم بې ځايه تړوي شو"

کاکړوان ځان سره زړۀ کښې ؤوې اؤ بيا د ځيرک پله تګ نه اګاهو ئې چاپېره سترګې ؤځغلولې. دا وېره نن هم لکه د سيورې د کاکړوان بدرګه وې، چې د کلې څوک قدوس خان دوې ته د ځيرک ؤ نۀ وائې. هغه قدوس خان هم پېژني اؤ د هغۀ په دووسې يا ايرزړې د سرېتوب رنګ هم پېژني، بيا هم هغه يؤ پښتون دے اؤ په دې پوهه دے، چې د پښتون مړه ځاندره کښې پېغور سا اچوي. پښتون د مُلا خلې کښې د دوزخ په ليدلو جومات ته نۀ ځي، خو د دې پېغور نه ځان ژغورنې د پاره هر وخت اودس کښې ګرځي، "لوي سنډا ئې اؤ نمونځ نۀ کوې".

په درشل پښه ايښودلو سره څۀ ګوري، چې د ځيرک نه چاپېره ګڼ بدکان داسې ناست دي، لکه چې په زوره زوره خندا نه وروستو بيا د څۀ داسې ځواب د اؤرېدلو هيله لري، چې خندا نه به لؤړې بؤړې کيږي (ځکه خو پکښې د ځنې لاسونو مسواکې ګوتې په خلو پرتې دي اؤ ځنې لاسونه داسې جيګ شوي، لکه چې د غړونو د نۀ پورته کولو غوښتنه ئې کړې وي). مېراباں لکه چې د ځيرک څنې مښې، ځکه ئې لاسونه د ځيرک څنو کښې نُخښتلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ د هغۀ شا ته غلے ناست ؤ. د ځيرک د ښي لاس د مسواکې ګوتې اوچت بند پخپلو شونډو پروت ؤ، بل لاس ئې خپله کينه څنه باندې د مېراباڼ تپلي لاس پسې نُخښتے ؤ اؤ سترګې ئې داسې اوچتې نيولې وې، لکه چې څۀ دوښې له ځواب لټوي. د هغۀ د سترګو ګاتې ښي اړخ ته اوچت وو، ځکه ئې د سترګو سپين اؤ تور ډېر ښکاره شوي وو. هره سترګه کښې د اوښکو يؤ يؤ ټوي شوي څاڅکي دغه تور اؤ سپين نور ځرګند کړي وو. (کاګوان دومره خو پوهه شو، چې دغه اوښکې د خندا سره راغلې وې. د مخونو تختې نه داسې بُرېښېدل).

"ځيرک ښۀ دے کنه مړو!"

اؤ دي وئېلو سره ځيرک خپلې سترګې يؤ ځل د هغۀ شا ته ناست مېراباڼ ته واړولې. دې اؤرېدو سره يؤ ځل بيا د خندا انګازې د دېوالونو نه راؤتمبېدلې، چې يوې ګنګوسې د دغه انګازو ټول زوږ ځان کښې راؤنغښتلو،

"زرکه"

د سميتا دغه "زرکه" په تول ډېر دُروند ؤ. د "ځيرک" سره د غرېز سمون نه پرته ئې هم يوه نيازبينه معنا وتله. د ځيرک سترګې، د ځيرک شونډې، د ځيرک غړې، د ځيرک څرمن، د ځيرک ځاندره، د ځيرک تګ اؤ زرکه. کۀ د نومونو ايښودونکو يوه ډله ټاکلې شوې وه اؤ د ځيرک د پاره د څۀ ښځونک نوم ايښودلو کار ورته سُپارلے شوے ؤ، نو ارو مرو به ئې هغۀ د پاره هم دغه "زرکه" نوم خُوښولو. ټولې سترګې يؤ بل ته وار په وار واؤړېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ ټولو سترګو کښې دغه نوم د پاره د خوښې څرک ؤ.

"نن نه به دا زرکه وي".

د مېرابان په غلي غږ کښې دغه پرېکړې وئېلو سره ځېرک خپلې سترګې يؤ ځل بيا مېرابان پله واړولې. مېرابان هغه خپله سينه پورې جوخت کړو اؤ په دغه کوټه دُرنې چپيا وزرې خورې کړې. نن ځېرک خان له بل نوم کېښودے شو. دا نوم به اوس څوک نۀ وُرانوي، ځکه چې دغلته د نومونو وُرانولو دستور نشته. د ځېرک خان نه کۀ چرې چا "ځيرکو" کولو، نو مشرې مور ورله د پلار څمڅ.......

په درشل ولاړ کاکُوان کُړاغې سترګې ولاړ ؤ. هغۀ ته د چا پام نۀ ؤ. دومره مينه، سوُد اؤ پېرزو هغۀ په ټول ژوند کښې ليدلې نۀ وه. سميتا د "زرکه" نوم اخستلو نه وروستو غلې شوې وه. د نوم اخستلو په وخت هغې د ځېرک مخ کښې سترګې ښخې کړې وې. نۀ هغې چا ته د دغه نوم اخستلو نه وُروستو کتلي وو، نۀ ئې خپلې سترګې تر دغې سا د ځېرک مخ نه ويستې وې.

"سميتا! خوارۀ راؤړه کنه! د ټولو خلې خوږې کړه!"

د ځېرک تندے ښکولو سره سم مېرابان سميتا ته دغه ؤوې اؤ بيا ئې خپل پلؤ پسې لاسونه د روپيو راخستلو له ؤغځول، چې سميتا ؤوې،

"دا خوارۀ زما له اړخه".

"ولې؟ زمونږ برخه پکښې نشته؟" د تاجو تپوس نور هم ځان سره ملګرې کړل اؤ خوږو راؤړلو د پاره سميتا د ورلاره ؤنيوله. درشل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته رسېدلو سره هغې کاکُوان ؤلیدلو اؤ دغسې کاکُوان پخپل غلي ؤدرېدو د پښېمانۍ نه سترګې ښکته کړې.

"دننه ورشه!"

د سمیتا خبرې اؤ لارې پرېښودلو سره د نورو هم هغۀ ته پام شو اؤ هغۀ په درشل دننه پښه کېښودله.

"راځه! راځه! تا خو زمونږ کور ته ژوند راوستلے دے".

مېرابان په کاکُوان د هرکلي پېرزو ؤکړه. ځیرک هم د هغۀ هرکلي ته پاڅېدۀ. ځیرک په اُوږه لوپټه سمه کړه. د هغۀ په سترګو اؤ شونډو موسکا وه. کاکُوان ؤلیدل، چې خاؤرې د خپلې خاؤرې رنګ واخستلو. په سا کېدلو سره د ځیرک سترګو کښې د زړګې نظر وینښ شو اؤ هغۀ زمکې ته ؤکتل.

"لکه چې ځیرک خپله پېژندګلو نوره کړه؟"

کاکُوان د چیو نه ګُوتې شُوملو سره سم مېرابان ؤپوښتلو. د کاکُوان دغه کور کښې ډېر دُرناوے کېدلو. د دغه کور هر بدک د زړګې راتلل د کاکُوان ورکړه ګڼله.

"د هرې سندرې ځان له سُر وي، ځان له تال وي. د تیټ غږ سندره چې څوک اوچتو پردو کښې رانیسي، نو هسې ځان ستړے کوي. هر سُر پخپل ځاے اؤ خپله پرده کښې ښۀ ښکاري".

(مېرابان لکه د یؤ ژور فلسفي خبرې کولې. هغه مخامخ څوکۍ باندې داسې ناست ؤ، چې یوه پښه ئې ښکته ځوړنده وه اؤ بله پښه ئې نېغه کړې وه اؤ په دغه پښه ئې خپل هغه لاس اډانه کړے ؤ، د کوم لپه کښې چې ئې خپله زنه اؤ د مخ ټوله کاسه ایښې وه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په زړکه د ځيرک پرده وه، ځکه بې ځا ے ؤ، ځکه رژيدهٔ. اوس هغه خپل سر له راغلو. اوس به رنګ هم راپرېږدي اؤ د هرې سا نه به خوند هم واخلي".
کاکوان تلے د ے اؤ شپه رو رو خپل رنګونه شيندلو د پاره تيارو کښې شرنګ شرنګ خوځي.

"ژوند د تربدلې هوسې سترګې دي، چې وينم ئې
نن هډو د مرګ نه بغاوت کوو، چې څهٔ کيږي؟
زړهٔ مو د نړۍ په ننداړو باندې ډېر ؤخوړهٔ
اوس د ښائستونو تلاوت کوو، چې څهٔ کيږي؟
ډېره مې ادا ستا د ښکلا په باب کښې ؤکړله
دا ځل ئې تفسير لکه قيامت کوو، چې څهٔ کيږي؟
ډېر په اقتداء کښې د بې لارې مُلا پاتې شو
دا ځل به مدهوشه! امامت کوو، چې څهٔ کيږي؟"

د کوټې نه بهر د "مدهوش" غږ واؤرېدلے شو. دا وړومبے ځل نهٔ ؤ. دې نه اګاهو هم زړکې دغه د ژوند بوغ غږ اؤرېدلے ؤ اؤ نن هم ورته ياد د ے. هغه وخت وئيلي شوي وو،

ا ے! د خپلې مينې لېونتوب خمار وهليه!
زهٔ به دې پخپل حسن نشه په سر کښې ماته کړم
تهٔ را ته يؤ ځل د خپلو شونډو په سر ؤوايه!
زهٔ به ستا د ست سره توبه په سر کښې ماته کړم
زهٔ به د ورتلو سره مدهوشه! ورته سپارم ځان
زهٔ به ئې د زړهٔ هره ګيله په سر کښې ماته کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اؤ دغه غږ اؤرېدلو سره زړکې لېدلي وو، چې مدهوبالا تونده پاڅېدلې اؤ بهر وتلې وه.
مدهوش ټول ژوند شاعرۍ ته سپارلے ؤ. مدهوبالا سره مینې نه وروستو هغه د نړۍ هرې چارې نه ځان رانغښتے ؤ. دغه مینه په ډېره حسن پرستۍ، لږه خواخوږۍ اؤ لږه ډېره جنسي تنده باندې اډانه وه. یؤ ځل مدهوبالا د پېژند روغولو د پاره تلې وه. یوې کړکۍ ته سرې اؤ بلې ته ښځې ولاړې وې. دغه د مدهوبالا د جوبن ورځې وې. د شپې کۀ به هر څو سړي د هغې په درشل لکه د خاؤرو پراتۀ وو، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې ګناه کوونکي خپلو مخونو باندې د سړیتوب نقشونه برخېره کوي. مدهوبالا کۀ به د ننداري په وخت هر څو د سازونو په ښونه لکه د مستې زړکې په چړچقو وه، خو دغه ورځ وه اؤ د ورځ په رڼا کښې به د هغې مخ اؤ خویونه نور شول.
هغې دا نۀ وئېل، چې څوک دې هغې له خپل پېر ورکړي، خو هغې دا هم نۀ ګڼل، چې دغلته به هغې پسې ملنډه ؤشي.
"اخوا شه! د ښځو لېن کښې ؤدرېږه!"
یؤ سړي هغې له دیکه ورکړه اؤ د کتار نه ئې ؤویسته. د هغې سترګې ؤترېدلې اؤ چې څنګه د ښځو پله روانه شوه، نو یوې ښځې پړې غږ ؤکړو،
"دېخوا را نۀ شې! (دې غږ کښې کُرکه اؤ زور ؤ) خُدا ے مو ورک کړه چې".
"نو زۀ کوم خوا لاړه شم؟" مدهوبالا په ځا ے ؤدرېدله اؤ ځان سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې بې د شونډو خُوځولو ؤوې. دغه پوښتنې له تر دغه وخته هغه د ځواب لټون کښې وه، چې کړکۍ نه پرې بابوګي غږ ؤکړو،

"اے دغۀ! (اؤ سر خُوځولو سره) نه ريښتيا، اے دغې! (اؤ بيا ملنډه کولو سره) دغۀ ئې کۀ دغه ئې، اؤ چې پيژند کښې به درله څۀ ليکو؟ څه! پښې سپکوه!"

دې تهول وخت کښې مدهوبالا د دواړو لاسونو ګوتې يؤ بل کښې ورکړې اؤ خپلو شونډو ته نيولې د خپلو ګاګيرو سترګو سره (چې دغه وخت پکښې د ګيلې اوښکې هم ځلېدلې) چاپېره کتل، چې يؤ دُروند اؤ بوغ غږ ؤوې،

"دا څۀ خبر دے، چې تۀ به ورله پيژند کښې څۀ ليکې. دا د خُدا ے نه تپوس ؤکړه! (دغه خبرو سره هغه کتار نه وتلے کړکۍ پله روان شوے ؤ) چې کۀ دا ئې ستا د مور غوندې يا ستا د پلار غوندې يا زما غوندې يا ستا د خور غوندې روغ کړے ؤ، نو څۀ تېل پرې سوزېدل؟ د هغۀ په خُدايۍ کښې پرې څۀ کمے راتلو؟ د هغۀ نه تپوس ؤکړه، چې هغه درته ؤوائي. تاسو خو وايئ کنه، چې هغه په هر څۀ خبر دے، نو بيا دا ځواب هغۀ نه ولې نۀ اخلې؟"

"مدهوش! پرېږده! راځه ترې!"

کتار کښې ولاړ يؤ سړي په مدهوش غږ ؤکړو اؤ هغه په ځاے د دې چې کتار ته سُتون شوے ؤ. مدهوبالا پسې روان شو اؤ نن ثومره کلونه تېر شوي دي، خو مدهوش د مدهوبالا خوا له خامخا مُياشت کښې يؤ ځل ورځي اؤ مدهوبالا هم خپل زړۀ هغۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته سپارلې دے. دغه مينه پټه پاتې نۀ شوه. مدهوبالا ته کۀ اوس پورې پېژند په لاس ورغلے نۀ دے اؤ دغه پېژندګلو د هغې بې پېلامه، بې نخښې اؤ پټه ده. مدهوش د کلي کلوېغي ته ؤوتلو اؤ د مدهوبالا ارزښت منډۍ کښې ټيټ شو. اوس چې مدهوبالا نوي ځوک دغه بازار کښې ؤويني، نو مجمر لاس کښې اخستے د هغۀ نظر ماتوي (مدهوبالا دا ګڼي، چې هغه د نظره شوې ده). ډېر وختونه تېر شول. اوس مدهوش هاغه مدهوش نۀ دے اؤ مدهوبالا هم هاغه مدهوبالا نۀ ده. د مدهوش مخ کښې کوتونه ژور شوي دي اؤ وېښتو کښې ئې د سپينو شمېر په تورو اؤړېدلے دے. اوس ډېر تراخۀ ښکي نۀ اؤ ډېر تؤدۀ سيزي نۀ. چې کله هم راشي، مدهوبالا ځان ښکلې کړي. د برنډې کيڼ اړخ ته کوټه کښې يؤ بدک هم مدهوبالا اؤ مدهوش باندې نۀ بلوځي. مدهوش کۀ دغلته يوه ورځ پاتې کيږي اؤ کۀ دوه ورځې، مدهوبالا د هغۀ په ځنګل پرته وي.

دا مستي اؤ دا شراب،زۀ ګنهګار نۀ يمه
دا سپرلے اؤ دا شباب،زۀ ګنهګار نۀ يمه
دا ځواني اؤ دا عذاب،زۀ ګنهګار نۀ يمه
شېخه! تۀ ګټه ثواب، زۀ ګنهګار نۀ يمه

د مدهوبالا د کوټې نه داسې ډېرې سندرې راځي اؤ مدهوبالا دغه سندرې د خپل ژوند تاريخ د پاره ځوندي کوي اؤ کله کله پرې خپله غاړه هم ګوري. د دغه سندرو د پاره په يوه پاڼه مدهوش غټ غټ ليکلي دي، "د ټولې مينې نيمګړې سندره".

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس خان اوس هم کله کله ځيرک يادوي، خو پانوس لکه چې د خپل مړ ورور او مړې وږندار په ژوندي ورارهٔ هم خاوري اړولې وي. د ځاموري ابۍ د ځلوښتې نه چې وږندار راغلې ده، نو پخپله ئې هم کټ نيولې دے. هغه د مابتۍ هغه سلګۍ نهٔ شي هېرولې، کومې چې د يوې ښځې په دې خبره را ماتې شوې، چې "خُدايه کنه! د ابۍ سا ختله او په خُلهٔ ئې د قمرو هغه ځوے يادولو" (بيا داسې خبرې سره خو هغه ښځې هم پوزه لړه ډېره راښکلې وه، نو اغېزه ئې زياته وه). ډېرې مودې راهسې وږندار ليدلې وو، چې د ځيرک په يادولو به د مابتۍ سترګې ډېرې غمژنې کېدلې او د هغهٔ روکېدلو نه وروستو د هغې سترګو کښې د خندا د رڼا په ځاے د خُواچينۍ توره لړه مېشته شوې وه. وږندار چې د مابتۍ نه خپل کور ته روانېدله، نو هم ئې ليدله، چې د ځامورې ابۍ د مړينې اوښکو کښې مابتۍ د خپل ورک شوي ځيرک د پاره سلګۍ نغښتلې دي.

"مابتۍ د قمرو نه د پيو په ځاے مينه رؤدلې ده....."

دغه خبره باندې هغې د مابتۍ خيال په ډډه واړولو.

نمر او سپوږمۍ د يؤ بل پلؤ نهٔ پُرېږدي ..... تُياره او رڼا يؤ بل کښې روکيږي ..... شپو ورځو ژوند په مخا راخستے دے .....

ځيرک د زړکې ټول رنګونه ځان نه تاؤ کړل، اوس د سندرې غږ سره د چورلک مکېز زُده کوي.

خپل کلي کښې د ګل پرداز خان په نوم پېژندګلو لرونکے دغه کوڅو کښې "ګل پري" شوے ؤ او هغه وخت به د هغهٔ يؤ خُوځښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره موسمونو سُتوماني ويستله. د هغۀ پېژندګلو د يؤ مېږۀ په توګه کېدله. د هغۀ يوه لُور اؤ دوه ځامن اوس په پوهنتون کښې دي. د کوځې پائې کښې جومات ته څېلمه د هغۀ کور دے. هغه به مابنام دُيارې له وتلو. د هغۀ ښځه ګل پري دې نه خبر نۀ وه، چې ماسخوتن د هغې ګل پرداز خان پخپله ګل پري کيږي اؤ د هغۀ پښو کښې پنزېبونه شنېږي. ګل پرداز خان کلي نه د هغۀ د نيمګړي ذات د تکميل خوب ويستلے ؤ. دغه ښار کښې هغه پوره شوے ؤ. هغه په زېړون بدک نۀ ؤ. د ګل پرداز خان اغوستن کښې چې به څومره غلے اؤ سوړ ؤ، د ګل پري کېدو سره به پکښې دومره مستي اؤ جوبن ډېر شول. د دوکړې ډنګ سره به چې هغۀ ټوپ کړل، نو ننداره کوونکې سترګې به بقې پاتې شوې. د هغۀ مېرمن، د هغۀ لُور اؤ د هغۀ ځامن به چې د اولس نه د خپل پلار د سرېتوب اؤرېدل، نو په دۀ به وُيارېدل. ګل پرداز خان ځکه لرې ځان له استوګن خُوښ کړے ؤ، چې رنګينه اؤ مسته ګل پري د هغۀ په درشل د هغۀ د خُوږې دُرنې ګل پري سره د چا په خُلۀ مخ نۀ شي. هغۀ د دوارو ګل پريانو منځ کښې ځان د ېوال کړے ؤ. د هغۀ وارۀ چې ښُونځي نه پوهنتون ته شول، نو د هغۀ ټوپ سره به سترګې نۀ بقېدلې، ځکه ئې دغه ځاے نه ځان راؤنغښتلو. کور کښې ئې ؤوې، چې د هغۀ کار نور نشته. د يؤ څو مرو ُپه کور کښې ئې کار پېل کړو. ګل پرداز خان خپل ځان کښې پټه ګل پري ؤوژله اؤ د يؤ ګل پرداز خان ژوند ئې کولو. اوس هغه پنځۀ وخته نمونځ کوي. کله کله چې د پنزېبو شرنګ د هغۀ خيال کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې کړي اؤ د هغۀ پښو کښې خوځښت راشي، نو ورسره ئې سترګې هم لوندې شي. هغه سترګې ؤزوري، شونډې ؤچيچي، سر ؤخوځوي اؤ خپلې دننه ګل پري له په مرۍ ګوتې کېږدي، بيا ځان پوره ګل پرداز خان کړي. هغه غواړي، چې د هغۀ دننه ګل پري دې چرې هم بيا هغۀ کښې اؤ د هغۀ په دوہم ځوي کښې سا وانخلي (هغه يوؤلسم کښې زده کړه کوي اؤ پلار د خپل ځوي په پښو ايښودلو پوهه شوے دے)، خو په يؤ خيال د بندېز هڅه، هغه خيال ته بيا بلنه ورکول وي، دغه د وګړي د ساپوهنې جوت رېښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتمه شپېه

ګل پرداز خان د پاره د هغۀ دننه ژوندیہ ګل پري وژل ډېر ګرُان وو، خو زړګي نه خپل ښکاره ځېرک خان ډېر زر هېر شو. رېښتيا خو دا دي، چې هغه ځېرک خان د زړګي ؤ. زړکه يوه ښکلې، نيازبينه، ناوياته اؤ مينې نه ډکه سندره وه اؤ د سازونو په ساپوهنه ځان پوهولو د پاره هغې کښې تنده پېغله شوې وه. هغې پښو کښې پنزېبونه تړلي وو، د سميتا د راتګ لاره ئې څارله.

"مړې! چرته تلې وې تۀ؟ (د زړګي تپوس کښې د يؤ وړوکي د تپوس سپېځلے مکېز ځلېدلو) زۀ سمه ډېره سُتړې شوم اؤ څومره وخت نه درته ناسته يم".

"ځار شم د خپلې زړګې نه (سميتا د زړګې دلاسې د پاره ډېره نانې کتانیہ شوه) ما وې، چې خپلې زړګې ته ځان بيخي ؤزګار کړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سميتا سپيناوي کولو پورې زرکه ؤدرېدلې وه، خپلې لمنې ئې سمې کړې وې اؤ په خپله لوپټه ئې خپله مْلا تړله.

"د ښځې ځاندره کښې مخ، تيونه، نرۍ مْلا اؤ پْلن کوناټي خپل زړۀ راښکون اؤ خپله ښکلا لري. د نڅا وخت کښې ساز ته غْوږ کېږده، چې هغه تا نه څۀ غواړي، سندره باندې ځان پوهه کړه، چې هغه تا ته څۀ وائي اؤ چې کله تۀ په دغه وېنا اؤ دغه غوښتنه پوهه شې (سميتا د ګنګوسو غوندې خبرې کوي اؤ دغه وخت کينه پښه په زْمکه پوره ايښې، د ښۍ پښې کونډۍ لږه کږه کړې اؤ پُونده ئې لږه اوچته کړې، دواړه لاسونه خْوارۀ کړې. زرکې نه يؤ ګام په شا شي، چې دغه ښونه ؤويني)، نو بيا به".

"په ګډېدو شم" (زرکې ګڼل، چې سميتا به ورته پنزېب له د شړنګ ورکولو ؤوائي).

سميتا د هغې دغه نْيازبينه خبره واؤري، موسکۍ شي، خوا له ئې راشي اؤ ؤوائي،

"نه! بيا به خپل بدن، خپله ځاندره ګويا کړې (څو شېبو له هغه بې د څۀ ساز نه ؤنخيږي. د هغې پنزېبونه شْړنګهار کوي، هغه خپلو سترګو ته ګوته ؤنيسي اؤ زرکه ؤويني، چې سترګې څنګه خبرې کوي. بيا خپلو مېمو ته، بيا خپلې مْلا ته، بيا خپلو کوناټو ته اؤ زرکه ګوته په خْلۀ پاتې شي) ځان به دومره تنده تنده کړې، چې تا ته کتونکې سترګې جل واخلي. تۀ ځان کښې پټه شوې ښځه د نڅا په وخت ښکاره کوه. دومره مۀ ښځه کېږه، چې څوک تا بدک ؤګڼي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د مدهوبالا غوندې بنځه؟"

(سمیتا بیا موسکۍ شي) "هو! د مدهوبالا غوندې بنځه".

دغه وخت مدهوبالا د اوبو نه ډک جیځ لاس کښې نیولے ور کښې ولاړه وي.

"زرکې! سمیتا ته د مېرابان نه هر څۀ زده کړي دي".

مدهوبالا د زرکې خوا له په موسکو سترګو دغې وېنا سره راشي.

"اؤ مدهوبالا د مېرابان ټولې دعاګانې ګټلې دي".

سمیتا د مدهوبالا خبرې پسې ترلې خپله ؤوائي اؤ زرکه د دواړو سترګو کښې یؤ بل د پاره بشپړې مینې ته ؤګوري.

"تک . تک
دین . دین
تک . تک
دین . دین
تنک . تنک . دین
تنک . تنک . دین
تنک . تنک . دین . دا
تنک . تنک . دین . دا
تنک . تنک . دین . دا
دینک . تنک . دین . دینک . تنک . دین
دینک . تنک . دین . دا
دا . دا . دا"

سندرې سره څۀ وخت سمیتا خپلو خُوځښتونو سره زرکې ته نځا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنائي، بيا زرکه پاڅوي اؤ مدهوبالا ننداره کوي.
مدهوبالا اؤ سميتا زړونو کښې غواړي، چې يؤ بل ته ؤګوري اؤ د سرګم سره د زرکې د نڅا سُتائينه ؤکړي، خو هغوي د زرکې د نڅا يؤ ځُوځښت هم بائېلل نۀ غواړي..... هغوې نۀ غواړي، چې يوې شېبې له هم د دغه ننداري خُوند له لاسه ورکړي. د سرګم غلي کېدلو سره سُتړې سُتړې زرکه د سميتا اؤ مدهوبالا منځ کښې خُوره وره څملي. څو شېبو پورې د هغې پېنزېبونه هم دغسې شنېږي. هغه خوبولې وي. سميتا خو دغومره وخت کښې اوده شوې هم وي، خو مدهوبالا ويښه وي. اوده سميتا په ډډه واؤړي، د زرکې لاس خپله سينه پسې په اودو اودو جوخت کړي اؤ زرکې ته مابتۍ مخامخ ؤدريږي.
خوب ګاګيره مرغۍ وه اؤ د مابتۍ يادېدل په دغه مرغۍ د وېرې ليندې نه ويشتے شوے کانړے شو. پرځندکاکا اؤ کميلې نه وروستو کۀ د زرکې زړۀ چا پسې کرېدلو، نو هغه مابتۍ وه، هغه مابتۍ چې د ګناه په شپه پکښې توبې د قمرو ساه پوکلې وه. د ځامورې ابۍ مينه کۀ هر څو زرکې ډېره ګڼله، خو هغه به د ورځ څۀ برخې د پاره وه. نن هغې د خپلو اندامونو د ګويا کولو ژبه زُده کوله اؤ نن ځانېتي وخت د مابتۍ مشر ځوي مُېرلوس ګل پل واخستو. ډېر خُوارۀ ککوړي د هغۀ پل سره ؤرغړولے شول. مابتۍ نن هم نۀ خاندل (هر څو کۀ ډېره خُواچينه هم نۀ وه). کله چې ځيرک خان پل اخستے ؤ، نو هغۀ سره ککوړي نۀ وو رُغړولے شوي. کميلې ته به ئې مور وې، "پا پلې پل واخله ..... يؤ دې بختور شه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا بل واخله". یؤ ککوړے نیم د ځیرک پښو سره هم ځوئیدلے ؤ. تر دغه وخته، د ځیرک خان دننه چا کتلي نۀ وو. کله چې هغه لږ لویګاڼے شو، نو کور کښې څۀ ځان ځانی نه پرته د هغۀ ښځونک کېدل هم د کوړمې سترګې هغۀ نه اړولې وې. چې د څوارلس کلونو شو، نو کور ئې پرېښودلو. اوس خو د هغۀ نه کمیله هم لرې کړې شوې وه. د فردوس دننه یؤ وړے شرمخ ؤسېدلو اؤ کور نه بهر د ګڼ شمېر لېوانو د ځلو نه هغۀ پسې لاړې څڅېدلې.

نن د هغۀ ژوند کښې دا ورځ راغله، چې دغه کور کښې چاپېره ګڼ شمېر ډیوې بلې کړې شوې دي. په دېوالونو مېخونه ټک وهلې شوي دي اؤ دغه مېخونو سره په تارونو رنګ رنګ څېرې ځوړندې دي. انګڼ چڼکاؤ شوے دے اؤ ګربتیانې لُوګے شوې دي. ټولو ښځونکو رنګارنګ، ښکلي اؤ ډولي اغوستن اغوستي دي اؤ د ځوړو پخلي د پاره لوئې پتیلې باندې کړې شوې دي. زرکه لکه د ناوې ښکلې کړې شوې ده. نور ټول خپلو کښې په خبرو اؤ ټوقو بوخت دي. کوټه کښې زرکې د ناوې څهره کښې د ماستخوتن په نمونځ ولاړه ده.

"تۀ ځان سم کړه، هسې نۀ مېرابان اوس ؤوائي، چې زرکه راؤباسئ. زۀ به یوازې څۀ کؤم؟"

سمیتا مجمر لاس کښې نیولې مدهوبالا ته ؤوې اؤ په غلې ځلۀ مدهوبالا د سمیتا سره کوټې پله روانه شوه. زرکه په مصله ولاړه وې. داسې ښکارې، لکه د ښکلا یوې نیازبینې ناوې چې د سپرلي ګڼ رنګونه ځان نه تاؤ کړي وي اؤ د جنت بڼ کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې غېږ ته هرکلي وئېلو د پاره ولاړه وي. سمیتا اؤ مدهوبالا څو شېبو د پاره دغه ننداري نه څوند واخلي (هغه دواړه نۀ پوهیږي، چې دغه وخت د هغوي سترګو کښې راڼۀ څاڅکي ولې راغلل). د نمونځ سر ته رسولو نه وروستو دواړه د زړکي خوا له راغلې اؤ د هغې څورې کړې لپې سره ئې د هغې د شونډو په څوځښت ځان سره "امین" ؤوې. په مخ د دعا لپه راښکلو سره دواړو داسې ؤګڼل، لکه چې شوې دعا نمانځلې شوې وي.
"زۀ ورځم اؤ مېرابان نه تپوس کؤم، چې تا بهر ؤباسو".
د سمیتا خبرې ته موسکۍ زړکي ښه ؤکړل اؤ چې کله سمیتا بهر وتله، نو مدهوبالا بیا مجمر ته لاس کړو. د هغې زړۀ غوښتل، چې نن ځان مجمر کښې کېږدي اؤ زړکې ته ئې لوګے کړي. دغه وخت د زړکي په ښۍ سترګه د وېښتو څو تارونه لکه د څونډې څوړند وو. په تندي ئې وړه غونډې ټیکه د پرخې د داسې څاڅکي په څېر پرته وه، چې د رڼا وړانګه پکښې دننه د خندا نه شنه ولاړه وي. د دنګې غاړې نه ئې يؤ نرے پړقینده امېل لاسونه تاؤ کړي وو. دروند سور اغوستن ئې اغوستے ؤ، چې په هغې د مقېش ستوري ښلي شوي وو. خوشبویانو ئې د سالُو پلؤ نیولے ؤ.
نمانځۀ نه اګاهو مدهوبالا، سمیتا اؤ شبمین د زړکي ډول سینګار کښې بوختې وې. سمیتا د هغې څڼو کښې ګلونه ټومبل. مدهوبالا د هغې سترګې تورې کړې وې، د سترګو لکۍ ئې ورله لکه د تېرې تُورې ویستې وې اؤ دغه وخت ئې ورله د اوږدو ښو جمدر نور نېغول. شبمین د ګلونو اؤ رنګونو نه ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړۍ لاس کښې نيولې ولاړه وه. هغې نه ځان هېر شو اؤ د زړکې د ځاندرې په مهينو موړو اؤ ډوغلونو کښې ئې سترګې په تيندکونو شوې. د هغې سترګې کړاغې اؤ خلهٔ وازه پاتې شوې وه.

"د زړکې کميس دې خدائے زړکې نه هېر کړي"، زړهٔ کښې به خامخا شبمين دغه وئيلي وي.

"شبمين!"

د سميتا غږ سره شبمين هغې ته ؤکتل اؤ د هغې د دغه غږ زور ئې د هغې په سترګو کښې لکه د سکروټو ؤليدلو. د خپلو سترګو تېر ورله په مخ پښېمانې چپې خورې کړې، خدائے پله ئې ؤکتل، دواړه لاسونه ئې زنې سره قېنچې کړي غوږونو له يؤړل اؤ کوټې نه سرټيټې ؤوتله.

د شبمين سترګو کښې ليدلې سوکړې د سميتا سترګې هم د زړکې دنګې غړۍ، مهينو ډونګو، خوئينده سينې، نرۍ ملا اؤ پلنو ټوټو باندې ؤخوئېدلې. هغې داسې ؤکڼل، لکه چې د کوټې په نزدې ګوټ کښې د ښکلا يؤ تنده غرے روح ډډه وهلے د زړکې ننداره کښې ورک وي. د دغه روح سپينه ږيره اؤ سپين پټکے دغه تياره کښې ځان ځلوي. سميتا خپل ژوند کښې د مدهوبالا نه وروستو دا دوېمه ښکلا ؤليده (دا ښکلا د مدهوبالا نه کهٔ يؤ په درې نهٔ وي، نو يؤ په دوه خو اورومرو ده).

"مېراباں غږ ؤکړو".

د کوټې په درشل د ننه پښه ايښودلو سره سميتا ؤوې اؤ هغې سره بدرګه ځو نور ښځونک هم وو. هغوي يؤ رنګينه څادر لاسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې نیولې ؤ، چې ګڼ شمېر ځونډي ترې چاپېره ځوړند وو. هغوي شپږ واړو دغه څادر لکه د څپر اوچت ؤنیولو اؤ د څادر لاندې زرکه د مدهوبالا اؤ سمیتا منځ کښې روانه شوه. د درشل نه بهر ښځو اېښودلو سره په هغوي د ګلونو پاڼې ؤنوستلې شوې. هره سترګه کښې حېرانتیا ببر سر ؤدرېدله. دغه ښکلا ښځونکو کښې چا لیدلې نۀ وه. د قمرو ښائست د زرکې پوستکي نه بهر اؤ د ناموس خان سړیتوب د ځیرک خان په څرمن دننه ژوندے ؤ اؤ په رېښتیا ژوندے ؤ.

زرکې انګڼ ته رسېدلو سره د مېرابان ښځو له لاس یؤړلو. مېرابان د هغۀ په سر لاس کېښودلو اؤ بیا ئې په غاړه راکښلو حېرانې سترګې ځان ته کړې.

"زۀ دا غږ کؤم، چې زرکه به زما د سیوري لاندې وي.

زۀ دا لوظ کؤم، چې د زرکې پاملرنه به ما په پور وي اؤ دغه پور د پاره به تر خپله وسه هره لاره خپلؤم.

زۀ دا خبره څرګندؤم، چې نن نه به زرکه زمونږ د کور شمېر کښې وي.

زۀ غوښتنه کؤم، د دې کور د هر وګړي نه، چې هغه به د زرکې زړۀ ساتي اؤ د هغې خوښه به په ځان غوره ګڼي.

زۀ دعا کؤم، چې الله دې زرکه زمونږ سترګو کښې د رڼا ، زمونږ په مخونو د موسکا ، زمونږ زړونو کښې د خوشالۍ اؤ زمونږ کور کښې د پیاوړۍ مخ ؤګرځوي".

"امین" (ګڼو خُلو په یؤ ځل ؤوې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې مېراباان کښېناستلو، نو هغه سره په غبرګه پرته څوکۍ زرکه هم کښېناستله. د هغې په سر هغسې د څادر څپر خور ؤ. اوس به یؤ یؤ ښځونک راتلو اؤ د زرکې غېږ کښې به ئې څۀ روپۍ غورځولې. ځنې به د لارې نه په راتلو سترګې د زرکې مخ نه نۀ ویستلې اؤ د هغې لمن کښې څۀ روپۍ ایښودلو نه وروستو چې به ستنېدلو، نو هم به ئې سترګې د زرکې په مخ ښخې وې.
(خُدایه! مدهوبالا بیا مجمر راخستې).
ډېر وخت دغه سلامونه ؤشول. د زرکې کوټې نه راوتلو نه اګاهو چې کوم زوږ ؤ، هغه زوږ اوس یوې غلې تنداره کښې وُرک شوے دے. شېمین د مېراباان د سترګو په وېنا د زرکې لمن یؤ څپوټکې کښې تشه کړه اؤ کوټې ته ئې دننه کړه. ټول مېلمانۀ داسې ګنډلې خلې وو، لکه د ژمې شپه چې د ځیرک خان دُوې کلې کښې د نیمې نه واوړي. د مېراباان په وېنا مېلمنو ته چۍ اؤ خوارۀ کېښودے شي. ځنې د زرکې تنداره کښې بې پامه د تؤدو چیو نه په ګُوټ کولو خپله خُلۀ ؤسیزي اؤ ځنې د پتاسې، سموسې، متایۍ یا پیکوړې سره خپلو ګوتو نه چک ؤوهي.
ډېر وخت وروستو د ژړا یوه ښکالو د دغه شپې چپیا کښې ځان ښکاره کړي. د ګل پرداز سترګو نه اوښکې روانې وي. د خپلې ژړا ټینګولو هڅه کښې د هغۀ خُلۀ چینګه پاتې شوې وي اؤ سترګې ئې دُرې برخې غونډۍ شوې وي. مېراباان د خپل ځاے نه پاڅي اؤ دواړه لاسونه ګل پرداز ته هرکلې د پاره خُوارۀ کړي. د ګل پرداز په سر سیندهۍ خُولۍ وي. ښځونک د ډېوال چنې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست ګل پرداز ته کتلو سره ګاګير شي اؤ دغه څو شيبې د هغوي سترګې زرکې نه واؤړي.

ګل پرداز به هغه وخت کښې خاؤرې نه دُوړې پاڅولې، کله چې مېرابان يؤ بدک ؤ. هغه سُکنړ ؤ اؤ په نڅا کښې به د هغهٔ لوړه نهٔ مرېدله. يوه ورځ د مړې کورنۍ يؤ وګړے اتڼ کښې "روشني" نومې بدک پسې ؤنخښتلو اؤ د روشني په ژړا انګولا هم چې کله دغه سړي د هغې پرتوغابښ نه لاس ؤ نهٔ ويستل، نو "راني" ورغله اؤ دغه سړي ته په پښو پُرېوتله. اولس په لوي شُمېر کښې دغلته ؤ. دغه سړي راني هم د سر نه ؤنيوله اؤ څو ګامونه ئې په زمکه راکښله. نندارتون ته ولاړ وګړي لېوني نهٔ وو، چې د دغه سړي لاس ئې نيولو اؤ ځان له ئې ويړيا شاتار کتلو. د راني هم مور خور يؤ کړے شول. راني په زمکه پرته وه. ژړا کښې ناګهانه هغې ځان ته ؤوې،

"زما مور هم زما په لُويکانې کېدلو زهٔ پرېښے يم اؤ زما خُوېندو د پاره هم زهٔ د سرتيتۍ پېلام ؤم. هغوي کهٔ زهٔ ډېر زر پُردے کړم، خو اوس د هغوي څهٔ پُړه ده، چې دا زما خور اؤ مور کنځي. زهٔ خو اوس هم چې يوازې شم، نو خپلې مور، خور، پلار، ورور اؤ کور پسې ژاړم. هر څو کهٔ سترګو کښې مې اوښکې نهٔ راځي. هغوي به زهٔ پُردے کړے يم، خو زهٔ ئې اوس هم خپل ګڼم".

راني پاځېدله اؤ د اولس ګڼې نه ؤوتله. څو شيبو کښې چې بېرته راغله، نو څهٔ ګوري، چې د روشني نه اغوستن شُلولے شوے دے. دغه مور سړي سره څو د انډيوالې ځامن وو. هغوي پُړقې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړچقې کولې اؤ دا غږ به ئې هم کولو،
"پورته خو ئې په پوکنو تېريستلي يو.هواره ده. ښکته مو ؤ نۀ ليدله".
راني څۀ ګوري، چې روښني دواړه لاسونه خپلو مېمو ته نيولي، په زمکه ناسته ده. هغه ترېدلې ده اؤ وېره ورسره ده، چې موږ سړے د خپلو انډيواليو ځامنو ته هغه نوره برښېره نۀ کړي.
"اهـــهـــهـــهــــ"
يؤ څړيکو سره بوغ شوے غږ ؤوتلو اؤ د وينو تر شو. ټولو ؤکتل، چې د راني کيڼ لاس د موږ سړي څټ نه تاؤ شوے دے اؤ د هغې ښي لاس کښې نيولې چړه د موږ سړي خېټه کښې دننه لکه د اړې خوٚځيږي اؤ د هغۀ کُولمې شلوي. دوه درې جقونو څخه وروستو دغه سړے په زمکه پرېوتلو. اولس خور شو.
د انډيواليو ځامنو دغه وخت څۀ کول؟
دغه وخت د انډيواليو د ځامنو مخنيوي د پاره ګل پري توپنچه لاس کښې نيولې ولاړه وه.
د سړو د سپٚړدلي شوؤ پرتوغاښونو نه وېرېدونکي ښځونک يؤ ځاے شول، راني ئې خپل مېرابان کړو اؤ ګل پري ورسره هم ملګرې شوه. هم دغه ګل پري بيا د ګل پرداز خان رنګ خپل کړو.
اوس مېرابان اؤ زرکې سره يوه ځوکۍ خوا ته کېښودلي شوه اؤ په هغې د ګل پري روح د ګل پرداز ځاندرې اؤ مخ سره کښېناستلو.
رباب سُر کښې کيږي ..... په دوکړۍ برونه نوستلې کيږي ..... د

(c) ketabton.com: The Digital Library

باجې غاړه چنګيږي ..... شپېلۍ کښې پُوکے وهلے کيږي اؤ په ګوتو ترې سندره ويستلې کيږي.
انګڼ خوشے پروت دے. چاپېره ښځونک ناست دي. د سندرغاړي پېلام سره سميتا زرکه د لاس نه نيولې پاڅوله. دغه شلګونو شمېر کښې يوازې د مېرابان، ګل پري، سميتا، مدهوبالا، تاجې اؤ شبمين سترګو کښې اوښکې وې. د زرکې سترګو کښې هم راڼۀ څاڅکي خواږۀ شوي وو، خو لاتر دغه وخته ئې د ځېځمو درشل نه پښه ويستلې نۀ وه. زرکه د مېرابان پښو له ګوتې يؤسي. هغه ئې په سر لاس ايښودلو سره ګل پري ته مخامخ کړي. زرکه ځان ته مخامخ يؤ سپين ږيرے سړے ويني، ځکه چې زرکه دغه مخ کښې دننه ګل پري نۀ پېژني. بيا هم د هغۀ پښو ته ټيټيږي، چې هغه ئې دواړه لاسونه ؤنيسي اؤ ښکته کېدلو نه ئې ايساره کړي. په سر ئې لاس کيږدي اؤ تندے ئې ښکول کړي. اوس کۀ زرکه هغه نۀ پېژني، هم څۀ خبره نۀ ده (ځکه چې زرکې د هغۀ (هغې) شونډو کښې د مينې تپ پخپل تندي ؤليدلو اؤ د هغۀ د ګوتو پېرزو ئې پخپلو اننګو ؤليدله).
په انګڼ کښې زرکه ؤدرېدله ..... سميتا د هغې مخ نه پلؤ واخستلو اؤ د لوپټې لرې کېدلو سره ننداره کوونکې سترګې ويني، چې د رنګونو ښاپېرۍ خپل مخ ښکاره کړو. د ښکلا د کاڼي بُت سا واخستله. بايد چې اوس پورې باجې "هنګ" کړے ؤ، خو د سندرغاړي سترګې د ښکلا بُت د هغۀ د لاس نه ويستلې وې اؤ هغۀ له يؤ راګ هم په لاس نۀ ورتلو اؤ بيا چې په ځان پوهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، نو ؤئې وئېل،

لکه ګل چې د صحرا منځ کښې موسيږي
داسې تا دې خُدا ے زما ژوند کښې خندان کړي
د جنت نوم به په خُلۀ باندې وا نۀ خلم
کۀ دې ښکليه! خُدا ے زما جانان کړي
لکه زۀ چې تا نه خپل ځان ځارؤمه
خُدا ے دې ما و تا ښائست ستا هم ارزان کړي

ګا - ما - پا - دا - پا - ما - ګا - رے - رے - رے - رے
سا - رے - ما - ما - ګا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا
دا - ني - سا - رے - سا

څوک کۀ په دې ما ته کافر وائي، نو ؤ دې وائي
زۀ ستا په مخ کښې د خُدا ے د نور جلوه وينمه
څوک کۀ په دې ما تومتي ګڼي، نو ؤ دې ګڼي
زۀ د انسان ځاندره کښې پټه فرښته وينمه

زۀ ستا تندي کښې د سپېځلي ژوند محراب وينمه
زۀ ستا په سترګو کښې د خپل هر سوال ځواب وينمه
زۀ ستا لاسونو کښې د خپلې برخې کرښې وينم
زۀ ستا په شونډو کښې خمار وينم، شراب وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ لېدلو باندې ستا تندر نیولې، وینم
په دومره ښکلو کښې یۀ ستا غوندې نیازبین نۀ منم
سپرلو څولۍ تا ته نیولې ده، رنګونه غواړي
د دۀ ګلونو کښې یۀ ستا شان ګلورین نۀ منم

د ښائستونو ښار خو ستا په سر نازېږي ګله!
څه تۀ ترې ؤځه! چې په دې ښار کښې بیا څۀ پاتې شي؟
دا چې دے کوږ د خیاله ګرځي، خو په تا وياړيږي
څه مخ ترې واړوه! چې ستا یار کښې بیا څۀ پاتې شي؟

لوګري چې د زړکي د ځاندرې کومې برخې ته هم څۀ وئیلي وو، د هغې برخې خوځښتونه داسې وو، چې لیدونکو سترګو نه ئې رپ وهل هېر کړي وو. نن په وړومبي ځل سندره مجسمه شوې وه. څو شپېو کښې داسې ښکاره شو، لکه چې سیلۍ هم د زړکي د ځاندرې دغه خوځښتونو ته ځان سپارلے وي. سپوږمۍ د وریځو نه څو ګامونه ښکته راغلې وه، چې د زړکي په ځلا ځلنده شي. د ستورو مخونو شپه په شپه رنګونه اړول. دوکړۍ خپله تمرې غږوله..... رباب خپلو پردو کښې غږېدۀ..... شپېلۍ د پوکونکي د روح غږ سندریز کولو اؤ باجه خپلو راګونو کښې بوختــه وه، خو دومره ډېرو غږونو کښې یۀ د زړکي د پنزېبونو شړنګهار ؤ. کۀ سپوږمۍ، ستوري، وریځې، ؤنې اؤ سیلۍ سا راکښلي وو، نو دغه نندارتون کښې روکو شوؤ سترګو لرونکي هم بل څۀ نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل. د هر لے اؤ تاپ سره د زرکې نځا د لیدونکو ژوند کښې د ټولو نه ښکلې ننداره وه. د دغه کوځې پاړرېژ اؤ د دغه کور انګڼ کښې په پُرېوتونکو پاڼو کښې یؤ سُپرلے ؤ، اؤ هغه د زرکې اغوستن کښې نۀ یوازې پخپله په چورلکونو ؤ، ځان سره ئې په چاپېرچل هم د ځان ځخه د وتلو اوبۀ ځُښکولې وې.

کوم وخت چې راګونه د دنګو غرړونو نه ټیټې پردې له راغلل، دغه وخت زرکې خپل کېڼ لاس اوچت ؤنیولو، د مړوند نه ئې خپلې پنځۀ واړه ګوتې لکه د اودۀ شوې پاڼې ځوړندې پُرېښودې..... ښے لاس ئې ځان نه لږ اخوا په مائله زاویه کړے ؤ (هم د دغه ښي لاس د مسواکې اؤ متې ګوتې سرونه ئې خپلو کښې یؤ کړي وو اؤ نورې دُرې ګوتې ئې نېغې نیولې وې، چې دغو کښې قچې ګوته د زُمکې پله وه)، خُپلې سترګې ئې د اوږدو ښو لاندې په خاؤره ځملولې وې..... ښي پښه ئې کونډې کښې لږه کوتهي کړې وه اؤ د هم دغه پښې پُونده ئې زمکې نه اوچته کړې وه.... ښې ډونګه ئې ویستلې وه اؤ دغه ډونګه ویستلو سره د هغې مُلا د تُرخ نه کوناټې پورې لکه د بُرغې شوې لیندې ښُکاربدله اؤ کوناټے ئې د دوکړې سره یؤ ځاے داسې خُوځولو، چې په ځو شپېو کښې ورسره ټول ننداره کوونکې هم په سرونو خُوځولو شول.

ناڅاپه باجه غلې شوه. دوکړې ځو ټپونه ؤکړل، خو غلې باجې سره د دوکړې مخ نه هم څپېره اوچته شوه. د رباب تارونه د دوکړې سره په ځاے ؤدرېدل اؤ شُپېلې هم سا راکښله. ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې سازوندو ته واوړېدلې. زرکه همغسې ولاړه وه (دومره وه، چې کوناټې ئې نهٔ ښوځولو اؤ سترګې ئې د زمکې مخ نه د سازوندو اړخ ته سر اخوا اړولو سره نېغې کړې). باجې ته ناست سرود خان خپلو سترګو نه د اوښکو لړۍ نهٔ ليدله. د هغهٔ لاس پښو کار پرېښے ؤ. په لفظونو کښې کهٔ ما د زرکې انځور اؤ د دغه سندرې غږ اؤ د نڅا ښوځښتونه ښودلے شول، نو ما به دا لاپه کړې وه، چې تاسو به هم خپلې اوښکې سترګو کښې ايسارې کړې نهٔ وې. زرکې خپلې سترګې د سازوندو نه بېرته زمکې ته سُتنې کړې (مخ ئې اوس هم را ګرځولے نهٔ ؤ)..... ځان نه لرې نيولے ښے لاس اؤ اوچت نيولے کيڼ لاس ئې د خپلو ؤلو نه ځوړند کړل..... خپله نېغه کړې پُونده ئې په خاؤره کېښودله اؤ د مېرابان په لورې روانه شوه. د مېرابان خوا له راتلو سره ئې د هغهٔ پښو له لاسونه يؤړل. مېرابان خپل ځاے نه پورته نهٔ شو، هغې ته ئې په سر لاس کېښودو. مدهوبالا راغله، زرکه ئې لاس نه ؤنيوله اؤ کوټې ته ئې روانه کړه. ګل پرداز خان د راګونو زوږ کښې د دغه ځاے نه وتلے ؤ. د لاسونو ځوړندېدلو سره ننداره کوونکې سترګې د سرودخان نه زرکې پله شوې وې اؤ کوټې ته د ننوتلو پورې په هغې پسې وې.

د دغه کوځې نه زرکه نوم لاړلو، هم په دغه شپه د ښار هره کوڅه، هره لاره، هرې ماڼۍ اؤ هره جونګړه کښې خور شو. څو ورځو کښې د دغه نوم انګازه تر ډېره لرې لرې ؤرسېدله.

"هلکانو! زړهٔ مهٔ خورئ! هر څهٔ منم، خو پېږ مُلا نهٔ منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرځندکاکا خپل ډولځي کښې تؤده روغه کړې وه) دا د ګور نه خبر وي، عذاب نه خبر وي، دوزخ نه خبر وي اؤ بيا دې هم پرځېدلے وي؟ (قبېنچي ږمنځ د دلداري د ږيرې نه اوچتولو سره لږ په زور ؤوائي) نۀ منم...نۀ منم".

چې پرځندکاکا ئې نۀ مني، نو کۀ ځوک کلے ورکوي، هم ئې پُرې منلے نۀ شي. کلونه منځ کښې تېر شول، خو دولا مُلا د پرځندکاکا خُلې نه ؤ نۀ وتلو. دغه ورځو کښې نرېوالې موناري الوتکو رنګې کړې وې، د پښتنو خاؤرې بيا وينه غوښتلې وه. دغه ورځو کښې خو به چا هم د دولا مُلا سره خُلۀ ګډولې نۀ شوه (اوس خو د هغۀ يوه پښه کلي کښې وي، يوه پښه کابل کښې اؤ منځ کښې پېښور پليتوي)، بيا هم د پرځندکاکا سوخت په وېره تکړه دے. پرځند کاکا دا مني، چې کۀ دولا مُلا چرته خپله خُلۀ د عبدالرحمان مُلا نه نيولې وه، نو ځيرک خان به کلي نه وُرک شوے نۀ ؤ اؤ زۀ وايم، چې کۀ د ځيرک خان کور هغۀ له خپل سيوري کښې ځاے ورکړے ؤ، نو ځيرک خان به وُرک شوے نۀ ؤ اؤ د هغۀ وختونه به داسې په شاتار نور شوي نۀ وو.

(بيا هم زۀ اؤ پرځندکاکا دواړه تېر کوو. کۀ ځيرک خان کلي کښې ؤ، نو هغۀ ته خپل شُتون چرې هم په لاس ورتلے نۀ شو اؤ خپله پېژندګلو چرې هم په لاس ورتلې نۀ شوه اؤ نيازبينې زرکې به د بې ځوکه ځيرک خان ځاندره کښې سا ورکړې وه..... لوي خُدا ے پخپلو چارو ښۀ پوهېږي).

وختونه خو د مېرابان هم نور شول. د ښار د ټولو نه د لوي سبتهه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید پوسجیرشا ماښې کښې د څۀ مېلمنو ډرناوي کښې شپې وېښې ساتلو د پاره بلنه راغله. مېرابان اؤ د هغۀ سره اوسېدونکو بدکانو دغسې ځاے کښې د ننداري تؤدولو خوب هم لیدلے نۀ ؤ. دغسې ماښیو کښې شپې ویښولو د پاره د کراچۍ اؤ لاهور حُورې بللې کیږي. د مېرابان لخوا کور کښې په بلنه اؤریدلو تولې څلې ببرته پاتې شوې. دا ولې؟

تولو نه وړومبۍ د مدهوبالا سترګو کښې وېرې چپه ؤوهله. د چاپېره ولاړو بدکانو د مخونو په لوستلو مېرابان ؤوې،

"کومه بلا چې زما په درشل زما ګلونه شُوکوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ هلته ئې ماتؤم. دا غړ خور شوے دے اؤ خواشیني په دې چې د سبتهه غوربونو کښې ئې ځان ځاے کړے دے. هغۀ ځکه لوي وړاندیز کړے دے. ما خپل وار تېر کړے دے. ما چې روښني د پاره هغه وخت بل ځوک وژلي شول، نو اوس خو خپل سر نه هم تېره یم. ځان وژلو ته ځپلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي".

په مېرابان د دغه کور د استوګنو باور ؤ. بله ورځ مازیګر سمیتا د زرکې وېښتۀ ږمنځول اؤ مېرابان کور ته دننه شو. د سترګو رپ کښې مدهوبالا هم د هغۀ خوا له راغله. زرکه خپل ځاے نه داسې پاځېدله اؤ خپله لوپټه ئې په سر داسې خوره کړه، لکه د قدوس خان په راتګ چې هغې یؤ ځل ښکلې د خپلې لوپټې په سمولو لیدلې وه (اوس مونږ ځیرک خان ته نیم سړے وئیلے شو اؤ کۀ پوره ښځه؟).

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما هغهٔ سره هره خبره غوڅه کړه. انګڼ باندې به څوک پښه نهٔ ږدي..... مېدان به څوک د ننداريې سر ته رسېدلو پورې نه ټولوي..... هغوي به مونږ هلته وړي، خو مونږ به خپله سُورلۍ کښې بېرته راځو..... کهٔ چا د قچرۍ کولو زړهٔ ؤکړو، مونږ به هم په هغه وخت هلته نه پاڅېږو".

زرکه پوهه نهٔ وه، چې دغه خبرې مېرابان چا سره غوڅې کړې اؤ سُپينې کړې وې اؤ ولې؟ هغه پوهه نهٔ وه، چې په دومره لوي وړانديز راتلو هم بدکان ولې وېرېندک وو؟

هغه شپه راغله، چې کهٔ د هر چا زړونه هر څو مېرابان ډاډه کړي وو، خو بيا هم په ډکو څُوړند وو. ماسخوتن سُورلۍ د مېرابان دُوي کوڅه کښې ولاړه وه. مېرابان اؤ سميتا مخکښې وو. زرکه د هني، آرا اؤ کوشليا سره وريسې وه. مدهوبالا مېرابان د تګ نه پاتې کړه. په کوڅه کښې ټولې سترګې په دغه سُورلۍ ښخې وې.

ډېره موده وروستو مدهوبالا په مصله ؤدرېدله. د نمونځ ډېر ټکي هغې نه هېر شوي وو، خو د ولاړې اؤ ناستې پاستې چل اوس هم ورتلو. د رکعتونو شمېر هم نهٔ ورتلو، خو بيا هم ؤدرېدله. هغې څهٔ وئېل نهٔ. په مصله چې څه وخت ناسته وه، لپه ئې خُوره کړې وه اؤ سترګې ئې په اوښکو ګويا شوې وې. "الله دې د بدو سترګو اؤ بدې ورځ نه ؤژغوري"

(هله! د پرځندکاکا دعا خو په کلونو وروستو د مدهوبالا په ژبه هم راغله. زرکه پياوړې ده).

هلته سازونه غږېدل. آرا اؤ کوشليا د دغه سازونو وېنا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځېدلې. یوه سندره ؤشوه، دویمه سندره ؤشوه اؤ ننداري اوس هم څۀ په بله اړولي نۀ وو. په وړومبي ځل بهر نڅا د پاره سمیتا په کوټه دننه زرکې ته څومره ښوني کړې وې، چې دوه سندرې پکښې سر ته رسېدلې وې. د کوټې نه د سمیتا په راوتلو دغه سازونه غلي کړے شول اؤ بیا لیدونکو نه سا ؤختله. زرکه انګړ کښې ؤدرېدله. رڼا د هغې د مخ وړاندې تته ښکاره شوه. د هغې په سپین اغوستن د زېړ رنګ ګلونه لکه د پسرلي د زیري ځلند وو. زرکه د مېرابان پښو ته ټیټه شوه اؤ دې کښې ساز هنګ کړو. ننداره کوونکي د هغې سترګو، مخ اؤ ځاندرې ته ویلي شي اؤ کۀ د هغې په نڅا خپل سرونه د هغې پښو کښې کېږدي؟ سندره نیمې نه اؤرېدلې وه، چې یؤ مېلمه ځان نه لاس واخستلو. هغه نبغ پاڅېدلو اؤ د سترګو رپ کښې ئې زرکه خپله غېږ کښې ؤنیوله، په زمکه ئې راؤپرځوله اؤ داسې ئې ترې خپل لاسونه اؤ پښې چاپېره کړې، لکه چې یؤ وږي ځناور ته پېغله هوسۍ په لاس ورشي. سېټھ خپله خبره سر ته ؤرسوله. د هغۀ سړي ورغلل اؤ هغه مېلمه ئې د زرکې نه ؤشوکولو. مېرابان څۀ هم ؤ نۀ وئېل. هم هغه وخت ننداره راؤنغښتلې شوه اؤ دوي خپل کور ته پخپله سورلۍ کښې روان شول. په ټوله لاره د زرکې سلګیو نه پرته ټول غلي وو.

په کور چې دوي دننه شول، نو مدهوبالا اوس هم په مصله ناسته وه. مېرابان ورته لږ پښه نیولے شو. د هغې خوږې لپې اؤ سرو سترګو ته ئې ؤکتل اؤ نبغ خپلې کوټې ته دننه شو. څومره کلونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېني په وړومبي ځل مدهوبالا اؤ سميتا د مېراباڼ دغه مخ ؤليدلو. هغه چرته هم کور ته په راننوتلو نېغ خپلې کوټې ته تلے نۀ ؤ. مېرابان د کوټې ور ځان پسې پورې کړو اؤ رڼا ئې تپه کړه.
(شپه نن ډېره بوړبنوونکې شوې وه. زرکه د مدهوبالا اؤ سميتا منځ کښې پرته وه. آرا، هني اؤ کوشليا يؤ کټ کښې ناستې وې. څو ځله دوي ؤځارل، چې مېرابان به خپلې کوټې ته ؤوتلو، د کور انګڼ کښې به ؤدرېدلو اؤ بيا به خپلې کوټې ته لاړلو). دا ځل چې مېرابان خپلې کوټې نه ؤوتلو، نو نېغ د کور ور له لاړو، د ور ژرنده ئې لا ببرته کړې نۀ وه، چې د سحر بانګ ؤشو. نيم بانګ پورې هغه هم په دغه ځاے ولاړ ؤ اؤ بيا ببرته خپلې کوټې ته ستون شو. نورې دړې واړه هم اوس اودۀ شوې وې، خو سميتا اؤ مدهوبالا شپه د زرکې سلګيو ته ژړلو کښې اؤ د مېرابان څارنه کښې په ويښه تېره کړه.
دړې ورځې مېرابان د کور درشل نه پښه بهر ايښې نۀ وه اؤ نه ئې کور کښې چا سره خبرې کړې وې. په څلورمه ورځ ماښام هغه کور نه ؤوتلو. دغه دړې ورځو کښې کۀ چا هغه پوښتلے هم ؤ، خو هغۀ څۀ ځواب ورکړے نۀ ؤ. په دغه ورځ کور نه وتلو کښې هغۀ مدهوبالا ته ؤوې،
"کۀ ما ناوخته کړو، نو ور ته ژرنده ؤوهه!".
شپه مدهوبالا د ور څارنه کښې تېره کړه، خو ژرنده ئې ؤ نۀ وهله. سحر سميتا وږځپانه راؤړله، مدهوبالا له ئې ورکړه اؤ پخپله نېغه کوټې ته ننوتله. وږځپانه کښې د ښار د يؤ نوموړي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټهو ؤ، چې هغه چا لویه لاره کښې وژلے ؤ اؤ د هغۀ د ځاندرې څۀ برخې ئې په چاړه غوځې کړې هغۀ سره څوا کښې ایښې وې. په انځور لیدلو اؤ خبر لوستلو مدهوبالا وُرځپانه یؤ اړخ ته کېښودله. په هغې غونې ځیږ ځیږ شول. هغه سمیتا پسې ورتلله، چې دې کښې ور بېرته شو اؤ مېرابان کور ته راغلو.

"سمیتا!"

سمیتا د ور کړپ پسې خپل نوم اؤرېدلو سره د کوټې نه ابلې پښې راووتله اؤ مېرابان ئې ؤلیدلو. مېرابان راغلو، سمیتا اؤ مدهوبالائې خپله سینه پسې جوختې کړې اؤ ؤ ئې وئېل،

"ځان وژلو ته څېلمه کول هم د بل وژلو نه ډېر سُتغ وي (بیا هغه هم په ژړا شو اؤ مدهوبالا اؤ سمیتا هم) د زرکې سلګۍ دا څو ورځې زما غوږونو نه نۀ وتلې (مېرابان دواړه خپلې سینې نه اخوا کړې، خپلې اوښکې ئې ؤچې کړې) ما بېګا د هغۀ په چغو کښې د زرکې سلګۍ ښخې کړې".

دغه مړے د سېټهه نۀ ؤ. دغه مړے د هغه چا ؤ، چې د زرکې اومې خُلې ته ئې ځان ټینګ کړے نۀ ؤ. د سېټهه په بلنه باندې ټول بدکان ګاګیر شوي وو اؤ بیا مدهوبالاخو ډېره وېرېدلې ځکه وه، چې سېټهه د ښار هغه نوموړو سړو کښې شمېر ؤ، چې روپۍ هم ورسره وې، زور هم اؤ روپۍ اؤ زور د دغه وېرې مونڼه نۀ ؤ. د وېرې مونڼه دا ؤ، چې سېټهه د یؤ ډېر تور زړۀ څښتن ؤ. څو ځله هغۀ مدهوبالا پسې لاس پُښې وهلې وو اؤ خبره دې له راغله، چې یوه ورځ ئې د مدهوبالا د تښتولو هڅه هم کړې وه. بیا چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانې ځو بدکانو خپله مېرابان کړه، نو مدهوبالا هم د دۀ د سیوري لاندې د سبتهي کومې نه ؤوتله. د سبتهي نور هم ځلور وروڼه دي. دوه مشران اؤ دوه هغۀ نه کشران. تاسو د کراچۍ په نومې ځاے کښې د هغوي پوښتنه ؤکړئ، نو اولس به درته ؤوائي، چې هغوي څومره پیاوړي، نامتو اؤ د سرېتوب څښتن دي. د وينې تړون ئې سترګو کښې د ے، نور خو به د دغه وروڼو زړۀ چرې هم سبتهي له ور نۀ شي. د هغۀ مشر ورور دې خُدا ے ؤبخښي، هغۀ به پرې چوکه ايښودله، خو چې کله نه د کراچۍ سياست کښې د ژبې په بنسټ واکمنو د اوسېدونکو وېش پېل کړو اؤ بيا يوې ځانګړې ژبې سره ئې خپل ټول کومک ؤتړلو، نو سبتهي د مشر ورور لاس نه هم ؤوتلو. د ويوونکو د غاړې دې وي، خو ګنې ځلې وائي، چې خپل مشر ورور دۀ پخپله وژلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه شپېه

ما هغه وخت عبدالغفار خان پېژندلو. هغه زما د کلي د یوۀ خان ځوی ؤ. پلار ئې زما یاد نۀ شي. د دړې خانانو پلار ؤ. هغه دړې واړه پېژنم. اولس به ورته باچاخان وئېلو. زۀ خبر نۀ ؤم، چې هغۀ ته باچاخان ولې وائي؟ (خپل نوم ورته ولې نۀ وائي). څۀ موده اګاهو زمونږ د کلي منیربابا چې د جلال اباد نه راستون شو، نو په جومات کښې ئې خبره کوله، چې "دا څو مُیاشتې سوکړه وه، خو د باچا خان بابا جنازه چې پورته شوه، نو سوکړه ماته شوه".

منیربابا خو پخپله بابا دے، هغه باچاخان ته بابا وائي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

منیربابا ما ته اؤ زما د ترونو ځامنو ته اؤ زما پلار ته اؤ زما د پلار ورونو ته ډېر ګران ؤ. يؤ سبب خو ئې دا ؤ، چې هغه د کلي پخوانو مشرانو کښې ؤ. اوس خو زما د نيکۀ سره نور ټول مړۀ دي. منيربابا، کوستان استاذ، تازه نور بابا، پايودين بابا، شکور استاذ، سابق صيب اؤ سېدولي بابا ژوندي دي. بيا دې نورو کښې زۀ پايودين بابا خپل نيکۀ ګڼم، ځکه چې د هغۀ ځوي صلاح الدين کاکا زما د پلار د ځلميتوب ملګرے دے اؤ دغه ملګرتيا اوس هم ښه کلکه ده (اؤ تر هغې به کلکه وي، تر څو چې زما د پلار ځامن يا د صلاح الدين کاکا ځامن پرځمن شوي نۀ وي) اؤ شکوراستاذ راته ځکه ډېر ګران دے، چې پټې سيپارې نه واخله د وَالنَّاسْ پورې ئې راته قران په وئيلو هم زدۀ کړے دے اؤ ژباړه هم. د منيربابا سره زمونږ د مينې دوېمه موخه دا وه، چې هغه زمونږ د نيکۀ ډېر نژدې ملګرے ؤ. زمونږ نيکۀ د پوجون بابا (خُدائے دې ؤبخښي) مرګ نه وروستو زمونږ د کلي د جومات ساتندويه ؤ اؤ کله چې زمونږ نيکۀ مړ شو، نو د کلي اولس منيربابا ته دغه پټکے په سر کېښودلو (بيا وروستو چې منيربابا مړ شو، نو عزيز کاکا د جومات ساتندويه شو. الله دې ژوندے ساتي).

يؤ منيربابا به باچاخان ته "بابا" نۀ وئيلو. د ډېورنډ کرښې په دواړه اړخونو پښتنو هغه خپل "بابا" منلے ؤ. پښتانۀ چا ته ويرېا د "بابا" اؤ "ماما" نوم نۀ ورکوي. پولس نه وېرېږي، نو "پولس ماما" ورته وائي اؤ پيرې نه وېرېږي، نو "پېرے ماما" ورته وائي. پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو، "بابا". دوي هغه چا ته "بابا" وائي، چې دوي ئې ؤمني.
(ګوړګوړبابا پکښې نهٔ شمېرم، هغه هسې بابا شوے دے).
د "انجمن اصلاح افاغنه" نه د "خُدائي خدمتګار" پورې به هغهٔ د
خُپلې خاؤرې، خپلې ژبې اؤ خپل اولس خبره کوله. دې منځ
کښې هغهٔ خپل ځان هېر کړے ؤ. پښتنو په ځُوانۍ کښې
"باچاخان" کړو اؤ په سپینه ږیره ئې "باچاخان بابا" کړو. کراچۍ
کښې د دغه باچاخان په نوم یوې ګرځؤنې له هم نوم ورکړے شو.
څهٔ وخت چې واکمنو کراچۍ د ژبې په بنسټ وېشله، اؤ د یوې
ژبې ویونکو د بلې ژبې ویونکي وژل، نو هغه وخت باچاخان
کراچۍ کښې ؤوې،
"د هندوستان وېش نه وړاندې تاسو د مسلمان، هندو اؤ سیکهه
په نامه ځانونه وژل اؤ اوس د پښتون، مهاجر اؤ پنجابي په
نومونو یؤ بل وژنئ. تاسو د یؤ بل دُرناوے ولې نهٔ کوئ؟
د یؤ بل د وینې ارزښت ولې نهٔ پېژنئ؟
د یؤ بل برخه اؤ حق ولې نهٔ منئ؟
د وینې ورېم نه تاسو له ولې کُرکه نهٔ درځي؟
ستاسو سترګې ولې مینه لیدل نهٔ غواړي؟
تاسو د وطن په مینه ولې نهٔ یؤ کیږئ؟"
نن د هغهٔ د تلین په وړومبۍ ورځ نړۍ هغهٔ اؤ د هغهٔ په ښونه اؤ
ښودنه پسې لاسونه ؤمروړل.
کلي کښې راپورېږۍ خپل تمبل له تېل ورکړي اؤ نمر ته ئې ایښے
دے. کلي نه دُرې ډولۍ لاړې اؤ یوه ډولۍ ورته هم راغلې نهٔ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا نۀ بله ورځ به مابنام دا تمبل د ځيرک خان اوومې نه وروستو په وړومبي ځل د قدوس خان کور کښې ؤغړيږي. ميرګاتې له (نه ريښتيا) فردوس خان له ئې نيوکه ؤکړه. دا ځل چې راپوړۍ تمبل غږوي، نو مابتۍ به نۀ وي. مابتۍ خپله مور اؤ ښکلې نيمه خلۀ سُتانۀ کړي دي. هغې ورته خپله پرېکړه ؤوئيله، چې د ځيرک خان سره دغه کور نه هغه هم وتلې ده. ښکلې به دغه ورځ خپل اغوستن کښې نۀ ځائيږي، خو دا خبره لرې ده، چې د بلقيس زړۀ به د راپوړۍ تمبل سره تړيک ؤوهي. فردوس خان تلو تلو، نو په شيشړه مئنېدو. هلکه! شيشړه چې پېغله شوه، نو ښاپېرۍ شوه.
مېرابان مُياشت کښې دوه ځله بهر نڅا د پاره زرکه اؤ د هغې سوېلۍ بوځي. اوس خو دغه کوڅه کښې ټولو نه لۆي کور د هغوي دے. زرکه لکه د نواب د لُور ژوند کوي اؤ دې ژوند کښې کله کله هغې ته د خپل کلي د کور نړېدلې بلۍ ورياده شي، کله کله ورته د مابتۍ مينه ؤدريږي اؤ کله کله ورته کميله په غوږ کښې "څنګه ئې دغۀ؟" ؤوائي..... خو دا خبرې دومره د اوږدو نۀ وي. مدهوبالا مجمر راخستے وي اؤ يا ورته سميتا خپله يا د مدهوبالا يا د مېرابان قبصه راخستې وي. اوس خو د هغې لاسونو باندې د نکريزو رنګ نۀ پيکه کيږي. کۀ سميتا نۀ وي، نو آرا وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو هېلن وي اؤ کۀ هغه نۀ وي، نو بل چا نکريزې خوشتې کړې وي.
مېرابان مياشت کښې يؤ ځل خامخا د خپلې مور پوښتنې له ځي. د هغۀ مور اوس هم هغه خپل نۀ ګڼي، خو ورور ئې د تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو میاشتو نه کور ته د هغهٔ راتګ خپل سپکاوے نهٔ ګڼي. اوس مېراباﻥ هلته ډکې منګولې ځي.

(اے پلیتې نړۍ!)

مور ئې هم ډېره غاړه پسې نهٔ وړي. خو خپله پړه نهٔ مني. هغه د سندهـ د یؤ پېژندلي خېل سره تړون لري. تربور مربور به ئې وروړ له پېغور هم ورکوي، خو بیا هۍ هۍ پلیتې نړۍ! پېغور پېغور دے خو د مېراباﻥ ډکې منګولې.

مونږ نه دا ځنګه هېر شوي دي، چې سېټهـ هغه ورځ خپله ماڼۍ کښې زرکه ؤلیدله اؤ بیا پسې وریښښ نهٔ شولو. مېراباﻥ دا ګڼل، چې هغه شپه په زرکه غوټه کېدونکے په ښار کښې ؤوژلے شو اؤ د هغهٔ هاغه دغه د هغهٔ نه غوځ شوے د هغهٔ په خلهٔ کښې ورکړے شوے ؤ، نو ګڼي دا ډېره وه؟ مېراباﻥ پوهه نهٔ ؤ، چې سېټهـ هغه مړے په شرق هم نهٔ ویشتلو. نن چې مېراباﻥ کور کښې نشته، سېټهـ د هغهٔ انګڼ ته ورغلو. د خپلې کوټې په درشل ولاړې زرکې چې ځنګه ؤلیدلو، نو دننه لاړه اؤ ښکارې په کوټره شخوند پسې ورننوتلو. دا خو ښه وه، چې سمیتا لیدلے ؤ اؤ دا ښه وه، چې د سېټهـ سره ټوپک ګرځوونکې بهر ولاړ وو. سمیتا چې کوټې ته ورننوتله، نو سېټهـ بیا زرکه کټ کښې ځملولې وه اؤ کمیس ئې ترې شلولے ؤ. خُداے دې دوي په ښکه واړوي، خو پرتوغا ښ اچوئ کنه!!!

سمیتا په ځاے د دې چې د سېټهـ لاس نیولې وو، د هغهٔ په پښو پرېوتله اؤ ؤ ئې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سیتهه صیب! کۀ تۀ خپلې اوبۀ ویستل غواړې، نو هن! ما واخله. زۀ به ویش هم نۀ کوم. چې څنګه دې خوښه وي، خو دې سپېځلې ته څۀ مۀ وایه".

"زمرې وابښۀ نۀ خوري".

"تُهکرے الله جو واسطو. اِن کې چهڈ ډے"

زرکه کۀ د هغوي په ژبه نۀ پوهېدله، خو په دې پوهه وه، چې دغه وړے څاروے د هغې پرېښودلو ته چمتو نۀ دے. دغه وخت مدهوبالا هم کوټې ته دننه شوه او چې څنګه ئې سیتهه ولیدلو، نو په هغه ځاے پښه نیولې شوه. لاس پښو نه ئې سا وتله.

"راځه! راځه! ډارلنګ!"

د سمیتا مدهوبالا ته پام شو او په ځاے ودرېدله. هغه نېغه ورغله، په زرکه ئې خپله لوپټه خوره کړه او یو اړخ ته ودرېدله. دغه وخت پورې نور اتۀ نهه بدکان هم کوټې ته ورغلي وو.

"تا ما پسې خپلې تنې شلولې وې، ما غاړه ایښې نۀ وه. اوس دا ماشومه پرېږده! تۀ چې څۀ وائې، زۀ به هغسې کوم. زما د غوښې یوه یوه تیکه په چاړو غوڅه کړه. زۀ به هېڅ هم نۀ وایم. هن! واخله!".

مدهوبالا خپل دواړه لاسونه خوارۀ کړي، سترګې پټې کړي او دواړه شونډې جوختې کړې. د زرکې سترګې تړېدلې وې..... هغې لوپټه ځان ته نیولې وه او هرې سلګۍ سره ئې بې شمېره اوښکې بهېدلې. سیتهه د زرکې خوا نه روان شو او خپل ښے لاس ئې د مدهوبالا څټ ته وغځولو او هغه ئې ځان ته جوخته کړه. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ئې د هغې کميس نه لاندې کړو اؤ په کوناټو ئې ورله خوره سپېره مښل پيل کړل.

"هغه وخت تۀ خوږه وې.....

اُومه وې.....

نينځکه وې.

اوس ستغه شوې ئې.زما سُتوني نه سُتغ شيونه نۀ تيرېږي. ما خپل سُتوني له د پستو نمږيو خُوند ورکړے دے.

تۀ به مې ؤنخښلې".

هغه په زوره زوره ؤخاندي.... د مدهوبالا بدې نه خپل لاس ؤباسي اؤ بيا زرکې ته مخ واړوي.

"ان ن ن!"

د سبټهه شيطانې سترګې ځان ته په کټلو ليدلو سره د زرکې خٔلې نه د وېرې ډک غږ ؤوتلو اؤ ناڅاپه ؤدرېدلو. دغه وېره د مېرابان ليدلو سره پښه نيولې شوې وه.

"دا څۀ؟"

د مېرابان شونډې ډېر سوخت نه تورې شوې.

"سبټهه صيب! دا دې ښۀ ؤ نۀ کړل (هغه د زرکې خُوا له لاړلو، هغه ئې پاڅوله، لوپټه ئې ترې چاپېره کړه) ور پورې کړئ!".

"ما سره دومره زور، واک اؤ چل شته، چې تاسو ټولو نه هم دلته اغوستن ؤباسم اؤ لوڅ اؤ بربنډ مو د ښار په لارو کوڅو کښې ؤګرځوم. ستاسو تپوس به ما نه څوک ؤکړي؟ (هغه د مېرابان خوا له راغلو) دا نينځکه ما ته دلته پرېږدئ اؤ ورک شئ! پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپکې کړئ!"

"ما هم ژوند بړواتوب کښې تېر کړے نۀ دے. ستا غوندې لکې خوټې ګرځېدونکو خو دا نړۍ وړانه کړه. ستا زور اؤ واک پخپل ځاے، خو اوس ما هم د خپلو مېراباڼانو نه دومره زور، واک اؤ چل اخستې، چې په ښځونک اغوستن اغوستلو به درته ځان بد ښکارې، خو نور به کۀ خېر وې، ښځې ته خور وائې".

(اوهو! ښه، نو مېراباڼ دا غواړې. سميتا بهر ؤوتله. د سېټهـ سړو ته ئې ؤوئېل، چې سېټهـ شپې ته ايسار شو اؤ هغوي لاړل (هغوي د سېټهـ په تنده پوهه دي، چې هغه دغسې تؤدو پالنګونو کښې پستې بړستن ته شپې د پاره کله کله ايسارېږي)).

بدکانو د سېټهـ خلۀ کښې شوره ورکړه..... د کوټې ور ئې پورې کړو..... هغه ئې کټ کښې لاسونو اؤ پښو نه ؤتړلو، ټرخونو نه نوم پورې ئې ترې هم بياسته تاؤ کړه اؤ په اوچت غږ کښې ئې دا سندره په ټيپ سوره کړه،

"الے.....الے موجا ماړو اړه!

او موجا جوګي اړه!

ماړوړا متهړا مونجا!

ماړوړا سوهڼا مونجا!

ماړوړا لاهوتي مونجا!"

د مېراباڼ په وينا زرکه بلې کوټې ته بوتلې شوه. آرا اؤ نينا هغې سره لاړلې. تېل راؤړے شول اؤ مېراباڼ د سېټهـ پرتوګ د کټ په پياړمه ځوړند کړو. هغۀ ډېر زورونه ؤکړل، خو اوس ګېر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرابان پخپل لاس تېل ؤمښل اؤ د سېتهه غږماني اؤ لینګي ئې غوړول. هغۀ پخپلو لاسونو دغه دومره ؤمښل، چې اوس ئې تلې سوزولو.

"نېک خو بېخي سر نۀ اوچتوي" (د سېتهه په زورونو پرهر شوؤ پښو ته کتلو سره مېرابان کوشلیا ته ؤوې) "راشه کنه! کۀ ستا لاسونه ئې جېګ کړي".

اوس مښل ډېر شوي وو. سېتهه هم ستړے شوے ؤ. هني اؤ نیمت اؤ کوشلیا یؤ ځوا شوې، سمیتا اؤ کرن اؤ تېکارا بلخوا شوې. دغه شپږو د هغۀ پښې کلکې ؤنیولې اؤ مدهوبالا د هغۀ پښې ؤسپړدلې. سېتهه بیا ډېر زورونه ؤکړل اؤ بیا ستړے شو.

"دومره زورونه خو ما ژوند کښې لیدلي نۀ وو. څۀ زیاتے خو درسره نۀ کؤم، مار دې ایجازه کښې راولم، چې پردې لونه اؤ ځامن نۀ چیچي (د سېتهه په نوم کښې هغۀ په دواړه لاسونو یؤ څو دیکې ؤوهلې) دا سندره نوره اوچتۀ کړئ اؤ چې څنګه زۀ لاسونه اوچت کړم، د دۀ پښې دومره زور سره راکاږئ، چې سوره ئې څیرې شي".

"جوګي ایا مو نا سونجاتا
جوګي ایا مو نا سونجاتا
ایرا وین وجائي ویا
الے... الے موجا مارو ارا....."

د مېرابان غږ سره چې بدکانو زور کړل، نو د سېتهه دواړه پښې یؤ بل نه په جق لرې کړې شوې اؤ د هغۀ د رګونو د غوښېدلو شړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤړېدلے شو. سېټهـ خپل هوش ؤبائيللو.
"د ښار په يوه کوڅه کښې ئې ؤغورځوئ. کۀ د خپل پلار نه زېږېدلے وي، نو د نمر سترګه ختلو نه وړاندې به مړ وي اؤ کۀ مور ئې ګاونډي ته اپې وئيلي وي، نو بيا خُدائے کړے ناکام دے، پخپله به څۀ کؤم نو".
دوه ورځې وُروستو وُرځپاڼه کښې د سېټهـ د ځان وژنې خبر خپور شوے ؤ. يوه لويه قيصه هم ورسره وه.
"دې قيصې نه خو مونږ هډو خبر نۀ وو"
نيمت ؤوې.
سېټهـ ښۀ سړے نۀ ؤ، خو د سېټهـ مور ښه ښځه وه.
نيمت دغه کور کښې اوسېدونکے يوازې بدک دے، چې دغه هم چيره کړے شوے ؤ. هغه دغه کور کښې يوازې بدک دے، چې بهر څوک په لاس ورشي، نو هغۀ نه مخکښې کيږي. خپل خارښ د پاره په بُوکه کيږي، پېسې نۀ اخلي. خُدائے دې نۀ کړي،چې مېراباﻥ ترې ؤغوږيږي، ګنې مړ به ئې کړي.
نيمت به کله کله په ژړا شو. هغۀ کښې دننه سړے به نيغ شو اؤ د هغۀ زړۀ به ئې په مُوټيې کښې کلک ؤنيولو. د هغۀ خُلې نه به پشم روان شو اؤ د هغۀ سترګې به سُرې سُکروټې شوې. په ډډه به واؤړېدلو اؤ چې په ځاندره کښې به ئې څۀ خُوځښت هم نۀ راتلو، نو چغې به ئې کړې. د هغۀ درد اؤ خُوږو باندې د هغۀ مېراباﻥ پوهه ؤ. مېراباﻥ خپل کور کښې د استوګنې لاره هغۀ له د هغۀ د قيصې اؤرېدلو نه وُروستو ورکړې وه اؤ هغه وخت ئې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیلي وو،

”د خُدا ے په کارونو کښې ګوتې وهل مې خُوښ نۀ وي. د دې زور سړي نه وُروستو ووځي“.

نېمت ته به چا وئیلي نۀ وو، چې چیره کېدلو سره غېږ نېغېدلو نه ؤځي، خو زړۀ خپل تخنېدل اؤ غوښتنې نۀ پُرېږدي. د نېمت ژوند لکه د یؤ هروختي عذاب تېرېږي اؤ هغه هم کاڼے د ے، چُوي.... نړیږي.... ماتیږي، خو څۀ وائي نۀ.

دې څلور پنځۀ کلونو کښې پېدرګل هم شونډې سُرې کړې وې. هغه اوس پوهنتون نه وتلے د ے اؤ څُوارلسم پورې ئې زده کړه کړې ده. اوس هغه د کراچۍ د هرې کارخانې، هر مکتب اؤ هرې ادارې ور وهلے د ے، خو هغۀ له څوک کار نۀ ورکوي. وُرځېپانه کښې چې کله هم د څۀ کار اؤ وظیفې د پاره غږ لولي، نو هماغه وخت هلته ورځي. پلار ئې ډېر پوهه کړو، چې بل څۀ کار کوه، خو ځوے ئې غاړه نۀ ږدي.

”ولې؟ ما چې دومره زده کړه کړې ده. ما ته به څوک دا ؤوائي، چې زۀ لیکل لوستل کولے نۀ شم. دلته سړي کار کوي، ښځې وظیفې تر سره کوي، ما کښې څۀ نیمګړتیا ده، چې ما له وظیفه نۀ راکوي؟ زۀ به بل څۀ له ګوتې نۀ وړم، تر څو چې مې خپل دغه مرام ترلاسه کړے نۀ وي“.

مونږ خو خُوره لپه یو، چې الله دې ؤکړي، چې هر چا ته د هغۀ حق اؤ برخه ورکړې شي. د نړۍ په مخ چې چرته هم کُرکه زېږېدلې ده، د دغې کُرکې د ځېلو په کنستلو مونږ د بل برخې اؤ حق ته تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړۀ وينو اؤ بيا هم دغه کُرکه د کوړمو، خېلونو، سيمو، قامونو اؤ هېوادونو تر منځه د نُخښتې تاده کړځي.

د تېنتيس جان په مخ اؤ سترګو کښې چا هم د مرګ وېره ليدلې نۀ وه. هغۀ تهول ژوند په مرګ پسې ملنډه کښې تېر کړو. لامه توپنچه به ئې هر وخت په تهوتي څُوړنده وه. هغه داسې هم نۀ ؤ، چې هر وخت به ئې ګنې تورې نه وينې څڅېدلې. هغۀ چرته هم چا ته سُتغه سپُوره وئېلې نۀ وه اؤ ښکاره ده، چې هغۀ چا سره سُتغه سپُوره نۀ وه کړې، نو په هغۀ هم څوک بلُوڅېدلي نۀ دي. لامه توپنچه د هغۀ د ترُۀ وه اؤ ترُۀ ته دا ډېر نزدې ؤ، نو هغۀ ورله يؤ ډول د ډالۍ په توګه دغه توپنچه ورکړې وه.

زما ورسره خُدا ے شته، دغه توپنچه هم نۀ خُوښېدله، خو چرې مې ورته وئيلي نۀ وو. دومره ده، چې يوه بله خبره مې ورته کړې وه. خپل ماتهور کښې به د هغۀ پښه په اکسلاټر ډېره جوخته وه. ما هغۀ ته يوه ورځ ؤوې،

"جانيه! تۀ دومره توند ماتهور مۀ څغلوه. دا خو تامړې دي، بيا به سمې شي، خو خُدا ے مۀ کړۀ، کۀ ځان يا بل څوک لاړوے در نه".

"اياتولا!

د مرګي وېره مې په سر باندې سُوره ولې کړم؟
د رنګ نه ډکه دا نړۍ ځان ته سپُېره ولې کړم؟

(په زوره زوره ئې ؤخاندل) مرګ په نېټه دے".

"خو وګړے نۀ د چيرړو نېنځکه ده،چې بيا به ئې ؤګنډې اؤ نۀ د تامړې ماتهور دے، چې بيا به تامړې نېغې اؤ کوشېر کړې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغۀ مخ نه خندا ورکه شوه. ما وړومبي ځل د هغۀ سترګو کښې وېره ؤليدله. رو غونډې ئې ؤوې،

"اياتولا! زۀ د باجوړ خان هومره زړۀ ور خو نۀ يم اؤ نۀ د خپل تْرۀ هومره باتور يم. کله کله د شپې چې څملم، نو غوْږ کښې را ته څوک ؤوائي، "بؤؤؤ" اؤ زۀ ؤبوږنېږم. يار! دغه بؤ ما ته د مرګ ښکاري. زۀ راپاځم اؤ په زور زور ؤخاندم. دغه په زور زور خندا کښې د بؤ غږ ورک شي، خو هغه بيا هم وي، زۀ ئې غږ نۀ اؤرم. (د هغۀ غږ نور هم تيټ شي) زۀ ئې غږ نۀ اؤرم، خو هغه بيا هم وي. هغه بيا هم وي. (بيا ئې غږ خپل ځائے له راشي) کله کله دې وْرندار ما ؤپوښتي، "دا په تا څۀ ؤشي؟"، زۀ ورته ؤوېم، "بؤ دے، ؤ مې څْغلوۀ". هغه زما په خندا نۀ پوهېږي اؤ کۀ پوهېږي هم، نو څۀ وائي نۀ. اياتولا! دا ښځه هم څۀ بلا وي. پوهه به پرې نۀ شې. ګوره! ستا هغه ستا څومره پاملرنه کوي. ستا غونډې پيرياني سره به څوک وخت تېر کړي؟ اؤ هغه هم کاپيران!"

هغه بيا په ډېره زوره زوره ؤخاندي. زۀ پوهه شوم، چې هغۀ ته بيا غوْږ کښې چا بؤ ؤوې. ما ورته تګ کښې ؤوې،

"پيريان دروغ دي (ما د هغۀ لاس خپل منګول کښې لږ جوخت ؤنيوۀ، خْلۀ مې د هغۀ غوْږ ته نژدې کړه اؤ چې کله ترې روانېدم، نو) مرګ رېښتيا دے".

هاغه ورځ هغۀ ما ته څۀ ؤ نۀ وئېل، خو ډېر وخت پورې ما دا ګڼل، لکه چې هغه ما ته ګوري اؤ زړۀ کښې وائي،

"جانيه! ؤخانده جانيه! بؤ دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د ژمي تور ماښام کښې لړه خوره وه. ناڅاپه یؤ چړینګ شو، بیا یؤ لوي غرځ شو اؤ بیا....." ډېرې خلې دي، ډېرې خبرې دي. ما پخپله دغه د ډغرې ځاے لیدلے نۀ دے. وختي ریاض وې، چې ماټور ئې بیخي چپړیت شوے. څوے ئې ژوبل دے اؤ مېرمن ئې هم. پخپله ئې سر خوړلے دے.

"ګولیه! کۀ ماټور ئې په ؤنه نۀ ؤ وراچولے، نو اوس به ئې ښځه اؤ څوے هم مړۀ وو".

ما چې د پېروشا خبره واؤرېده، نو هغۀ ته مې ؤوې،

"ګولیه! تېنتیس ځان وژلو سره د خپلې ښځې پېغلتوب اؤ د خپل څوي راتلونکے ژوند هم وژلي دي".

خبره ما پېروشا ته د ګولې په نوم واؤروله. هغه دواړه پرې ځان پوهوي. تېنتیس خان ته به اوس بؤ غږ نۀ کوي.

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي وارۀ ترې خلاص"

زرکې ته د روژې په راتګ خپل کلي کښې د وړو هغه چغې وریادې شوې وې، ځان سره ناسته دغه خیالونو کښې وړکه وه. مابتيږ، مړخپنې اؤ شانو اؤ د هغوي نورو همځولو نجونو به په یؤ غږ کښې چغه کړه،

"روژه راغله ډانګ په لاس

لوي وهي وارۀ ترې خلاص"

اؤ دغه لارو کښې به تؤدوښه شوه. قدوس خان به کور د پاره ډېر څۀ راؤړل. په روژو کښې به ماښام پانوس خان د نمونځ په نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤوتلو اؤ بیا په پوله به ئې د خپلو ملګرو سره سیګرټ څښکل. ښکلې به وړندار ته د سیګرټو ګیله کوله، ځکه خو چې به پانوس کور ته تللو، نو هغې نه اګاهو به ئې خلۀ سمه شوره باندې ؤوینځله. د وړندار خپل سپین ږیرے هم روژه کښې باتے ته تیلے وهي، خو اوس مشره مور نشته، چې څمڅ......".

هلته په کوټه کښې مدهوبالا سره څوا کښې مجمر پروت دے. مجمر کښې پراتۀ سکارۀ مړۀ شوي دي. ټول سپیلني لوګي شوي دي. مدهوبالا خو د ماښام نه سمیتا ته وئیلي وو،

"کۀ لږ سپیلني یا نمبر چا راؤړل".

"سبا به راؤړم مدهو! اوس خو شته کنه؟"

"دغه څو پاڼې دي نو. بیګا له مدهوش راځي، ځکه مې وئیل. د هغۀ ډیر خوښ وي".

سم د ماښام نه مدهوبالا ځان پسې د کوټې ور پورې کړے ؤ. هغې د خپل مخ نه واخله، خپلو پنډو پورې ټول وېښتۀ توږلي وو. د مدهوش د خوښې زیړه ساړې ئې اغوستې وه، یؤ ګل ئې خپلو څڼو کښې ایښے ؤ اؤ هم د دغه ګل رنګ ئې خپلو شونډو له ورکړے ؤ. دا ځل مدهوش هم ډیر وخت هغې نه لرې ؤ اؤ دا ځل ډیره موده تیریدلو باندې په وړومبي ځل هغې ځان باندې پیکه شوي پیغلتوب له بیا رنګونه ورکړي وو..... د مخ ګوتونه ئې پټ کړي وو..... خپلې سپینې څڼې خو به هغې هسې هم تورولې، خپل تیر جوبن ئې بیا میلمه کړے ؤ.

مدهوش سره سمیتا، هیلن اؤ زرکه هم د مدهوبالا کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلې. دغه اوس لوي کور ؤ. اوس د هر چا خپله کوټه وه، خپل کټ ؤ. دومره موده کښې هغه وختونه تلي وو، چې يوه کوټه کښې څلور کټونه اؤ زياتره په يؤ کټ کښې دوه ښځونک. اوس ژوند کښې پراختيا راغلې وه. مېرابان چې مړ شوے دے، نو د دغه کور پاملرنه سميتا ته په غاړه شوې ده. "سبا به راؤړو مدهو! اوس خو شته کنه". کله چې سميتا مدهوبالا ته دا وئيلي وو، نو هغې ته خپل مېرابان ډېر ياد شوے ؤ. مېرابان تل هغه لکه دَ خپلې لور ساتلې وه اؤ هم لور به ئې ورته وئېل. دا نوم مدهوبالا ئې هغې له نړۍ د پاره ورکړے ؤ. د مېرابان پخپله خلۀ به تل هغې د پاره "لورې" ؤ.

د هغه ورځ نن څلور کلونه ؤشول. مېرابان ډېر ناروغه ؤ. خپله سورلۍ کښې هغوي د روغتون نه کور ته تلل اؤ په لاره د جمعې نمونځ نه اګاهو امام صېب د جومات مخې ته څو سپين روبو سره ولاړ ؤ.

"لورې! چې کور ته لاړ شو، نو نمونځ به کؤم".

بيا مېرابان هيڅ ؤ نۀ وئېل. سميتا اؤ مدهوبالا خو ورته هم څۀ وئيلي نۀ وو.

کور کښې بمبې ته په کټکې ناست مېرابان خپلې پښې ؤوينځلې، مدهوبالا لاس نه ؤنيولو، د زرکې کوټې ته لاړو اؤ زرکې زر زر دوه مصلې په زمکه خورې کړې.

"زۀ هم اودس کښې يم"، مدهوبالا ؤوې.

"خو بله مصله نشته"، زرکې زر ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دوه مصلې دربۀ له ډېرې دي"، مېرابان غوښه کړه.
هغه ورځ په نمونځ کښې مېرابان ډېر ژړلي وو. د زړکې خو دومره څۀ نۀ وو، خو مدهوبالا ډېر ژړل. سمیتا هم دواړه لاسونه خپل شیوا ته غبرګ کړي وو، د هغې اوښکې هم نۀ ؤدرېدلې.
"یوه ورځ زۀ نمونځ د پاره جومات ته ننوتم. یؤ سړے زما خوا نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. هغه هم زما نه اخوا شو، زۀ بل ته نزدې شوم. دې کښې یؤ سړي مولانا ته ګیله ؤکړه. مولانا زۀ ؤرټلم،
"څۀ تنګولو له راغلے ئې؟ زر تر زره ؤځه!"
زۀ جومات نه راؤوتلم. بله ورځ مې یؤ بل مولانا نه تپوس ؤکړو، چې زۀ به جومات کښې څنګه ؤدرېږم؟ هغه ډېر ښۀ ؤ، هغۀ را ته ؤوې،
"جومات کښې به سړي ؤدرېږي، بیا تاسو".
ما ورته ؤوې، "زۀ خو هلک یم؟"
هغه موسکے شو، "تۀ د هلک غوندې ئې".
بیا زما کور کښې هم زما ؤرونړو، زما خور اؤ مور زۀ پېغور ګڼلم. زما پلار مړ ؤ. زۀ خپل زړۀ له دا دلاسه ورکوم، چې زما مور زما د ورونړو لاس ته ناسته وه، ځکه ئې زما د ورونړو د زړۀ خبره پخپله خلۀ کوله، ګڼې بیا چې کله (هغه د زړکې تندي ښکولولو د پاره لږه غلې شوه) دا غوړمخې زمونږ کور ته راغله، نو زما ؤرونړو هم زما مور سره زما مخ کېدلو ته غاړه کېښودله".
هغه شپه هغه د مصلې نه اوچت نۀ شو اؤ ډېر وخت ئې ژړل. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ ژړا کښې زرکه هم اودهٔ شوې وه. زرکه چې د سحر نمونځ ته پاڅېدله، نو مېرابان سره مدهوبالا اؤ سميتا سُرې سترګې ناستې وې. دغه کور کښې ټول سرونه بې سُيوري شوي وو. اوس د مېرابان په وينا د دغه کور مشرتابه د سميتا سره وه.

هېلن غږ ؤکړو، خو مدهوبالا ور ببرته نهٔ کړو. بيا ئې غږ ؤکړو، خو دا ځل هم کوټه کښې دننه کشکړپ ؤ نهٔ شو. چې کله د سميتا په دې غږ چې "مدهو! مېلمه دې راغلو"، هم چپيا وه، نو سميتا ګاګيره شوه اؤ د کوټې تمبه ئې ببرته کړه. څهٔ ويني، چې مدهوبالا کټ کښې پُرته ده. د هغې څوا کښې مجمر پروت دے اؤ دغه مجمر کښې ټول سُپيلني سُوزېدلي دي اؤ ټول سُکارهٔ ايرې شوي دي. څو شيبو کښې د کور ټولې اوسېدونکې دغه کوټه کښې وې اؤ د ټولو سلګۍ ماتې وې. يؤ مدهوش نهٔ ژړل. مدهوش غلے ناست ؤ اؤ خپله غېږ کښې ئې د مدهوبالا سر اېښے ؤ. زرکه خو د هر چا نه ډېره ژړېدله. څو شيبو کښې د مدهوش د سترګو نه يوې رڼې اوښکې د هغهٔ د ځېځمې نه پښه په اننګي کېښودله اؤ د دغه اوښکې پلؤ نيولې نورې ګڼې اوښکې روانې شوې. هغهٔ ځلهٔ ؤسپړدله،

"بېلتون د مرګ استازے
د بېلتون رنګ تور دے
د مرګ ونګه توره ده
بېلتون د يار سترګو نه
د ژوند رڼا واخسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلتون د يار شونډو نه
په زور موسکا واخسته
بېلتون د ياره سره
زما نه ساه واخسته
بېلتون د يار انځور نه
د ښکلا رنګ ؤتروړۀ
بېلتون د يار د غږ نه
سندريز شړنګ ؤتروړۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
بېلتون تالا کړمه زۀ
د نُيازبين ژوند خُدايه!
د سپېرۀ مرګ خُدايه!
زما نُيازبين جانان
زما نُيازبين جانان
زما نُيازبين جانان (يوه نيمه سلګۍ)
زما نُيازبين جانان (يؤ څو سلګۍ)
زما نُيازبين جانان (اوس غبږه کښې مدهوبالا ؤنيسي اؤ
په چغو ژاړي اؤ ورسره نورې ډېرې سترګې په ژړا دي)
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!
زما ګل خاؤرې نۀ کړې!"

د مدهوبالا جنازه مولانا شېر بهادر کېماړي ؤلوستله. د ښاغلي مولانا نه چاپېره اوسېدونکي مُليان ډېره کوي. ښاغلي مذهبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران په مذهبي غونډو کښې په دې وړانديز ګډون کوي، چې ښاغلی مولانا شېربهادر کېماړي ته به بلنه نهٔ ورکوئ. د ښاغلي مولانا نژدې اوسېدونکي هغهٔ سره ډېره مينه کوي اؤ د هغهٔ هره خبره په سر سترګو مني. د نورو ښاغلو مُليانو منونکي د هغهٔ اؤ د هغهٔ منونکو سره څکه نهٔ نژدې کېږي، چې هغوي ته وئېلے شوي دي، چې په دې وخت کښې مولانا شېربهادرکېماړي د خُدا ے لخوا يؤ ازمېښت اؤ يوه فتنه ده. هر څو کهٔ دغه ښاغلي مُليان د ښاغلي مولانا داسې څهٔ خبره په ګوته کولې نهٔ شي، خو دومره وخت اولس سره کوم ځا ے وي، چې ځان پوهه کړي. هغوي خو د کنډک ګډوري دي، چې په کومه لاره ئې بوځې، چې په کومه چړه ئې حلالوې اؤ چې په کوم نوم ئې صدقه کوې. د مدهوبالا جنازه کښې د شُمېر څو ښځونک اؤ بدکان وو اؤ شُپږ اتهٔ د ښاغلي مولانا مقتديان.

د جنوبي ايشياء په اسمان بيا تورې وريځې ؤګواښېدې. دا ځل ايټمي چاؤدنو د هند لخوا پېل ؤکړو اؤ چاپېره دا ګنګوسې انګازه شوې، چې هند به اوس په پاکستان بُريد کوي. د پاکستان لخوا خپله ايټمي وسله ډاګيز کولو کښې ځنډ ؤ اؤ دغه ځنډ د دغه ګنګوسو اور له نور هم پوکي ورکړل. خبره دې له راغله، چې پاکستان هم ايټمي ځوابي چاؤدنې ؤکړې اؤ نړۍ د نورو دوؤ داسې هېوادونو پېژندنه ؤکړه، کوم چې هر وخت يؤ بل سره د تورې په څوکه خبرې کوي اؤ اوس په زمکه ژوندي د لوئې دړکې سره مخ شول. د چاغي په غرونو کښې شوې د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکستاني اېټمي ازمېښت د يادؤني نخښه د پېښور رېډيو سټېشن د ودانۍ په يؤ ګوټ کښې شېرشاه سُوري پُل ته څېلمه روغه کړې شوه. زۀ خو دا د پاکستان د شين ګنبد دننه د پښتون په وينو سور وجود اؤ شتون پسې ملنډه ګڼم. پاکستان هر توغندي اؤ هرې وسلې له د پښتنو اتلانو نوم ورکوي، خو ښوونځي، پوهنتون اؤ روغتون باندې ئې د نورو قامونو د مړو نومونه اېښودلي کيږي. پښتون بچي ته د عربو تاريخ زوتولے کيږي اؤ د پنجابيانو ليکلې شوې جغرافيه ورته ښودلې کيږي. مذهب د هغۀ د قامي پېژندګلو ورانولو د پاره پکارولے کيږي اؤ د مذهب په نوم هغه د نړيوالې نُخښتې د پاره د خشاک په توګه استولے کيږي. اولس دومره وړے کړے شوے دے، چې هغه د خپلې برخې غوښتلو د پاره وخت نۀ مومي. کۀ څوک راپاځي، نو هغۀ پسې ئې وړے تړے کاکے غږ ؤکړي،

"ما له به ماکام څۀ لاؤلې؟"

"جۀ دودۍ ګوالم"

"جما يکني کيږي"

"جما پاپۍ يکې چُوې"

اوس پلار ئې خپله برخه ؤغواړي، کۀ خپل لوخ اؤ ابلې اؤ وړې کاکي له څۀ تابيا ؤکړي؟

ټولو نه لُوي ستونزے دغه لاره کښې پښتون پخپله دے. هغه د پاکستان په نوم سياست کوونکي خپل ګڼي اؤ د خپلې خاؤرې په نوم سياست کوونکي پُردي. د پاکستان په خاؤره سياست

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوونکي ورته د دۀ د خاوړې مشرانو باندې دومره تور مبتلي دي، چې هغوي سپينيږي اؤ خړې شوې اوبۀ رنيږي، خُدا ے زده چې د دې اولس اؤ دې خاوړې به تر هغې څۀ ونګه روغه شوې وي؟ پښتانۀ ځانونو ته پښتانۀ وائي، خو پښتو نۀ کوي. خپل ورور ته تربور وائي. د ورور په کور جيګ شوي بيرغ نه لُوي بيرغ په بل رنګ کښې خپل د بوال باندې جيګوي، خپل وېش کوې اؤ ځکه په مړه خاوړه اوس هم وربي دي.
اوس دغه کور کښې نوي ګڼ مخونه اوسيږي، چې د هغوي مکېز ته پېغلې هم پسخيږي. دلته اوس زرکه پاتې ده، هېلن پاتې ده اؤ سميتا. هغې د مېراباں لهجه خپله کړې،
"چې کومه بلا زما په درشل ما ماتوي، زۀ د هغې بلا انګڼ ته ځم اؤ د هغې په انګڼ کښې ئې ماتؤم".
بېګا زرکه اوده شوې نۀ ده. تړله شپه هغه ويښه وه. شپه چې نيمې نه واوړېدله، نو زرکه هېلن پسې ورغله. نور کله خو چې د زرکې زړۀ بې ځايه وي، نو هغه د سميتا خوا له ځي، خو نن سميتا بهر نځا د پاره تلې ده. هېلن راغله اؤ هغه اؤ زرکه ډېر وخت پورې غلې ناستې وې. بيا څۀ وخت د زرکې سترګې پټې شوې. هېلن اوس هم ويښه وه. هغې د زرکې نه سترګې نۀ ويستلې.
"دا څۀ ؤشي، چې څوک هم زرکې له لاس يؤسي، نو هغه غُواړي، چې په زرکه پسې مې ټول ځان ؤمبنلو؟".
دا خبره يوازې د هېلن زړۀ کښې تېره شوې نۀ وه. دا خبره د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور د نورو ښځونکو په ګنګوسو کښې هم هېلن اوړېدلې وه. هغې څۀ وخت پورې ځان زرکې نه لرې ؤساتلو اؤ بيا ئې رو غوندې خپل لاس په هغې واچولو. هغې زړۀ ؤ نۀ کړے شو. بيا ئې خپل لاس هغې نه لرې کړو. هېلن ډبوسکۍ ده. هغه د زرکې نه کشره ده، خو د خپلې پړشېدلې ځاندرې له مخه هغې نه ډېره مشره ښکارې. اوس خو د زرکې مخ کښې هم کُوتونه راغلي دي. بيا هم د هېلن په مخ د نورو نوؤ اؤ زړو ښځونکو نه زيات پېغلتوب دے اؤ د زرکې نه لږ. اوس هغه په ډډه واؤړېده اؤ زرکې ته ئې شا کړه. هغې ځان لږ زرکې ته نژدې کړو اؤ بيا ئې څو شېبې وروستو د زرکې لاس په خپله خېټه کېښودلو. هغه اودۀ شوې ځان نه خبر نۀ شوه. زرکه پاڅېدلې وه.
هم په دغه ورځ مازيګر نمونځ نه وروستو زرکه د مصلې نه ؤ نۀ خُوځېدله. هغه غلې وه. داسې ښکارېدل، لکه چې د جاکړ راتلو نه اګاهو سيلۍ سا راکښلې وي. زرکه چې کله هم دومره غلې شوې ده، نو څۀ نا څۀ پېښ شوي دي. سميتا غرمه ويښه شوې ده اؤ د هېلن په وېنا د زرکې کوټه کښې د زرکې د مصلې نه پاڅېدلو ته ايساره ده. د ماښام نمونځ هم ؤشو اؤ زرکه بيا هم په مصله ده. سميتا نور زُغم ؤ نۀ کړے شو. هغه غلې پاڅېدله اؤ د زرکې خُوا کښې کېښناستله. هغې د زرکې په اوږه لاس کېښودلو،
"څۀ دي؟"
هيڅ ځواب ور نۀ کړے شو. هغه بيا هم غلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ما ته خو ؤوایه!"
دا ځل زرکې خُلهٔ ؤسپړدله،
"ما له پېنزېب راؤړئ!"
د سترګو رپ کښې آشا پېنزېبونه راؤړل. په مصله زرکې خپلو پښو ته پېنزېب ؤتړل اؤ غږ ئې کړو،
"کهٔ چرې ستا پُرې د زړهٔ سُود شي
زما د زړهٔ نړۍ دې ړنګه شي مئېنه!
خُدایه زمونږ کلي ته خبر کړې!
چې د جاکړ د پښو ښکالو مې واؤرېدنه!"
زرکه پاڅېدله، ټولې یؤ اړخ ته شوې اؤ کوټه کښې د هغې د پېنزېبو شړنګهار شو.
دین تک
تک دین دین تک
تک تک دین تک تک دین
دین دین تک دین دین تک
تک دین
دین تک
بې د څهٔ سندرې اؤ ساز نه په کوټه کښې زرکه ؤنځېدله اؤ دومره ؤنځېدله، چې خُوله خُوله شوه. هغې ته کتونکې سترګې بقې پاتې شوې وې. ډېرو خو د زرکې د ښکلا اؤرېدلي وو اؤ بیا ئې د ژوند په دغه پؤړۍ هم ؤلیدل، چې هغه اوس هم ښکلې وه، خو د هغې د نڅا ئې اؤرېدلي وو، نن ئې ؤلیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې لاسونه پښې ؤدرېدل او د پېنزېبو شرنګهار هم د هغې د لاسونو پښو ؤدرېدلو نه څو ساګانې وروستو غلے شو. داسې ښکارېدل، لکه چې په هغې سر ؤچورلېدۀ. هغه په زمکه راپرېوتله. پېنزېبونو سره د هغې پښې په وينو شوې وې او د هغې سترګو نه اوښکې بهېدلې او هغې اسمان ته سترګې اړولې وې. سميتا سره ټولې راغلې او هغه ئې کټ ته کړه.

"دا روغتون ته وړو؟"

هېلن ته روغتون ور ياد شو. د مدهوبالا نه وروستو د زړکې سره ټولو نه زيات وخت هېلن تېروي. هر څو کۀ د خپل مېرابان د زړکې په حقله ښونه اوس هم د سميتا ياده ده او سميتا هسې هم زړۀ کښې د زړکې د پاره ډېره مينه او درناوے لري.

"نه! زما زړکه به اوس ښه شي".

دې وئېلو سره سميتا په ژړا خپلې کوټې ته لاړه. نورې اوس هم د زړکې کوټه کښې ناستې وې. زړکه باندې خُولې بهېدې او د هغې د پټو شوؤ سترګو نه هم اوښکې روانې وې. بله ورځ سحر نمر خُرېکه ؤوهله او ټلوزيون باندې په سوېلي سيمو مانسهره او بټګرام د زلزلې قيامتونه ښودلې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسمه شپېه

ژوند د بې شمېره موسمونو نوم دے. څنګه چې يۀ غم د بل غم خوړده ده، دغسې يۀ موسم په بل موسم شڅوند وهي. ټولو نه ډېر زړۀ هغه وخت ؤدرېدېږي، کله چې ځواني خپلو څڼو کښې سپين ډکي په ډېرېدو ؤويني. هر سپين ډکے د مړينې يۀ خاموشه استاځے وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه ورځ چې د مدهوبالا جنازه کېدله، په هغه ورځ زرکې خپل زړۀ کښې ډېر لوی بدلون لیدلے ؤ. زۀ خو دا نۀ منم، چې ګنې هغه به هم په دغه ورځ کلي کښې د کمیلې وادۀ نه غوربدلې وه. کلي سره خو د هغۀ هېڅ ډول تماس اؤ اړیکه نۀ وو. زۀ دا وئیلے شم، چې زرکې دا لیدلي وو، چې د مېرابان اؤ مدهوبالا په مړینو خدا ے ته د هغوي بخښانې د پاره دومره لیپې هم نۀ وې، څومره سترګې چې به د نڅا په شپه د هغوي ننداریې ته شوګیرې وې (ځکه ئې په دغه شپه زړۀ نور ؤ). په دغه شپه کمیله په پالنګ کښې ناوې شوې وه. د هغې په تندي ټیکه ځوړنده وه، د هغې غاړه کښې امېل ځنګېدلو، پوزې نه ئې نتکۍ ټالونه وهل اؤ دواړه لیچو کښې سرۀ بنګړي بې سا پراتۀ وو. د دغه بنګړو د شرنګ وېرې د کمیلې لاسونو نه خوځښت اخستے ؤ. د هغې لاسونه اؤ پښې په نکریزو سرۀ وو. د وادۀ اغوستن کښې د هغې مخ نور هم ښکلے شوے ؤ. د پېغلتوب خپله ښکلا وي اؤ د ښکلا خپل حد وي. د وادۀ اغوستن کښې د پېغلتوب ښکلا خپل حد ته ؤرسي. یوه پېغله هم د خپل وادۀ د شپې نه ټول ژوند کښې زیاته ښکلې کېدلې نۀ شي (هغه کۀ د موندر غوندې ولې نۀ وي). جامنور د خپلې ناوې خوا له ورغلو اؤ هغې سره کښېناستلو. د هغۀ زړۀ دړزېدلو اؤ مونږ په دې هغۀ ته ګرم ځکه وئیلے نۀ شو، چې پالنګ کښې هغۀ ته مخامخ سپوږمۍ ناسته وه. دغه شپه تېره شوه. د کمیلې زړۀ خو هغۀ سپړدلے نۀ شو، چې کمیله د ځلمي جامنور غېږه کښې ده، کۀ د هغې د کوچنیوالي د نیازبین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيرک خان غيږه کښېږ. په دغه شپه ځيرک خان د سميتا غيږ اؤ د مدهوبالا اؤ کميلې يادونو کښې تېره کړې وه. دا به منو، چې ځيرک خان اؤ زرکه ځومره سُپېڅلي وو، دغومره کميله هم وه. اوس خو کميله د ځيرک يادونو نه شوکېدلې ده. د خپلو وږو روزنې هغه د ډېر څۀ نه لرې کړې ده اؤ د وخت تېرېدلو سره هغې د ځيرک مينه په جامنور کښې موندلې ده. د جامنور په مخ کښې اوس هغې ته کله کله د ځيرک خان د مخ کربنې ښکاره شي. دغه مخ په اوبو کښې د سُيوري غوندې وي اؤ دغه سُيوري ته هغه دخپلو وړو د مينې کاڼي ؤغورځوي اؤ په ځپو کښې د کوچنيوالي ځيرک خان ورک شي. کميلې سره د ځيرک يادونه اوس د ښکلې په غمژنو سترګو مخ کيږي. ښکلې ډېره ژاړي. تر څۀ حده هغې دا منلې دي، چې د ځيرک خان کور پُرېښودلو کښې د هغې کُرکه هم ککړه وه. په کومه ورځ چې وُرندار مړه شوه اؤ مابتيې د هغې مخ ليدلو د پاره اديرې ته لاړه، نو ډېرو خلٰو ډېر څۀ ؤوې، خو دغه خبرې سيلۍ شوې. دغه ټولو خبرو نه ښکلې ته د هغې د زړۀ پېغور دُرونډ ؤ.

فردوس خان داسې خوټکېدلې تبې نيولے ؤ، کومه تبه چې يوه شپه په ځيرک خان تېره شوې وه. هغه وخت ښکلې ځيرک خان نه په دې خبره خپله غاړه خوشې کړې وه، "اوس د دې مُلابادر د ناستې ځاے چې ؤپېژنو، نو تپوس به ئې ؤکړو"، نن د خپل ميرګاټې سر ته ناسته وه. ځو شپو کښې ځو ځله د پانوس خان د ګرځنده تنۍ ؤزورلې شوې اؤ هغۀ د پاره رنځپوهـ راوستلے شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرځندکاکا دې خُدا ے ؤبخښي، څوک چې به تبې ؤنيولو، نو هغهٔ به وئېل،
"تاريز څپوټکي باندې ټرمکيا ؤکړئ اؤ په تندي ئې ورله کېږدئ!
دا رنځپوهـ سْتن ټومبي، بله لاره نهٔ ورځي".
رنځپوهـ فردوس ته سْتن ؤوهله اؤ هغې ورځ نه هغه په دْواړو پښو شل شوے دے. کْوېږدن شوې ښځه ترې پاتې شوه. د هغه جينۍ د وادهٔ په ورځ دهٔ د ځان وژنې هڅه هم کړې وه. د وړوکوالي شيشړه چې لويه شوه، نو سترګې به ورته بْرېښېدلې. هغه په رېښتيا زيب النساء وه.
فردوس اوس ژوند په دې تېروي، چې چرته خو د ځيرک سره مخ شي اؤ د هغهٔ په پښو پْرېوځي. هغهٔ نه به د باران هغه شپه چرته هېره نهٔ شي، په کومه شپه چې هغهٔ د ځيرک لمن څټ ته خېژولې وه اؤ بيا ځيرک ټوله شپه په درشل ويښه تېره کړې وه. نن هغه ځېلې نه ميتيازې بهيږي اؤ هغه پْرې نهٔ پوهيږي. تر څو به ښکلې ژْوندۍ وي اؤ دغه به وينځي. بله ورځ به د شاجوش ښځه د خپل مشر لېور دغه اغوستن وينځلو ته غاړه کېږدي؟
پېدرګل ته يوه کمپنۍ کښې کار په لاس ورغلو. هغه د سحر نه مازيګر پورې هلته بوخت وي اؤ د مازيګر نه ماسخوتن پورې د بجازي اټۍ کښې وي. ښځې په دغه اټۍ ورماتې وي. هغه ګڼي، چې کهٔ ځان له اټۍ پْرانيزي، نو ډېره ګټه به ؤکړي. هغهٔ د پاره دغه ښهٔ روزګار دے، خو لږه سا واخلئ! پْرېږدئ چې هغه خو د خپلو ؤزګارو ورځو بدل واخلي. د مشر ورور ئې اوس واړهٔ ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور ئې هم وادۀ شوې ده. کشر ورارۀ ئې خرپوڅې کوي. هغۀ وادۀ نۀ دے کړے. مور ئې څو ځايه د پېغلو د مېندو ځلې بوي کړې، "خورې! تګ لړ داسې دغه کوي، خو نور سم دم دے. ما ئې يؤ ځل (هغه لړه غلې شي اؤ سترګې بښکته کړي) بښختګ ليدلے ؤ. (بيا تونده شي) مور ئې يم. چې زۀ پوهه شوې نۀ يم، نو نور به پرې څوک پوهيږي".

څه زوروَرې! ستا په دغه سوګندونو څوک لور ورکوي څۀ؟

هن! دا ده، چې کۀ چرته په يؤ کور کښې دې په بل نوم د څمدورې غوندې ؤموندله.

نېمت ژوندے جاړن ورک شوے دے. اېهز د هغۀ وينه کښې ځان ځاے کړے دے اؤ خپله دننه نېمت هغه پړ کړو. هغۀ خپل خاربښ د مرګ په وېره وژلے دے اؤ ځان ئې د نړۍ سترګو نه پټ کړے دے. د کور استوګن کله کله د هغۀ نوم اخلي، خو هغه پرانستلې مرغۍ وه، هغۀ کله هم د چا قدغن يا بنديز منلے نۀ ؤ. زرکې ته به د بانګ اؤرېدلو سره کله کله نېمت يادېدلو. هغې ته د جمعې هغه ورځ يادېدله، کله چې نېمت د هغې سر ږمنځولو اؤ د بانګ اؤرېدلو سره هغې زر لوپټه په سر کړله. نېمت موسکے شو اؤ هغې ته ئې ؤوئېل،

"بانګ خو بښځو اؤ سړو د پاره وي، تۀ سر ولې پټوې؟"

د نېمت دغه ګيلې نه ډک تپوس ته زرکې وئيلي وو،

"څومره ډېرې لسيزې تېرې شوې، د جومات په درشل مې پښه ايښې نۀ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيمت هم په هغه ورځ زرکې ته د سرو اغوستن واغوستلو، څادر ئې پرې ډوب په سر کړو اؤ جومات ته ئې بوتلله. امام صيب وړومبې رکعت نزدې کړے ؤ، چې دوي هم ورسره ؤدرېدل. کۀ نمونځ کنبې چا څارلې وه، نو زرکه په رکوع اؤ سجيده کنبې ښکاره ښځه وه. اوس هغه وخت نۀ ؤ، چې د هغې نمونځ کنبې ځنې ځنې ځاے ښځونک څرک ليدلے شولو. نمونځ نه په راستنېدلو هغې په لاره نيمت ته د خپل کلي جومات کنبې د جمعې نمونځ سره تړلې ګڼې قيصې ؤکړې. هغې نيمت ته ؤوې، چې څنګه به د کلي کوچنيو هلکانو په جومات کنبې وړاني کول اؤ د هغې تږۀ اؤ د کلي نورو مشرانو به پرې پښې ډربولې. هغې نيمت ته ؤوې، چې هغه وخت به جومات کنبې ټوقې هغې ته لويه ګناه ښکارېدله اؤ بيا دغه ګناه کوونکو سره صف کنبې د هغې ؤدرېدل متره شول. ډېر اوږد وخت نه وروستو جومات کنبې نمونځ کول زرکې د پاره د نيمت ټولو څخه لويه ورکړه وه اؤ چې کله به هم هغې ته نيمت ياد شولو، نو په دغه تړخ کنبې به ئې ورته دعا کوله.

دولامُلا په ډرون برېد کنبې ؤوژلے شو. هغۀ سره يؤ عرب هم ؤ. د يؤ څپر لاندې شپږ مړي ؤموندلے شول. شينتغانو د ټولې نړۍ په تلويزنونو د خپل برياليتوب زوږ ؤکړو، خو دغه کور سره خوا کنبې د خپلو دوؤ لونړو، يؤ ځلمي ځوي اؤ د خپلې نږور غېږ کنبې تي ته پروت نمسي سره شهيد شوي موستان بابا باندې په هره ژبه ګيتې پرته ده. چا هم دا ؤ نۀ وئيل، چې د هغۀ څۀ تور ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو هېوادونو کښې د ځناورو د ژوند خوندي کوونکو هم د دُولا مُلا شا ته پټ کړي شوي شپږ مړي ؤ نۀ شمېرل. هغه خو په سوله، مينه اؤ امن مئېن پښتانۀ وو. دغه خو د امن په نوم وينه تويونکو ته وګړي نۀ ښکاري. دغه ساګانو د پاره خو د سپينې ماڼۍ د وياند په خلۀ دغه خبره وي،

"We appologise for innocent inadvertent casulities and deaths"

اؤ مونږ چې د وياند سترګو ته ګورو، نو د هغۀ د ژبې وينا د پاره د هغۀ سترګو کښې هېڅ پېلام نۀ وي.

"دا خو د ټولنې د پوهې نيمګړتيا ده. اوس چې دوي تشې ښځې اؤ سړي پېژني، نو مونږ څۀ ؤکړو؟" هېلن ؤوې.

"سړو خو هسې هم د هر څۀ نه پښې تۀ کړې دي، اوس ښځو ته هم سلو کښې درې دېرش څوکۍ ورکړې شوې، صدر صېب اؤ د وزيرانو دې لښکر ته مونږ نۀ ښکارو؟"

"سياستمداران خو د يۀ بل ترلو پرانستلو نه نۀ ؤزګارېږي، مونږ ته به څۀ پام ؤکړي؟ مونږ ته خو پېژند کښې يۀ د "ښځونک" ليکلو باندې څوک غوږ نۀ ګروي".

"اؤ کۀ مونږ له بل څۀ کار راکړے شي، نو".

"زۀ خو کله کله وېم، چې دېوال نه د ايشور انځور راکوز کړم، سمه پرې ؤګرځم اؤ بيا ئې پوټے پوټے ؤشلوم اؤ بيا ئې ؤسېزم اؤ بيا ئې هغه ايرې".

(کوشليا به نور هم ډېر څۀ وئيلي وو، خو کټ کښې پټ مخ پرتې زرکې ترې خبره واخستله)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې مهٔ وایه! د خُدا ے هر نوم اؤ هر انځور ښکلے، پْیاوړے، نازولے اؤ سُپېځلے د ے. مونږ ته هم ګوره! مونږ هم ځانونه بې وسه ګڼلي دي. بې وسه دووسان کیږي اؤ په خپله دووسی خو بې وسه زورَور ځان ته پړ کولے نهٔ شي (هغه لړه غلې شي. اوس کټ کښې هغه ناسته ده) دا زمونږ نیمګړتیا ده، چې زمونږ مېرابان یؤ کور سره ځان تړلے وي. مونږ به دې ښار کښې ځومره یو اؤ دې ټول ملک کښې به ځومره یو اؤ دې ټوله نړۍ کښې به ځومره یو؟ مونږ له د خپلې برخې اؤ پېژندګلو ژبه اؤ تْوان خُدا ے راکړې دي، خو مونږ خپله برخه نورو ته بخښلې ده. مونږ کښې هر یؤ نېنځک د ے. زهٔ چې مونږ وایم (هغه ؤوینې، چې ټولې سترګې هغې ته په یؤ اېړ دي اؤ ټول غْوږونه هغې ته ځک دي. د زړکې خبرې کله کله وي) نو سړي هم یادؤم، ښځې هم یادؤم اؤ مونږ هم یادؤم. هر سړي اؤ هره ښځه کښې دننه یؤ نېنځک پټ د ے، ځنګه چې په هر زوړ اؤ ځْوان کښې اؤ هره بوډۍ اؤ پېغله کښې دننه یؤ ماشوم پټ وي. دغه ماشوم ځېل کول غواړي، قبصه اؤرېدل غواړي، خندل غواړي، ژړل غواړي، نېنځکه غواړي، کْلابوځے غواړي. دغسې سړے وي اؤ کهٔ ښځه، هغهٔ یا هغې کښې دننه یؤ نېنځک پټ وي. دغه نېنځک د وېرې نه زیږیږي. خُدا ے دې ؤبخښي اؤ خُدا ے دې ټول مړي ؤبخښي، مېرابان ستاسو یاد شي؟ (هغه یؤ ځل چاپېره د ټولو سترګو نه ځواب ؤغواړي. د مېرابان پېژندونکې سترګې په اوښکو ؤځلیږي اؤ د مېرابان د مْړینې نه وُروستو دغه کور ته راتلونکې سترګې نهٔ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤکړي اؤ نۀ ښه) هغۀ خپل دننه نېنځک مړ کړے ؤ، نو مېرابان شوے ؤ. هغه څۀ نوم ؤ؟ (هغه لکه چې څۀ یادوي) هس! روشني. کۀ راني خپله دننه وېره وژلې نۀ وه، نو روشني سره به څۀ کېدل؟ (هغه بیا څو شېبو له غلې شي) زۀ خو وېم، چې دغه موړ به هغه وژلې وه. بیا دغه بل سړے چې (دا ځل هغه لږه ډېره غلې شوه اؤ ژړغونې هم شوه). ما دا وئېل، چې هر هغه سړي اؤ هره هغه ښځه اؤ هر هغه ښځونک کښې دننه یؤ نېنځک دے، کوم چې د کُرکې د وېرې نه مینه وژني.....

کوم چې د ورانې د وېرې نه روغې پله ګام نۀ اخلي.....

کوم چې د بل زُیان کښې ځان له ګټه لټوي.....

کوم چې د دعا په شا خپله ایرزړي پټوي.....

کوم چې خُپلو بې وسیو له د برخې اؤ نصیب نوم ورکوي اؤ".

هغه خبره په دغه ځاے پُرېږدي. څوک هم څۀ نۀ وائي. ډېر وخت پورې دغه کوټه کښې د ساګانو ښګالو اؤربدلې کېږي، نور څۀ نۀ. چپیا چې نوره هم اوږده شي، نو سمیتا د زرکې خوا له راشي، هغه څملوي اؤ هغې سره خُوا کښې کښېني. کوټه کښې اوس هم څوک خُلۀ نۀ پُرانیزي. زرکه اسمان ته ګوري اؤ پخپله وېنا وُروستۍ رده کېږدي،

"لارې کوځې اؤ منډۍ پُرېږده، جوماتونو کښې د بمونو چؤدنه اؤ ځانمرګي بُریدونه، یؤ قبر کښې د شلګونو د ځاندرو برخې ښخې شي. د خاؤرې ګېډه نۀ مړېږي اؤ د ادم اؤ حوا نوغي باندې د زمکې تناب راؤنغښتلے شو. خپل ځان وګړي ته دومره ګران اؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې شو، چې د نورو د ژوند اؤ سا ارزښت ئې سترګو کښې نۀ غړېږي. ترهه ګر اؤ پوځي دواړو سره ټوپکونه دي، د دواړو د ټوپکونو مړدکي په تؤدو سینو کښې ځانونه یخوي. د دواړو په مړدکو اولس ژوبل کېږي اؤ اولس وژل کېږي. وړ اؤ پړ پکښې نشته. د مرګونو د خان اشر دے، نېنځکان پکښې مړي.
خُدا ے ته پړ مۀ وایئ!
خپل د ننه نېنځک ؤلټوئ!
د هغۀ مخ ؤوینئ!
د هغۀ زړۀ ؤګورئ!
د هغۀ پېژند ګلو ورکړئ!
د هغۀ ځا ے ورکړئ!
د هغۀ برخه ورکړئ!
کۀ وژنئ، نو هغه بۀ ؤوژنئ، چې ستاسو زړونو نه ئې د ژوند مینه تْروړلې ده.....
کۀ مْړه کوئ، نو هغه وېره مْړه کړئ، چې ستاسو د هیلې نه ئې هڅه شوکولې ده.....
کۀ پښې ږدْئ، نو په هغه انا ئې کېږدئ، چې تاسو کښې ئې کْرکې له ځا ے ورکړے د ے.....
(ټوله کوټه غلې ده. زرکه اوس هم بره ګوري اؤ د هغې سترګو نه راڼۀ، سْپین اؤ سْپېځلي ښاڅکي تْوئېږي. ټول ښځونک یوه شبېه زرکې ته اؤ بیا یؤ بل ته سترګې ؤځغلوي)
وېره زما درشل له راغله. ما نه د ژوند مینه تْروړل غواړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هیلې نه هڅه شوکول غواړي.....
ما په انا د کُرکې وینزه کوي، خو زهٔ نهٔ وېرېږم، ځکه چې زهٔ مینه د کُرکې نه بریالۍ ګڼم.....
زهٔ هیله د اندېښنې نه زورَوره ګڼم.....
زهٔ به مُرم، خو ویاړېږم به. زما جنازه کښې به ډېر اولس وي. زما خپل به زما مړي ته ژاړي. زما مور اؤ زما پلار به هغه ډولۍ ته لاره کښې هرکلي د پاره ولاړ وي، کومه ډولۍ کښې چې به نُیازبینې پرښتې زما سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.
زهٔ خُدائے ته یؤ رنګ کښې هم سُپکې نهٔ وېم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم.....
زهٔ نهٔ وېرېږم....."
د دې وېنا په وخت ټول ښځونک هم په سلګیو وي اؤ د هغوي سمیتا هم. د زرکې سترګو نه اوښکې بهیږي، خو هغه ژاړي نهٔ. داسې ؤبرېښي، لکه د مېرابان سا چې یؤ ځل بیا سمیتا کښې ؤغونځیږي،
"خُدائے هر چا د پاره خوږ، مینې نه ډک، نُیازبین، نازولے اؤ پالونکے دے.....
هغهٔ وېرې له شتُون ورکړے نهٔ دے.....
نه زرکې! تهٔ به نهٔ وېرېږې!
څوک به هم نهٔ وېرېږئ!
چې کومه بلا زما په درشل زما ګلونو ته ګواښیږي، زهٔ د هغې بلا انګڼ کښې هغه ماتؤم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ورځو کښې پاکستان هرې خوا نه ګېر ؤ. په يوه پوله ئې افغانستان سره شاتار ؤ. د دغه نړيوالو نُخښته کښې دۀ قبائيلي سيمه نمرودي لمبو ته ؤسپارله. بلې خوا نه هند سره هره خبره د تورې په سر شوه. بلوچستان کښې د خُپلواکۍ اؤ ځانګړې پېژندګلو خُوځښت وده ؤموندله. په سويلي سيمو کښې پخوا نه کرونده شوې سُپرغۍ د يوې چاؤدنې سره رادوڅارې شوې اؤ ټول وطن باندې لکه د لمبو پورې شوې. څۀ سُپرغۍ د اسلام اباد په شڼه قبا لکه د پېغور د تورکي پُرېوتلې اؤ تاريخ به دغه تورکي په ډېرو وينځلو هم نُمانځې نۀ کړے شي. په پوله د وُرانکارو خُوځښت نړيوالو ځواکونو ته په نمرپرېوتيزو قبائيلي سيمو د ډُرون الوتکو د بُريدونو لاره سمه کړې اؤ وُرانکارو ته ئې په پوله دننه چاؤدنو اؤ ځانمرګو بُريدونو کولو کښې د وينې تويولو جواز ورکړے. دا وخت نړۍ کښې ټولو نه تود تنور پاکستان دے، چې هر څوک پکښې خپله پېړه پورې کوي. په يؤ پاکستان کښې دُرې واکمنۍ دي. يوه د ګيلاني، يوه د کياني اؤ يوه د چودهري. هر يؤ پېژني، چې بل به کوم ځاے نه رانيسم. د برش دوه د برش کلونه اګاهو د عبدالغفار خان غږ پښتون قام د پاره بانګ ؤ، خو پښتنو پيرنګي خبلو ته خپل غُوږونه اړولي وو. نن پښتنه خاؤره د ډُبورنړ د کربښې دواړه اړخونو نه دغه پښتنو له پېغور ورکوي اؤ هغوي ځان سُپينولو د پاره هېڅ ځواب نۀ لري. دلته خبرې ټولې شُپيلي کښې دي اؤ د باتۍ په بُوي هر چا ځان غلے کړے دے. اوبۀ چې هغه دويشت ديريشت کلونه اګاهو خړې کړې شوې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوسه پورې خړې دي. د قبائيلي سيمو راتلونکې يوازې اؤ يوازې پښتونخوا سره ګډون کښې خوندي دے. اوس د قبائيلي سيمو اولس هم دغه خبره خپل زړۀ نه اؤرېدلې ده. د قبائيلي سيمو نه په سېنټ کښې ناست هغه ډېر مشران اوس هم د قبائيلو بېل شتون اؤ بېلې پېژندګلو د پاره غږ کوي اؤ دا ځکه چې د قبائيلو ژوند ښۀ کېدل به د هغوي د ملکۍ اؤ خانۍ د پاره خنډ شي. هغوي د قبائيل په نوم سېنټ کښې کښيني، خو د قبائيلو د پاره د يوې خبرې کولو توان اؤ واک هم نۀ لري.

د خُدائے کړۀ دي، چې کلي کښې نکورې څۀ خړې اوبۀ رڼې کړې. مابتۍ د يوې اوږدې مودې نه په کټ پرته ده. څو ځله د نکورې زړۀ کښې تېر شول، چې هغه مابتۍ ته د خپل زړۀ غوټه راؤسپړي. د چم ګاونډ کومې ښځې چې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې دي، هغې ښځو ليدلي دي، چې د ځيرک پحقله د مابتۍ اندېښنې اؤ خواشيني اوس د هغې دننه لکه د وژونکي رنځ ځېله ژوره کړې ده. دغه ورځ ښکلې هم د مابتۍ پوښتنې له راغلې وه. د نکورې زړۀ کښې پرته خبره د هغې په ژبه نۀ راتلله، خو مابتۍ د هغې سترګو کښې دغه خبرې ليدلې.

"نکورې! زړۀ دې پرې مۀ خوره! ژبه ؤخوځوه!"

مابتۍ دې سره لږه موسکۍ هم شوه، چې نکوره وېنا د پاره زړۀ وره کړي. هغې په سرپيچک سر ترلے دے اؤ د ناستې توان نۀ لري. د هغې سترګې چاپېره تورې شوې دي اؤ شونډې ئې چؤدلې دي. عزت خان چې ښوونځي نه راشي، نو بيا کور کښې د زياتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناستې نه څنډه کوي. هغه مابتۍ په دې رنځ پرته لېدلې نۀ شي. هغه نۀ رنځپوهـ ته غاړه ږدي اؤ نۀ د ښار روغتون ته ځي. عزت خان پخپله هم د هغې په رنځ پوهه دے، خو د دغه رنځ دارو د هغۀ لاس کښې نۀ دي. دغه کور کښې داسې نيمګړتيا نشته، چې څوک به پرې ګوته کېږدي. ششش

"ځيرک خان (د نکورې خلې نه په وړومبي ځل دغه نوم اؤرېدلو سره په بې سا مابتۍ کښې خوځښت راغلو اؤ د هغې مړاوې رنځورې سترګې ژوندۍ شوې) کراچۍ کښې دے (نکوره نور هم څۀ وئيل غوارې، خو لږه غلې شوه. هغه مابتۍ ته نۀ ګورې اؤ مابتۍ اوس د هغې نه سترګې نۀ ؤباسي) بابا د پرځندکاکا په وينا اؤ د ځيرک په خوښه هغه بوتلے ؤ".

اوس نکوره غلې شوه. هغې ؤکتل، لکه چې د هغې د سر نه يؤ دروند پېټے هغې پخپله کوز کړو (دغه پېټے کوزولو د پاره د مابتۍ د تپوس په وخت موسکا اوږه ورکړې وه). مابتۍ کټ کښې نېغه ناسته وه. د نکورې اؤ د هغې سترګو نه اوښکې څڅېدلې. ښکلې په کټ کښې نېغې ناستې مابتۍ ته اډانه شوې ده. څوک څۀ هم نۀ وائي. د ژوند نهويشت کلونه مابتۍ د دغه وړک زيرې لاره څارلو کښې تېر کړي وو. د هغې په څهو کښې د عزت خان د رېرې نه ګڼ سپين وېښتۀ دي. عزت خان چرې هم هغې نه دا ګيله نۀ ده کړې، چې هغه خپل کور اؤ ورو له ډېر وخت نۀ ورکوي. هغه د هغې په خوي پوهه شوے ؤ. څو ځله عزت خان په هغې کښې د هغه دوکبيانې مابتۍ لټون ته زړۀ ښۀ کړو، کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکبيانه چې به هغۀ په درينجقونو د خپلې خور خوا له په تللو هلته ليدله. هغه د عزت خان زيره لږه لږه ټوکېدلې وه اؤ هغۀ د ښوونځي د سُور ګل توره ټوپۍ په سر کړې اؤ د ملېشې اغوستن اغوستې وو. عزت خان د سترګو ګوټونو کښې خپله دوکبيانه څارله. يؤ ځل خو قمرو هغۀ ته اوبۀ نيولې وې اؤ هغه دغلته ناست نۀ ؤ. هغه خو دغه وخت د بکيانې لاندې کټ کښې پروت ؤ اؤ د هغۀ دوکبيانه هغۀ ته په سينه پرته وه اؤ خپل اومه اننګي ئې د هغۀ مرۍ پسې مښل. هم دغه ورځ نه خو قمرو خپلې مور ته وئيلي وو،

"زما غيږه کۀ الله ډکه کړې هم نۀ ده، خو مابتۍ باندې زما د خپلې لور مينه ماتيږي. په سا څۀ باور، خو ما وې، چې کۀ مابتۍ د بل کور په ځاے زمونږ د عزت شي؟"

دغه غوښتنه ځامورې ابۍ ريښتونې کړه اؤ د عزت خان د وادۀ نه وروستو هغې ؤمنل، چې هغې د مابتۍ ځاندره اؤ مخ کښې خپله قمرو بيا ؤليدله.

نکوره تلې وه اؤ ښکلې د هر وخت پورې مابتۍ ته اډانه وه. عزت خان خپل مشر ځوے هم راؤغوښتلو اؤ پانوس هم راغلو. نکورې هغوي ته د ځيرک خان درک برخېره کړو.

"د نيمشورخان پلار زمونږ پخواني کور کښې دے. هغه د ځيرک خان ځاے پيژني، خو ځيرک خان نۀ پيژني".

لکه نيمشورخان هم نکورې دغه خبره کښې ځان سره ملګرے کړے ؤ. هغه لکه د خپل سُخر په دريمه مياشت کلي ته راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژو ځله هغهٔ نکوره کراچۍ ته د بوتللو خبره ژرګنده کړه، خو نکورې غاړه ایښې نهٔ وه.

"سبا ولې؟ نمر لا په سر ولاړ دے. چې ژومره زر ؤرسئ، دومره زر به زما ځيرک خان راولئ".

میرلوس د مور خبره غورځولې نهٔ شي. هغهٔ پلار ته ؤکتل اؤ هم په هغه وخت هغه د پانوس خان سره غوټه تړلې د رڼاګانو پخواني ښار ته روان شو، کوم چې اوس د بلاګانو ښار دے.

مړغیژنه مابتۍ ژوندۍ شوه. هغې د خپل کور نه دوړې ؤڅنډلې. هغه غواړي، چې د ځيرک خان هرکلے د خپل کور انګڼ کښې ؤکړي.

"هغهٔ کښې خو به اوس ډېر بدلون راغلے وي (مابتۍ په ځلقېدلو سترګو کمیلې ته ؤوې اؤ بیا ښکلې ته مخ واړوي) هغه به ما ؤپېژني؟"

د ځيرک د راتلو زیري سره مابتۍ ښکلې هم بخښلې ده.

مابتۍ ګرځنده کښې تار اچولے د پخلیځاے د برګې نه ځوړند کړے دے. دغه ځاے نه په خبرو کولو هغه د ویونکي په غږ پوهیږي. زیاتره برېښنا نهٔ وي، هغې اوس د پخلیځاے نه دربسوچے غځولے دے، چې ګرځنده په برېښنا موړ وي.

د سیاست لوبغاړي د نوې لوبې تؤدولو د پاره د سیلۍ څپو ته ناست وو اؤ اوس ئې بیا د پاکستان لاره نیولې ده. د تلوزیون په هر اړخ د اولس لوي شمېر خپلو لاربنودانو ته هرکلي وئېلو د پاره ښودلي کیږي. د بمونو چؤدنې اؤ ځانمرګي بریدونه ډېر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. راتلونکو ټاکنو د پاره هر چا ځان له لويه ځوکۍ خوښه کړې ده اؤ په دغه ځوکۍ ئې ځان نه چاپېره په وړو وړو ځوکيو نېنځکان کښېنولي دي. لوي نېنځک به د لوي بادار نېنځک شي، چې بادار شي اؤ واړهٔ نېنځکان به ئې بادارګوټي شي. اؤ اولس........ هاهاها.

د پاکستان سياست چقوړه اؤ خوئينده لاره ده. د دغه لارې لامبوزن اؤ لوبغاړي دغه چقوړو اؤ خوئېندو باندې د تللو چل اؤ توان لري. د افغانستان په خاؤره د امريکا اؤ شوروي اتحاد نخښته کښې چې د پښتونخوا په خاؤره څومره د ورانۍ، فساد اؤ وژنو بزغلے کرلے شوے ؤ،اؤ د کومې نخښتې غړ شوے ؤ، هغه نخښته د غرونو د څمڅونو نه لارو اؤ بازارونو ته راووتله.

د مرګ خبره کهٔ هر څومره کرکژنه اؤ بوږنوونکې ده، خو ژوندي د ژوند پرېښودلو ته غاړه نهٔ ږدي. د ښار زوړ غلے شوے نهٔ ؤ. اوس ټاميان هم راغلي دي. چرته چې وادهٔ ښادي وي، هلته اوس د بدکانو سره سره ټاميان هم وي. ځنې ځايونو کښې خو ټاميانو د بدکانو نمړۍ ؤترړولې. دغه ځلمي وېښتهٔ د فلميانو غوندې ؤتراشي، څټوکي ځوړند کړي، واړهٔ تنګ اغوستن واغوندي، شونډې ؤخروي اؤ پرديو ښاديانو کښې نڅېږي.

نمر د نور کله نه ډېر روښانه اؤ ځلنده دے. د ښار هرې لار، هرې ګرځؤنې اؤ هر ګوټ پېر د شهيد د مزار ډول خپل کړے دے. بېرغونه اؤ توغونه د سيلۍ سره رپېږي. د راتلونکې شپې نه بې پامه اولس د خپلې برخې نمړيو يؤ ځاے کولو د پاره هلوځلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېښې بوخت دے.
چغمتې د خپل پلار ټوپک اوږې ته ځوړند کړے دے. د موسکۍ د وژنې نه وروستو د چغمتې پلار ځلوښت کلونه دغه ؤکرځولو اؤ بیا یوه ورځ پخپله هم د خُدائے د کور په درشل ؤویشتلے شو.
چغمتې د خپل پلار وینه د هغه چا په لاسونو هم وینې، چا چې د دۀ د پلار د وینا تر مخه د دۀ مور وژلې ده اؤ د خپلو ماماګانو په لاسونو ئې هم وینې، چا چې د چغمتې پلار د دوی د خور وژونکے ګڼلو. بیا هم چغمتې لاپرېکړه کړې نۀ ده، چې د خپل پلار د وینې د پاره د کوم رنګ وینه توی کړي.
"ځیرک خان دلته اوسېږي؟"
د ور په ډبولو د بېرته کېدلو نه وروستو د سماره په لیدلو نېمشورخان پوښتنې نه اګاهو لږ غلے شوے ؤ.
"دلته خو به دغه نوم څوک نۀ اوسیږي".
"څوک دي؟ دننه ئې راوله!"
هېلن په سماره غږ ؤکړو اؤ سماره د هغې په خبره مېلمانۀ دننه بوتلل. انګڼ کښېښې ناستې هېلن درې واړو ته ؤکتل،
"څوک غواړې اؤ څۀ دي؟"
"دا (نېمشورخان پانوس ته ګوته ؤنیوله) د ځیرک خان ترۀ دے اؤ دا (میرلوس ته ګوته ؤنیسي)، ځیرک خان د دۀ ماما دے".
"دلته څوک ځیرک خان نۀ اوسیږي".
"زما سُخر وئېل، چې دلته د هغۀ نوم (هغه خبره کښېښې سا ؤخوري) زرکه دے".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېلن د خپل ځای نه نېغه پاځي. هغه دوي ته وګوري او سترګې ئې په اوښکو وځلېږي. هغه دومره پېژني، چې هر وخت به زرکې ماښتۍ يادوله. هغې ته ټولو خپلو کښې ماښتۍ او کميله ياد وو او چې کله به ورکه شوه، نو هم د هغوي خبرې به ئې کولې.
نېمشور، پانوس او ميرلوس ټيټې سترګې ولاړ وو. پانوس خو داسې ګڼل، لکه چې هغه په زمکه ولاړ نۀ وي، ټوله زمکه د هغۀ په سر پرته وي.
"زرکه بهر وتلې ده. مېرابان کله کله هغه ځان سره وباسي، ګڼې پخپله خو هغه د دې ځلورو د ډوالونو څخه وتل نۀ غواړي".
"هغوي به کله راستنيږي؟" (ميرلوس باندې پوهه نۀ شوم، چې هغه د غلته نه زر وتل غواړي او کۀ د خپل ټولو نه زيات ياد شوي ماما ليدلو ته لېواله دے)
"چې کله د مېرابان زړۀ ومنل".
"مونږ کۀ ورپسې وځو، نو څنګه به ئې وپېژنو؟"
"زۀ به درسره لاړه شم"
(دې نه نوره غوره خبره څۀ کېدلې شوه، خو بيا هم دغه منلو کښې دوي څو شېبې واخستلې)
"دا خو به نوره غوره شي".
هېلن مخکښې شوه او نېمشور، پانوس او ميرلوس هغې پسې شول. په لاره هغوي څو ګامونه د هېلن نه وروستو تلل او هېلن به د زرکې په اړه هغوي سره خبرو کولو ته پښه نيولې کېدله.....
"زرکه اوس پورې د ماښتۍ او کميلې نومونه اخلي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل هغې ؤلیدل، چې کور کښې د هغې بدرګه کېدلو ته دوې ولې غاړه ایښودلو کښې ځنډ وهلے ؤ. اوس چا هم څۀ نۀ وئېل. هېلن هم هغوي سره د ګامونو بېلتون اؤ غلې بدرګه ؤساتله. هغه پوهه شوه، چې د خویونو دغه توپیر چې د یوې لاروي سره دومره دے، نو د خپل کور زرکې سره تړون کښې به څومره زغم ؤ؟

د ښار زوړ غلے نۀ ؤ. دې زوړ کښې د سورلیو کړینګا اؤ غرا، په ګرځنده د خبرو کوونکو غړونه، د اخستونکو اؤ خرڅوونکو وېنا، سندرې اؤ نور سم ډېر ګڼ غړونه.

ناڅاپه یؤ لوي ګړځ شو اؤ دغه ګړځ نور تول زوړونه ځان کښې ؤنغښتل. تک تور لوغړن لوګې خوارۀ شول اؤ دغه لوګې پخپل سر اخستې لمبې اوچتې شوي. د ګړځ د غږ ناستې سره اوس دغه زوړ د وېرې، ترهې اؤ څړیکې رنګ واخستلو. خبرې اوس چغې شوې وې. چاپېره غوښې خورې وې. دې غوښو کښې د وګړي اؤ د څاروي غوښه پېژندل ګران شوي وو.

څو شېبو کښې د پولسانو اؤ د امبولنسونو د راتلو غړونه واؤرېدلې شول. ژوبلو اؤ مړو ته اوږې ورکړې شوې. کله چې د ماسپخین په بانګ نمونځونو د پاره بلنه ورکړې کېدله، دغه وخت پورې هغه لارې بیا وینځلې کېدلې. د مړو پېژندګلو د پاره اولس یوه ګڼه ګونه راخستې وه. دغلته ننداره کوونکي هم ګڼ شمېر کښې وو. اوس هېلن سره نېمشور، پانوس اؤ مېرلوس اوږه په اوږه ګرځېدل. د زرکې اؤ مېرابان لټون منځ نه توپیر وړے ؤ.

"دا مېرابان دے اؤ دا" (د هېلن مرۍ اؤ ژبه ؤنخښتل).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میرابان مخ پېژندلے کېدلو اؤ د زړکي مخ ټول سوزېدلے ؤ. زړکه د هغې د ښخونک اغوستن په رنګ پېژندلې شوې وه. پانوس به کلي ته ځیرک خان وړي، خو هغه زړۀ کښې کړي ربي، چې ایا هغه لکه د پرځندکاکا په نیمشورخان خپل زړۀ ډاډه کولے شي؟

هېلن اوس د دغه کور د مشرتابۍ پېټے په سر اخستې ژوند کوي. هغې د رنګ اؤ څهرې نه پیرنګۍ ښکاري. خپل مور پلار ورته نۀ یاد شي اؤ نۀ پېژني. دومره ورته یاد دي، چې هغه راتښتولې شوې وه، نو هلک ؤ. چې لویګانې شوه، نو جینۍ. د هغې ناسته پاسته کښې به ښودنه کېدله اؤ نوره جینۍ کولو کښې پرې ډېر کړاؤ تېر شوے ؤ. د پېدرګل ښځه شنډه ده، خو هغه پرې بن نۀ راولي. هغه د مُلا څاښتونو، شنه چیرړۍ کښې په سپین تار تړلو تعویزونو، زیارتونو کښې ځانګوګانو ځوړندولو، د باباګانو په نومونو منښتې ورکولو، د حکیمانو پوښیو اؤ د ډاکټرو ښونو اؤ دوایانو ته ناست دے. په هغۀ چې پخپله څۀ کول دي، څومره خوځېدل دي، هغه کوي، نور کارونه د خُدا ے.

د ژوند سندرې اؤ ساندې نۀ غلې کیږي.....

یۀ غږ بل غږ خُوري.....

زېرے د سلګۍ ښکالو ته په خلۀ لاس ږدي.....

پاڼې اؤړي اؤ قلم نۀ ؤدرېږي.....

نمرپرېواتۀ د پېغلې په نکریزو سُور شوے لاس ښکاري. مابتۍ خپل پړونے ځان پسې راکاږي، میرلوس لاس نه نیولې کور ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځي. ادیرې نه لرې تلو باندې هغه ؤدریږي اؤ خپله مُلا باندې لاس ایښے د ځیرک خان قبر ته ؤګوري (میرلوس ورسره ؤدریږي، خو مخ را ؤ نۀ ګرځوي).

هغه په قبر د بلې کړې شوې ډیوې تته تته رڼا وینې.

د خاؤرو لاندې مابتې ته نۀ ښکاري، چې د هغې ځیرک خان پروت دے اؤ کۀ د نورو ګڼو ځاندرو راټولې شوې، ژوبل ژوبل نوستلې برخې.

د ځیرک خان جنازه کښې ډیر اولس ؤ.....

د هغۀ خپلو اؤ پردو ډیر ژړلي وو.....

خو د هغۀ مور اؤ پلار هغه ډولې ته لاره کښې هرکلي د پاره اوس هم ولاړ دي، کومه ډولۍ کښې چې به نیازبینې پرښتې د هغۀ سا وړي اؤ حورې اؤ غلمان به جنجیان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پخليځاے	کور/د ېره کښې پخلي کولو د پاره کوټه/کوټګۍ
مٔنا	کور/د ېره کښې ناستې د پاره چوپال/څپر
کارږه	د لرګي پنځۀ داسې تختې چې هغه يؤ څپق نه لږې پلنې وي اؤ يوې ګوتې نه لږې نرۍ وي. دغه تختو کښې دوه ولاړې تختې اوږدې وي. يوه وړه تختۍ ټولو نه ښکته اوږدو تختيو سره کلکه کړې شوې وي اؤ يوه وړه تخته د پورته اړخ نه يؤ نيم/دوه لوېشتې ښکته کلکه کړې شوې وي. د اُوږدو تختيو بره اړخ نه مېخونو د پاره سُوري شوي وي اؤ پنځمه وړه تخته دغه سُوري کښې د ضرورت تر مخه ښکته بره کولې شي. دا د پرتوغاښ بټلو د پاره پکارولے کيږي
نڅول	د نڅا (ګډا) فعل
وړانګه	پلوشه/ کرن
توندي	تادي/زر زر
خپسه کښېناستل	په وران اړخ داسې اودۀ کېدل چې سا اخستلو کښې ستونزے وي (کله کله خوب کښې څوک ځان ويني، چې منډه وهي اؤ منډه وهلې نۀ شي، نو وائي، چې خپسه پرې ناسته ده). دلته د ناراستۍ د پاره پکارولے شوے دے
اوکر بې ځايه شول	وارخطا کېدل
تېر	غلطي
انځور	تصوير
ورنے	هغه څلورګوټيز څپوټکے چې کوچيني پکښې د سيزنۍ سره ترلے شي
شنشنے	(دا شنشنے دے، خو د کوچنيو په ژبه ليکلے شوے دے) داسې يؤ د لوبو کولو توکے چې غونډ منډ لوښي کښې دوه درې ګيټۍ/ کاڼي بند شوي وي اؤ په خوځولو د "شڼ شڼ" غږ کوي
ميرګاټے	ميرګاټي يؤ ډول د وړو جينکو لوبه ده، چې څلورو ګيټکو/کاڼو اؤ يؤ ټوپ وهونکي پنډوس سره کيږي. د دې لوبې خپلې پؤړۍ وي، چې هغې کښې ايکي، دوکي، ايشارت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

دوکبیانه	نوې/پېغلوټې اسپه
بمبته کول	د چا سپکاوے کول
تهوکے	ناګنډلے اغوستن/ناګنډلې جامې/ ربنت
لاسپیلے	دستانې
چاریګۍ	ګانړۍ کښې د ګوړې پُور په شګلنېدو راغونډولو دَ پاره پکارولے شي
ګاؤنړے	ګانړۍ کښې په کړي کښې پروت پُور لړلو د پاره پکارولے شي
پاراموخۍ	دا د الوچو يؤ نوغے دے
کوړمه	د يؤ سړي ښځه اؤ واړۀ
کښت	پتے
خیرک	پوهه لرونکے (دلته د کردار نوم دے)
مُوتړاپنه	خوارینګړې ښځه / بې خونده ښځه
بیاسته	پړے / رسۍ
پلورنه	د يؤ څیز بدل کښې بل څیز په بدل اخستل
موړه	اوچت ځاے
پېلام	نخښه / علامت
سپاربنتنه	څۀ کار چا ته سپارل (خو چې زور پرې راؤړے شوے وي)
پرېکړه	فېصله
سُره بیزه	دا هم د یوې سُرې بیزې/چېلۍ قېصه ده، چې کوچنیو ته کیږي
چتے پتے د نانې ګنګنتې	CHATHEY PATHEY DA NAANI GANGANATHEY د کوچنیوالي د وختونو یوه قېصه، چې کورونو کښې کوچنیو ته کیږي.
ملازه	د چا ناز وړل
سېکل	سائیکل
وګړے	انسان / فرد
مېرمن	ښځه / کورودانه / تورسرې
تړون	رشته / ربط / خپلوي
ټولنه	معاشره
زوږ	شور / ګڼ غوږونه / اوچت غږ
دړۍ	ځلور سېره/ پنځۀ کیلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

پېرزو	په چا سود کول
سْتنوسْتر	داسې ملاسته چې څوک نېغ پراته وي
ناپکْنه	دائي / په اجرت خدمت کوونکې ښځه
کهول	نسل
اړم	بوخت / مشغول
چیرړۍ	کپړې / ربنت
اوبهٔ ډب شوې	اوبهٔ یؤ ژور ځاے کښې راغونډ ېدل
ځاښتي مال	د نمر ختلو نه وروستو وخت / اشراق
امبولنس	اېمبولېنس / روغنتون ته د ناروغو د وړلو ځانګړې لارۍ
کلی ورکول	وارهٔ خپلو کښې دونېږ وائي اؤ چې یؤ له نهٔ ورځي، نو هغه بل نه د دونې خواب اخستلو د پاره کلی ؤغواړي اؤ هغه ورته بیا وائي، چې پلانکی کلی خوْره!/پلانکی کلی واخله!
د نمر سترګه داغل	پخوا وهم باندې اډانه دا یوه عقیده وه، چې کهٔ بارانونه به نهٔ ؤدرېدل، نو د اور یؤ لرګے به واخستے شو اؤ انګړ کښې د اوبو وړوکي غوندې ډنډ کښې به چې څنګه د نمر سترګه ښکاره کېدله، دغه لرګے کېښودے شو، دې ته به د نمر سترګه داغل وئېلے کېدل اؤ دا باور به ورسره تړلے شوے ؤ، چې ژړۍ به ؤدرېږي
پېنځه خیرې کول	لکه څنګه چې به پېنځه پاخترېدل د مېلمه د راتګ پېلام ؤ، دغسې به چې کله ژړۍ اوږده شوه، نو ناوک ته به ملګرو وئېل، چې خپله پېنځه ؤشلوي/خیرې کړي اؤ دې سره به ئې هم د نمر سترګه داغلو باور تړلے ؤ (کله کله به ئې کار هم ؤکړو)
درې درې! د وریځ...	دا دلته د قېصې د خوند د پاره لیکلي شوي دي. دا ډول هېڅ باور پکار نهٔ دے. مونږ باران ورېدل اؤ ؤدرېدل د ماحولیاتي اؤ موسمي اثراتو نتیجه ګڼو
کاندید	امیدوار / Candidate
نینګاني	د لرګي څلور داسې ډکي به واخستلے شول، چې دوه اړخونه به ئې هوار وو اؤ دوه اړخونه به ئې موړه. دا څلور وارهٔ به په یؤ لاس کښې ؤ نیولے شول اؤ بیخي داسې کرښې به راکښلې شوې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چې د زمري لوبې د پاره په خاؤره راکښلې کيږي، دا څلور ډکي به د دغه کرښو منځ کښې ؤغورځولي شول. که څلور واړه هوار مخونه به بره راغلل، نو دې ته به ئې څلور لوښتې وئيل، که څلور واړه مورې به بره شوې، نو دې ته به ئې نهه نينګاڼي وئيل، که دوه به پاڅتر شوې او دوه سمې، نو دې ته به ئې دوه ګوتې وئيل او که درې به پاڅتر شوې او يوه سمه، نو دې ته به ئې څپق وئيلو. (پاڅتر= موره ښکته راتلل). لوښت، دوه ګوتې او څپق ښکاره دي، خو نينګاڼے به داسې ؤ، چې مسواکه ګوته او مټه ګوته به ئې ؤغځول (څنګه چې لوښت د پاره قچه ګوته او مسواکه ګوته غځيږي) او هغې سره به ئې د څلورګوتيز لاره وهله. څوک چې به زر ؤرسېدلو، هغه به بريالےشو. دې کښې دوه دوه ملګري وي. اَدې ته کړانچه هم وئيلې شي

میرګاټي — میرګاټي د جينکو لوبه ده. څلور واړۀ کاڼي او يؤ ټوپ وهونکے پنډوس پکښې پکارولے کيږي. د دې هم خپل پړاوونه وي (ايکي، دوکي، ايشارت.....) يؤ لاس په زمکه داسې ايښودلے کيږي، چې د مټې ګوتې سر او د شاغوتۍ ګوتې (منځ) په زمکه پروت وي او مسواکه ګوته په شاغوتۍ ګوته اچولې شوې وي. په بل لاس پنډوس بره ويشتلے کيږي او د هغۀ ټوپ سره د لوبې تر مخه کاڼي د بل لاس ګوتو نه روغه شوې کوټه کښې ننيستلې کيږي. که پنډوس دوېم ټوپ ؤوهي، نو د لوبغاړې دغه پېر ؤسوزي

پټپټوڼے — پټپټوڼي کښې يؤ دواړه سترګو ته څنګل نيولے د دېوال چنې ته يا ؤنې ته مخ کړي او نور ترې بېلو بېلو ځايونو کښې پټ شي. پټېدونکي چې کله ؤګڼي، چې اوس دېوال يا ؤنې ته شا کړے هغوي موندلے نۀ شي، نو "اپې" غږ ؤکړي. دا وريسې ورشي. که څوک د وختـه ځان دغه ځاے ته ؤرسوي، نو هغه بريالے شي او چې کوم کېر شي، نو هغۀ ته " چوپ شوے" وائي او بيا هغه غل شي، دېوال يا ؤنې ته شا کړي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

چپاتۍ — چپاتۍ داسې وي، چې د لاس دوه ګوتې (مسواکه او شاغوتۍ) غبرګې کړې شي او لېچه پرې ؤوهلې شي. دغه چپاتۍ په شمېر ورکولې شي

کوتتره — کوتتره داسې وي، چې خولۍ/ټوپۍ واخستلې شي. هغه لړه اوچته ؤویشتلې شي او د دغه خولۍ لاس ته راتللو پورې د غل سر له څپېړه ورکړې شي

ډینګان — د غل تلي کښې به کوتوال د خپل لاس ځنګل کېښودله، پنځهٔ واړه ګوتې به ئې یؤ ځاے کړې، او د دغه ګوتو په نېغو شوؤ سرونو به ئې د غل د ځنګل او مټ منځ کښې ټک ورکړو.

شلغاتي — واړهٔ دوه ډلې شي. هره یوه ډله د خپل مشر سره ؤځي او په دېوالونو او بلیو باندې وړې وړې کرښې د بلې ډلې نه پټې راکاږي. دغه وړو وړو کرښو ته شلغاتي/شلغلاتي وئیلې کیږي. یوه ډله خپلو ملګرو سره غوږ شوه او بلې ډلې له به ئې د شلغاتو د شمېر بلنه ورکړه. داسې به دواړو ډلو پېر په پېر د یؤ بل شلغاتي ؤشمېرل او ډېر شلغاتي راکښونکې ډله به بریالۍ شوه

کوډګۍ — دا خو به وړې وړې خاؤرینې کوډګۍ خاؤرو یا خټو نه روغې شوې. واړهٔ هلکان به سرې شول او وړې جلکۍ به ښځې شوې او دوي به دغه د کور د خپل مور پلار د ژوند پېښې کولې. دا په یؤ ډول د راتلونکي ژوند د کورمې روزنې د پاره عملي ښوونځاے ؤ.

د ګوډا ګوډۍ وادهٔ — دا لوبه به وړو جینکو کوله. نېنځکه به کلابوځي ته ودېدله او دا هم د راتلونکي ژوند د پاره زده کړه وه.

لالښنده — ستړے او خواشین

د اپیمانو باغ — وائي چې څو اپیمیان وو. یؤ اپیمي پکښې ؤوې، چې دې مخامخ ډاګه کښې د شلتالانو باغ کړو. یؤ اپیمي ؤوې، چې هسې نهٔ بیا ترې د ګلي کاکا څوے شلتالان شوکوي. بل ؤوې، چې ګلي پکښې مونږ سره ګوډ کړے دے، چې څوے به ئې شلتالان شوکوي. دربم راؤدانګل او ؤ ئې وې، زاره دې پکښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

	زمونږ شنه شي اؤ شلتالان دي د ګلي څوے شوکوي. راځئ چې ؤ ئې ډبوو. دوي ورغلل اؤ د ګلي څوے ئې ؤوهۀ.
ارنګ دورنګ	دا هم یوه لوبه وه، چې پیر، باچا، وزیر اؤ غل به پکښې مېرلي کېدل. د (اکوبکوسرسیندکو) غونډې د دې هم یؤ منتر/وېنا وه، چې هغه به داسې وه[ارنګ - دورنګ - سپارا - اتهنګ - انار - بګور - پیر - وزیر - باچا]
بدک	ښځونک / هېجړا
مېراباڼ	ګُرو (د یؤ څپر لاندې اوسېدونکي بدکان ځان له یؤ مېراباڼ ؤټاکي. مېراباڼ د دغه ښځونکو پاملرنه اؤ ساتنه پخپل سر واخلي. ښځونک د خپل مېراباڼ سره د خپل مور پلار نه زیاته مینه کوي) د دې مینې یؤ مخ داسې ښکاري، چې خپل مور پلار دغه ښځونکو نه څنډه ؤکړي، خو مېراباڼ ئې خپل کړي.
ګرځؤنه	چوک
سپیناوے	وضاحت
ارزښت	قیمت / قدر
ایرزړے	د وېرېدونکي زړۀ څښتن
سؤ اؤ سور کښې	سؤ کښې: څۀ ګټې ته ډېره ساه راښکل سور کښې: په څۀ ګټه د زړۀ سود کېدل
ځاندره	بدن
مېرګي	مېرګي چې انګرېزۍ کښې ورته Epilepsy وئېلې شي، یؤ داسې رنځ دے، چې په دې کښې د رنځور ککرۍ کښې یؤ رګ ؤنخښلي اؤ دغه رګ نخښتلو سره د هغه اعصابي نظام په ځاے ؤدرېږي. دغه رنځور خپل ځان اؤ خپل زور باندې نه پوهېږي. د دغه رنځ نه اوس د ژغورنې لارې راوتلې دي.
تهون شوے	نشه کښې خپل توان اؤ توازن بېلونکے
څرک	نخښه / پېلام
ترېدلي	وېرېدلي
پېژند	شناختي کارډ / Identity Card
ناویاته	زړۀ ته ډېر نژدې / اکلوتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ساپوهنه	نفسيات
جيغ	جام/د اوبو ښکلو لوښے/ ښينګړے
رغوے	د لاس تلے
لپړي: دوه دې خړي	دا هم يوه لوبه ده. دا لوبه راتلونکي کښې هم په خسني پرېکړې ته يوه وده ورکوي. دې لوبه کښې دوه ډلې وي. د يوې ډلې نه يؤ ملګرے د خپل سر شا ته دواړه لاسونه پټ کړي اؤ د ښي لاس د ګوتو نه يوه نخښه روغه کړي اؤ هم په دغه وخت دۀ ته مخامخ ولاړ د دوېمې ډلې يؤ ملګرے هم خپلې شا ته نيولي لاس نه يوه نخښه روغه کړي. د منځګړي په غږ (لپړي: دواړه ډلو غړي چمتو شي اؤ دوه دې خړي: سره خپلې نخښې راؤپلي) د دواړه ډلو دغه ملګري خپل لاسونه ښکاره کړي. د تکړه پېلام لرونکي ډله برياليۍ شي (نخښې داسې وي: د لاس متېه ګوته نېغه نيولې اؤ نورې ګوتې راغونډه ساتل د ټوپک، نورې څلور ګوتې راغونډول اؤ مسواکه ګوته نېغ نيول د غشي اؤ نورې درې ګوتې راغونډ ساتل اؤ مسواکه اؤ شاغوتۍ ګوته نېغ نيول د قېنچۍ پېلام وي) غشي نه قېنچي اؤ قېنچۍ نه ټوپک تکړه وي اؤ ټوپک نه غشے تکړه وي
څپوټکے	د ربښت څلورګوټېزه ټوټه / دسترخوان
چړچقې	پړقې / خوشالي څرګندول
برونه	هغه ورۀ چې تنور کښې ډوډۍ پخولو وخت کښې په پېړه دوړولي شي
ګا-ما-پا-دا	دا بهيرمي راګ دے. چې لوګري ساز د پاره غږولے شوے دے
لے	د ساز اهنګ ته وائي
تاپ	د دوکړۍ اهنګ
پاړرېژ	خزان
کلے ورکول	دا به دونه وئېلو کښې وئيلي کېدل، چې کله به يؤ دونه باندې نۀ پوهېدلو، نو بل به ترې څواب اخستلو د پاره ؤوې، چې پلانکے کله واخله/خوره
ويرندک	ډېر وېرېدونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مونډ جرړه / ځېله

تور زړۀ بدنیت

پړځمن چې کلک نۀ وي/ خپلو روایتونو اؤ کلتور نه په شا تلونکے

مهاجر خپل زېږون سیمه پرېښودل اؤ بلې سیمې کښې مېشته کېدونکے (دلته دا اصطلاح د هند هغه مهاجرو د پاره پکارولې شوې ده، کوم چې هند نه راغلي وو اؤ کراچۍ کښې مېشته شوي دي. زمونږ په اند دغه اوس مهاجر نۀ پاکستاني دي. په کراچۍ کښې د دوي زیاتره تریخوالے د پښتنو سره وي اؤ د دې په شا هغه پلیت سیاست دے، کوم چې پاکستان کښې د پښتون قام ټیټ ساتلو د پاره خپل کړے شوے دے. لکه کراچۍ کښې چې په لکونو پښتانۀ اوسیږي اؤ هغوي ته د کراچۍ د پېژند نۀ ورکولې کیږي. باید ټول قامونه یؤ بل ته درناوے ؤلري. له بده مرغه مهاجر بللے کېدونکي هم د دغه پلیت سیاست کوونکو مُلاتړ کوي.

چیره کېدل د هغه ښځونک د پاره کوم چې خپل د سړي زور اوبۀ کول غواړي، و هغې د پاره په زړو وختونو کښې دغه لاره خپله کېدله (لکه څنګه چې قېصه کښې مېرابان پوسجیرشا چیره کړي). دې نه پرته د سړي د ښځونک کولو نورې لارې هم شته. د ښېلګې په توګه په سوتلۍ باندې غېښ/خوټه دومره کلک تړل چې پټې ورله چیرړې کړي. دغسې ځانګړې پوښۍ هم دي، چې هغه په سړي ؤخوړلې شي، نو د هغه بیا نۀ لکیږي اؤ نۀ د ورو د زېږولو توان لري.

بُوکه کېدل د دواړو لاسونو څنګلونه اؤ د پښو کونډۍ په زمکه ایښودلو ته وائي. جنسي توګه باندې د یؤ غاړه ایښودونکي ټیټېدلو ته هم وائي.

پوهنتون یونیورسټۍ (د زده کړې ټولو نه لوي ځاے)

هېواد وطن / خاؤره

اکسلاټر ایکسلرېټر (accelerator)

ایاټولا حیات الله (د لیکوال نوم دے. د پښتو ژبې وئېندود (لهجه)

کښې لیکلے شوے)

زیړه ساړي	زیړ رنګ ساړهي (اغوستن چې هندوانې ښځې ئې اغوندي اؤ دغه سیمو کښې پاتې شوې مسلمانې تورسرې ئې هم د کلتور په برخه کېدلو اغوندي)
کشکړپ	ښکالو/ د خوځښت غړیز پېلام
شیوا	په هندو مذهب کښې دا نوم "اردهناړېشوارا" (اَرْدَنَاړېشوارا) وئېلے کیږي. د دۀ د ځاندرې ښے اړخ د سړي اؤ کیڼ اړخ د ښځو غوندې وي. "وید" کښې د وګړي درې خویونه وړاندې شوي دي اؤ په "پُرنونو" کښې د موسیقۍ اؤ نڅا درې اړخونو کښې یؤ "اپسرا" (ښځه)، یؤ "ګندروا" (سړے) اؤ یؤ "کېنار" (منځګړے) دے. دغسې په "کاماسترا" کښې هم په دې لړ کښې خبرې شوي دي اؤ دې کښې "پوم پْرکْتري" (سړي)، "سْتَري پْرکْتري" (ښځې) اؤ "تیریتیا پْرکْتري" (منځګړي/ ښځونک) د پاره پکارولے شوے دے
مشرتابه	مشري (د کور/جوړښت/ټولنې واکونه لاس کښې اخستل)
برید	حمله کول
ډبوسکۍ	پېړه/ مونږ زیاتره هغه چا د پاره ډبوسکۍ/ ډبوسکےنوم پکارووو، چې هغه پېړ اؤ پوست وي اؤ بیا په ځانګړې توګه چې غمبورې ئې غټې وي
خوړده	خوړده خو ځانګړې خبره هغه وخت شي، کله چې څۀ مالګه یا بل څۀ د زیارت یا داسې بل مخؤریز ځاے نه واخستلے شي/د خوړلو توکے
کنډم	نیمګړے / نیمه خوا
په ګېډۍ لؤ	د غنمو ریبلو کښې داسې ؤشي، چې کۀ کروندګر یا بل یؤ وګړے په پردي کښت کښې لؤ کوي، نو هغۀ د پاره شمېر ؤټاکلے شي. په شمېر د زیاتې ګېډۍ بوس اؤ دانې د لؤ کوونکي وي
پچموزه	ټوقه/ملنډه/ چا ته سپک کتل
شونډه شڼه کېدل	د ځلمیتوب په پؤړۍ پښه ایښودل / بریت ټوکېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضيحات

پنګه	خزانه / توښه
اغوستن	لباس / جامې / ګنډلے ربنت
عدوالرحمان	دا نوم دې قېصه کښې د دولامُلا لخوا مولانا عبدالرحمان د پاره پکارولے شوے دے. "عدو" دښمن ته وائي. يؤ مُلا پورې ترلې نۀ ده، هر څوک چې د چا نه کرکه کوي، نو هغه ئې د سپکاوي هڅه کوي، خو داسې سپکاوي نه څنډه بايد ؤشي، کوم چې د يؤ وګړي زړۀ توروي
تماس	اړيکه / رابطه
روزنه	پالنه / پرورش
ګرځنده	موبائېل فون
(د ګرځنده) تنې	د ګرځنده (موبائېل) بټنې
بجازي	نا ګنډلي ټوکي خرڅوونکے
توغ	درې ګوټيز بېرغ
رنځپوه	طبيب / ډاکټر / روغتياپال
شتون	وجود (لرل) / پېژندګلو
توپير	فرق
سينګلے	جيغ / جام / د اوبو څښکلو لوښے
ډولځاے	چاپ / د زلف تراش ځاے

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

د کردارونو نومونه (وئېندود)

قمرو	QAMRO
ښکلې	KHKOLEY
ناموس خان	NAAMOOS KHAN
میرګاټې	MEERGAATEY
مابتۍ	MAABATAI
قدوس خان	QADOOS KHAN
پانوس خان	PAANOOS KHAN
فردوس خان	FIRDOS KHAN
بلقیس	BALQEES
ګلۍ	GOLAI
نمېرګل	NAMEYR GUL
خوبانه	KHOOBAANA
جالوس خان	JAALOOS KHAN
چغمټ	CHAGHMAT
پېغله	PEGHLA
مړخپنه	MARR SAPANA
مشکۍ	MASHKAI
متهور	MATAWAR
ځاموره ابۍ	ZAAMOORA ABAI
کمیله	KAMEELA
راپوړۍ	RAAPOGAI
موندر	MOONDAR
ثمدوره	SAMDOORA
ځیرک خان	ZEERAK KHAN
کاکوان	KAAKWAAN
موسکۍ	MOOSKAI

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

خړو	KHARROO
پوردلے	PORDALEY
ځیرکو	ZEERKO
پرځند کاکا	PARZAND KAKA
مېترے	METAREY
عبدالرحمان	ABDURRAHMAAN
مونپجره	MOONPAJARA
سېدګلے	SEDGULEY
رامانے	RAAMAANEY
عزت خان	EZAT KHAN
سېدامیر کاکا	SEDAAMEER KAKA
ګلیشان	GULEESHAAN
میرزادګۍ	MEERZAADGAI
دولا مُلا	DOOLA MOOLA
جمالے	JAMAALEY
غرباش کاکا	GHARBAASH KAKA
شېرون	SHEROON
بنډارے	BANDAAREY
ګلباچا کاکا	GULBAACHAA KAKA
عبدالسبحان	ABDUSSUBHAAN
میراجان	MEERAAJAN
شیشړه	SHEESHARRA
نیمکۍ	NEEMAKAI
نکوره	NAKOORA
مدهوبالا	MADOOBAALA
مینه کماري	MEENAA KUMAARI
ثمینه پیرزاده	SAMEENA PEERZAADA
سمیتا پاټیل	SAMEETA PAATEL

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

مېرابان	MERABAAN
مدهوش	MADOSH
مېتر خان	METAR KHAN
بهرام	BAHRAAM
زرکه	ZARKA
سمیتا	SAMEETA
تاجو	TAAJO
ګل پرداز خان	GULPARDAAZ KHAN
ګل پري	GUL PARI
میرلوس	MEERLOS
شېمین	SHEMEEN
روښني	ROSHNI
راني	RAANI
سرود خان	SAROOD KHAN
پوسجېرشا	POSJEERSHAA
هني	HONEY
آرا	AARA
کوشیلیا	KOSHELYA
منیربابا	MANEER BABA
پوجون بابا	POJOON BABA
کوستان استاذ	KOSTAAN OSTAAZ
تازه نور بابا	TAAZANOOR BABA
پایودین بابا	PAAYODEEN BABA
شکور استاذ	SHAKOOR OSTAAZ
سابق صېب	SAABIQ SEB
سېدولي بابا	SEBWALI BABA
صلاح الدین کاکا	SLAAHODEEN KAKA
عزیز کاکا	AZIZ KAKA

(c) ketabton.com: The Digital Library

توضیحات

ھیلن	HELAN
نېنا	NENAA
نېمت	NEMAT
تېکارا	TEKAARAA
پېدرګل	PEDAR GUL
تېنتیس جان	TENTEES JAAN
ایاتولا	AYATOLLA
باجوړ خان	BAAJAWARR KHAN
ګولې	GOLEY
پېروشا	PEROSHA
جامنور	JAAMNOOR
زېب النساء	ZEBUNNISAA
نیمشور خان	NEMSHOR KHAN
سماره	SAMAARA

(c) ketabton.com: The Digital Library

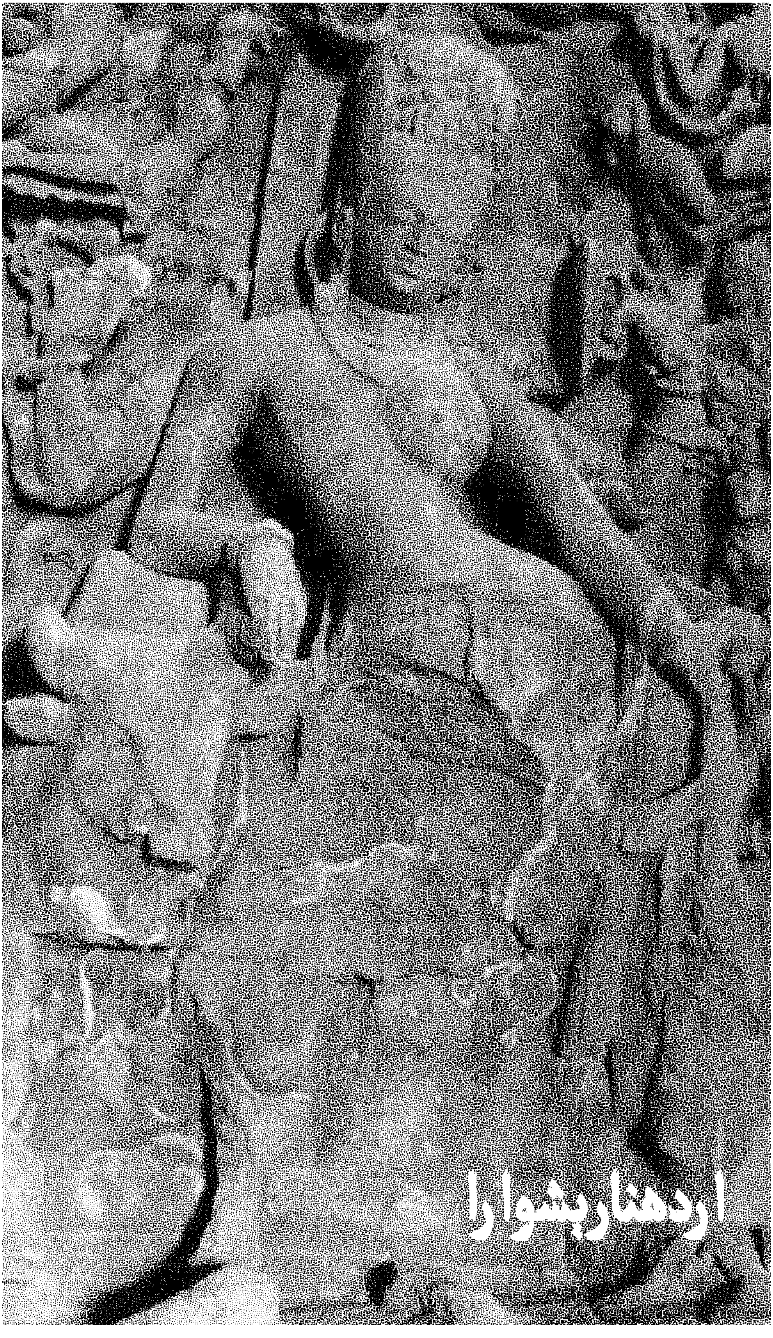

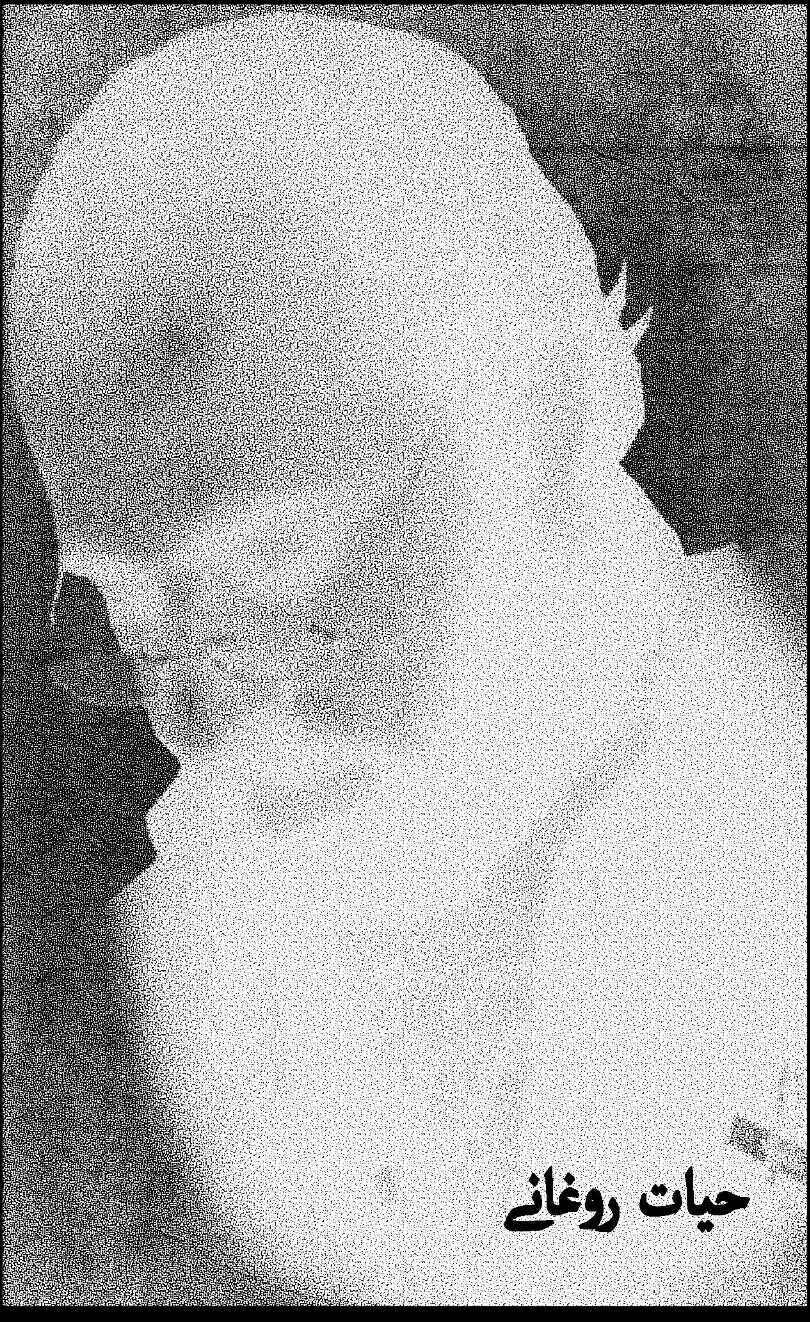
حیات روغانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Hayat Roghani must be shut up with his "Waahiyaat" considered writings at once, because he has committed to born a lot before his time and now bringing some nonsense things from future to our times. The best solution I see for a compromised prosperity is to freeze all his creations and then melt it at appropriate time".

Ali Baba

هره ښځه اؤ هر سړي کښې دننه يوۀ نېنځك
پټ دی. دغه نېنځك د وېرې نه زېږيږي.
زما درشل له وېره راغله. ما نه د ژوند مينه
تروړل غواړي..... زما هيلې نه هڅه شوکول
غواړي..... ما په انا د کرکې وينزه کوي. خو
زۀ نۀ وېرېږم.
زۀ مينه د کرکې نه بريالی کنم.....
زۀ هيله د انديښنې نه زوروره کنم.....
زۀ به مرم. خو وياړېږم به. زما جنازه کښې به
ډېر اولس وي. زما خپل به زما په مړي ژاړي.
زما مور اؤ پلار به هغه ډولی ته لاره کښې
هرکلي د پاره ولاړ وي. کومه ډولی کښې
چې به نيازبينې پرښتې زما ساه وړي اؤ
حورې اؤ غلمان به جنجيان وي.

http://www.facebook/roghanivision

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library